

Ma nữ biến thái, lại đây nào

Contents

Ma nữ biến thái, lại đây nào	1
1. ! – Chương 1	2
2. ! – Chương 2	6
3. ! – Chương 3	10
4. ! – Chương 4	13
5. ! – Chương 5	17
6. ! – Chương 6	19
7. ! – Chương 7	23
8. ! – Chương 8	28
9. ! – Chương 8.1	30
10. ! – Chương 9	33
11. ! – Chương 9.1	35
12. ! – Chương 10	38
13. ! – Chương 10.1	40
14. ! – Chương 11	42
15. ! – Chương 11.1	43
16. ! – Chương 12	45
17. ! – Chương 12.1	47
18. ! – Chương 13	49
19. ! – Chương 13.1	52
20. ! – Chương 14	55
21. ! – Chương 14.1	58
22. ! – Chương 15 (end)	60
23. ! – Ngoại Truyện	65

Ma nữ biến thái, lại đây nào

Giới thiệu

Hoàng Nhật Linh- một hồn ma thiếu nữ chết vì bệnh tim. Gia cảnh bí ẩn, con người bí ẩn. Tính cách...

1. ! – Chương 1

Một buổi chiều muộn tại công viên Sun Flower, từng tia nắng nhạt nhòa chiếu xuống những tán cây to lớn tạo thành những đốm hoa nắng đẹp lung linh. Gió nhẹ thổi làm đưa những chùm hoa cẩm tú cầu, rung rinh như muốn vẫy chào. Từng đoàn khách nối đuôi nhau ra khỏi công viên, trả lại cho nó vẻ tĩnh lặng nguyên thủy. Không ồn ào, náo nhiệt. Không tấp nập, rộn ràng. Cả công viên rộng lớn giờ chỉ còn một vài đôi tình nhân ngồi thủ thỉ trên ghế đá hay một vài cụ già đi dạo trên con đường lát gạch đỏ.

Nhật Linh tha thẩn dạo bước, đôi mắt to tròn dán chặt vào các cặp tình nhân còn sót lại. Đúng, cô chính là đang ngắm nhìn mấy chàng đẹp trai được gọi là "hoa có chủ" mà thầm nguyện rửa ông trời tại sao sinh ra rồi ít trai đẹp. Đã thế lại còn sắp xếp cho họ không có người yêu thì cũng là hai anh em nam yêu nhau. Tại sao lại không quảng cho cô một anh rồi muốn ghép đôi hay làm cái gì đó đại loại như vậy chứ? Không công bằng chút nào hết!

Tạm gác cái vấn đề đó lại, giờ cô đã nhìn thấy một anh chàng được gọi là đẹp trai theo đúng nghĩa. Mái tóc nâu cắt ngắn, tia gọn ôm lấy khuôn mặt thanh tú. Sống mũi dọc dừa lấp đặt đúng chỗ gọn gàng. Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng viền đen bó sát lấy thân hình thanh mảnh. Quần bò dài tôn lên chiều cao lí tưởng. Đẹp trai, quá đẹp trai.

Nhưng cái vấn đề đáng phẫn uất là... anh ta vẫn là hoa có chủ = =. Cô gái bên cạnh ôm tay anh ta, đáng về nũng nịu đáng yêu. Anh ta thấy vậy thì nhẹ nhàng xoa đầu rồi đưa ngón tay dài của anh luồn vào tay cô ta, nắm chặt. A, anh có biết làm thế là đang gián tiếp sỉ nhục dân tộc thân không? Bỏ cái tay ra nhanh, ở đây còn có người già và trẻ nhỏ nữa, không được làm thế.

Và dĩ nhiên sẽ có người thắc mắc, tại sao có người nhìn chằm chằm như thế mà họ vẫn có thể yêu đương được. Câu trả lời vô cùng đơn giản: họ có nhìn thấy có người nhìn họ đâu. Bingo, nếu bạn nghĩ rằng chẳng lẽ có ma thì bạn nghĩ đúng rồi đấy. Nhật Linh chính là một con ma nữ. Linh đã chết từ năm năm trước vì căn bệnh tim quái ác nhưng vì vẫn còn vương vấn với thế giới này lên chưa thể đầu thai. Ngày ngày, công việc chính của cô chính là đi chọc phá dân lành. Người người, nhà nhà đều sợ ma. Thế là, cô đương nhiên nghĩ trêu chọc thiên hạ là một chuyện thú vị.

Như lúc này đây, cô đang đứng ngay sau lưng anh chàng đẹp trai lúc nãy, sầm soi, sờ đầu, nghịch tóc, ba trăm và ba trăm.

- Em này, giờ đang là mùa hè đúng không nhỉ. Anh cứ thấy hơi lạnh lạnh. – Anh chàng cười khan hỏi cô người yêu ngồi cạnh.

- Em... cũng thấy vậy. Ha ha, chắc là mùa thu tới sớm. – Cô gái cười đáp lại.

- Hai người là đang nói tới sao? – Cô xuất hiện từ từ với khuôn mặt kinh dị nhất có thể. Mái tóc đen dài rũ rượi chỉ để lộ ra hia hốc mắt sâu hoắm. Đôi môi đỏ chót đầy màu đỏ, hình như là máu tươi thì phải.

- A...aaaaaaaaaaaaaaaa... Trời ơi có maaaaaaaaaaaaaaaa... – Hai tiếng thét long trời lở đất cùng đồng loạt phát ra từ hai cái miệng.

Anh đẹp trai cùng cô người yêu mặt trắng bệch như không còn một giọt máu, hai mắt trợn lên như lợn luộc. À...nói ra thật mất hình tượng. Đây là anh đẹp trai lúc nãy sao? Vỡ mộng, vỡ mộng quá! Cô đưa một tay áp lên má mình, thầm tiếc nuối trong khi đang lơ lửng trên không trung. Ở một góc công viên, người qua đường đưa cặp mắt thương hại nhìn đôi tình nhân đang run lẩy bẩy bên cái ghế đá, nhìn trân trối vào bức tượng thần Cupid phía trước.

- Tội nghiệp, đẹp mà bị khùng.

- Đúng rồi đấy, nhìn cũng đâu đến nỗi nào. Hình như cả hai đứa đều bị hoang tưởng...

-

.....

Không nghe thấy những lời bàn tán xung quanh, đôi tình nhân nắm tay nhau chạy thẳng. Haizzz... đáng thương... Nhật Linh nhìn theo bóng đôi tình nhân đang chạy té khói mà ôm bụng cười sằng sặc.

- Nhật Linh, cô rút cuộc là rảnh rồi đến nhường nào? – Một chàng trai mặc đồ đen từ trên xuống dưới bỗng xuất hiện, giọng nói bình thản. Anh đưa tay cốc vào đầu cô một cái đánh cốc.

- Ui da, đau quá. Tên tiểu quỷ nào dám cốc đầu chị đây hả? – Nhật Linh ôm đầu, hét lên quay lại.

Ngay lập tức, khuôn mặt cau có thay đổi 180 độ. Nhật Linh làm bộ mặt ngoan ngoãn thỏ non, phẩy tay bay lại gần anh trai mặc đồ đen đang khoanh tay trước ngực, ánh mắt nghiêm nghị đang nhìn mình.

- Ôi, anh thần chết đẹp trai của lòng em, anh đi đâu mà hạ cố để thăm em thế này? – Nhật Linh xun xoe, ôm tay Bảo Khánh, nịnh nọt không tiếc lời. Gì chứ anh ấy vốn là đại mỹ nam, chỉ là xếp sau anh Diêm mà thôi. Dĩ nhiên, gần gũi một mỹ nam thế này, không nhân cơ hội mà lợi dụng thì tiếc cho tài nguyên thiên nhiên của đất nước quá.

- Cô này, tôi biết dù cô mê trai nhưng đâu cần quá thế. Đi đâu thai đi rồi sẽ có một bông hoa ngay.
- Bảo Khánh cốc cô phát nữa.

- Ấy, đi đâu thai có gì vui đâu chứ. – Cô ôm đầu, bĩu môi than.- Mà anh làm sao đủ nhẫn tâm đẩy một thiếu nữ xinh xắn dễ thương như em đi đâu thai chứ, anh thần chết dễ thương nhĩ!

- Hoang tưởng. – Anh liếc cô một cái. – Quên mất. Diêm đại ca nhờ đưa cô cái này.

Nói rồi, Bảo Khánh lôi từ đâu ra một cái túi màu đỏ chấm bi trắng. Nhìn thì rất ư là giống mấy cái túi trong cửa hàng bách hóa với các tiêu chí: đẹp, nhỏ, gọn, tiện lợi và rẻ. Cái túi này cũng bắt nguồn từ mấy chuyện gần đây. Diêm đại ca không biết bắt được ở đâu về một tiểu tử đẹp trai, baby phong làm Diêm phu nhân. Khổ một nỗi, Diêm phu nhân lại theo chủ nghĩa tiết kiệm vì chính sách của đảng và nhà nước nên ban hành hàng loạt cải cách. Trong cái sổ cải cách đó có luôn phong trào ” Nói không với bao bì ni lông!”. = = Ấy, và thế là túi giấy ra đời.

- Cái gì đây ạ?

Cô cầm cái túi, khều khều xem có bom mìn gì không. Đừng có nói cô quái dị. Thử nghĩ xem, một ông Diêm Vương keo kiệt bậc nhất tự nhiên lại đi tặng cô mấy thứ như này. Không phải là tự nhiên nhận ra sức hút phi thường của cô rồi tính kế tán tỉnh chứ? _-”

Anh thần chết đẹp trai không trả lời, ngồi ghế đá vắt chân bình thản soi móng tay. Nhận ra chắc chắn không có gì bất thường, cô chậm chạp mở cái túi ra, rất từ từ và cẩn thận. Trong cái túi có hai tờ giấy và một cái vòng cổ. Cô kẹp cái túi vào nách, cầm cái vòng cổ ra soi. Thực sự thì cái vòng đó rất đẹp. Mặt đá màu xanh dương như bầu trời mùa thu. Xung quanh là những hoa văn bằng bạc trang trí. Chẹp, chẳng lẽ sự thu hút của cô lại cao siêu đến thế? Diêm Vương cũng không chịu nổi mà động lòng rồi? Vậy Diêm phu nhân làm sao? Lẽ nào anh Diêm sáng suốt anh minh lại vượt tường?

Bảo Khánh liếc mắt khinh bỉ nhìn cô. Xem đi, cái mặt cô nghĩ gì là viết hết lên đấy rồi. May là Diêm đại ca không có ở đây. Không thì ổng vặn cổ cô chết.

Nhật Linh suy nghĩ lung tung một hồi, sau đó quyết định mở hai tờ giấy còn lại trong túi ra xem, thăm nghĩ:

” A, anh Diêm thật là nhát quá. Thời này Samsung, Iphone không dùng lại bày trò viết thư tình. Thật là..... xấu hổ quá đi mất.”

Và khi tờ giấy được mở ra, Nhật Linh mặt đen hơn dít nôi. Và đây là nội dung của bức thư: ” Nhiệm vụ của cô là giám sát và bảo vệ người được chọn, tức là ở bên cậu ta 24/24. Cậu ta mà rụng một sợi tóc thì trừ lương.” Trong lòng cô thầm nguyên rủa: “Trừ lương? Diêm Vương, anh phát lương cho tôi hồi nào mà dám nói trừ? Vô sỉ, quá vô sỉ. Người được chọn là cái cóc khô gì chứ? Bản tiểu thư không quan tâm. Mà cuối cùng là cái người được chọn quái quỷ gì đó liên quan đến tôi tới tôi chứ?”

- E hèm, nhìn mặt cô chắc là xem xong rồi hả? Sếp nói là cô làm việc này mỗi tháng tiền lương là hai mươi lăm triệu. Tiền sẽ được chuyển vào tài khoản của cô. Còn cái vòng đó là vật chỉ dẫn. Mỗi khi người được chọn gặp nguy hiểm thì nó sẽ phát sáng và nóng lên. Vì cô là người có năng lực nên sếp mới chọn cô đấy.

- Bảo Khánh, là anh giới thiệu?

- Giới thiệu gì? Cô nghĩ danh tiếng của cô ở Âm giới nhỏ lắm sao? Phá tan Diêm phủ, làm hư hại năm mươi hai cái xe cảnh sát, đập nát một phần công viên trung tâm,... Chưa kể quấy phá Dương thế. Nhiều đó đủ nổi chưa?- Bảo Khánh nhìn cô, chậm rãi kể lại từng thời khắc huy hoàng của một con sâu gây hại.

- Thế.... Người được chọn là cái gì? – Cô cũng hòng nuốt từng lời của anh. Một lúc sau mới yêu ốt hỏi lại.

- Hừm? Người được chọn là cái gì? Cô đến Âm giới năm năm mà không biết người được chọn là cái gì?- Anh nói gần như hét khiên cô chỉ biết rụt đầu mà nghe. Anh đưa tay day day hai thái dương đang giật giật liên hồi. – Thiếu sót, thiếu sót quá. Mỗi khi Diêm Vương đương nhiệm muốn truyền ngôi thì sẽ chọn ra một người ở Dương thế. Người đó phải đủ tất cả những tiêu chuẩn để trở thành Diêm Vương kế nhiệm. Đó là người được chọn. Thế nhé, tôi còn một số việc nữa cần giải quyết. Bye bye.

Nói xong, anh biến mất, để lại Nhật Linh với khuôn mặt ngơ ngếch ngu ngơ. Một lúc sau, Linh mới hoàn hồn, cô đau khổ lên tiếng:

- Những.... anh không nói em biết người được chọn ở đâu.

Như nhớ ra điều gì, Nhật Linh vội mở tờ giấy còn lại ra. Đúng như cô dự đoán, trên đó có một chấm đỏ đang tỏa sáng trên mặt bản đồ.

” Chẹp, Âm giới dạo này hiện đại phết.”

Vừa nghĩ, cô vừa bay theo đường đi trên tờ giấy. Điều gì còn đang chờ đợi đây?

.....

Trong một căn biệt thự sang trọng nằm ở ngoại ô, một bữa tiệc sang trọng đang diễn ra. Những người tham gia bữa tiệc này đều là những người được gọi là có máu mặt trong giới kinh doanh. Nói như thế, chắc chắn sẽ có người hiểu được tầm cỡ lớn lao và quy mô của bữa tiệc này rồi. Đúng vậy, đây là một buổi tiệc với những chiếc “mặt nạ”. Giả dối, nịnh nọt, nói cạnh nói khỏe đều tụ tập ở đây. Nếu gọi là một bữa tiệc xã giao thì không phải là không đúng mà gọi là một chiêu trò làm ăn cũng chẳng sai.

Khởi Nam nhấp một ngụm vang đỏ, đưa ly rượu lên trước mặt:

- Đỡ chủ tịch, dạo này công việc làm ăn của công thật tốt. Công ty của chúng tôi còn phải học tập nhiều.

- Đâu dám, tập đoàn Trần gia lớn mạnh như thế. Công ty n

hỏ mọn chúng tôi mới phải học tập. – Lão béo mặc áo vest đen đứng đối diện cậu lên tiếng.

Cậu cười mỉm, trong lòng thầm chửi rủa: ” Không dám? Ông chẳng mong thế ấy chứ. Trần gia chúng tôi không phải một trận điều đứng vì ông sao?”

Trần Khởi Nam cậu ghét nhất kiểu người như thế này. Quá giả tạo. Nếu như không phải vì bố cậu ép buộc, cậu đã không bao giờ tham gia những buổi tiệc vô bổ này. DJE là một tập đoàn đá quý lớn mạnh do Trần gia đứng tên quản lý. Lúc đầu, đó chỉ là một công ty nhỏ với mấy chục thành viên. Nhưng về sau, dưới tài thao túng thị trường và những chiêu trò làm ăn bất chính của bố cậu – ông Trần Khởi Bá- DJE đã trở thành một thương hiệu đá quý tầm cỡ quốc tế. Ông ta là một con người không từ thủ đoạn để đạt được thứ ông muốn. Và cậu, luôn là một con rối trong tay ông.

Cậu biết điều đó, nhưng cậu hiểu, cậu chỉ là một thằng nhóc con vất mũi chưa sạch trong mắt bố cậu, làm sao có thể phản kháng lại ông ta?

.....

Cuối cùng, bữa tiệc cũng kết thúc. Mọi người ồn ào kéo nhau ra khỏi đại sảnh rộng lớn. Có ông giám đốc hay chủ tịch nào đẩy mặt đỏ bừng, mồm lè nhè khoác vai tên trợ lý đi ra cửa. Trần Khởi Nam mỉm cười đứng ở cửa tiễn khách, trong lòng thầm nguyện rửa ai đó một ngàn một vạn lần. Cmn, lâu lắm mới có một buổi không phải chạy show, thế mà cậu lại phải đứng đây tiếp rượu thế này, chẳng phải là vừa tốn thời gian, vừa tốn công sức của cậu không chứ?

Tiến xong vị khách cuối cùng, Khởi Nam thu lại nụ cười trên môi, lạnh lùng quay bước về phía phòng mình. Về đến nơi, cậu đập mạnh một cái khiến cho cánh cửa bật tung ra. Kéo lỏng cái cà- vạt trên cổ, lột cái áo vest đen bên ngoài ném thẳng lên chiếc giường lớn màu trắng giữa phòng, cậu uể oải bước đến phòng tắm. Đưa tay mở cửa, cậu bước vào, vịn vôi nước. Nước từ vòi sen chảy xuống cổ, lấn trên đôi xương quai xanh khôu gọi, chảy xuống bờ nực rắn chắc. Nước làm ướt mái tóc đen ngắn ngắn của cậu làm cho nó áp sát vào khuôn mặt thanh tú, lộ ra chiếc khuyên tai bằng đá màu đen huyền, nổi bật trên đôi tai trắng nõn.

Nam đưa tay vuốt mái tóc ướt đầm nước của mình, nhắm mắt lại thưởng thức cái lạnh của dòng nước chạm vào mặt mình. Sảng khoái. Dễ chịu. Nó như gạt bỏ đi hết những buồn bực khó chịu của cậu.

Đột nhiên, trong màn nước, cậu cảm thấy như có cái gì đó. Nam giật mình, nhảy lùi lại hai bước, áp sát vào tường. Cái lạnh của bức tường lát đá chạm vào da thịt cậu khiến cậu bất giác rùng mình. Cậu nhìn thấy... bóng của một ai đó. Không phải cậu. Cậu khê ớn lạnh. Cái quái gì vậy?

- Ai đó?

Nam cất tiếng hỏi, nhưng đáp lại cậu chỉ là sự im lặng. Cậu đưa tay tắt vòi nước. Nước tan hết. Và... Không có ai...

Nam lắc đầu, cậu nghĩ cậu bị quáng gà rồi. Đột ngột, sau lưng cậu, một cơn gió lạnh nhanh chóng lướt qua, vút một cái như thể không có gì vậy. Nam quay phắt người lại. Vẫn không có ai. Cậu thận trọng kéo chiếc khăn tắm màu vàng xuống, quần quanh hông, trong lòng thầm thắc mắc và cẩn trọng.

- Hù! – Một tiếng động lại lướt qua lưng cậu. Vẫn là cơn gió lạnh đến tận xương mà khiến cho người ta nổi hết da gà đó.

Cậu quay lại. Trước mặt cậu vẫn là khoảng trống không có một ai. Ma? Một ý nghĩ vừa lóe ra trong trí óc. Thế nhưng, rất nhanh chóng, nó đã bị cậu đập tắt không thương tiếc. Vớ vẩn, trên đời này làm quái gì có ma với quỷ chứ? Cậu tự khinh bỉ sự nhút nhát yếu vía của mình.

- Hê hê, Boss tương lai của ta cũng đẹp trai thế nhỉ? – Một giọng nói đầy oán khí vang lên

Khởi Nam từ từ quay lại. Trước mặt cậu là một cái bóng trắng đầu tóc rũ rượi, chỉ lộ ra hai đôi mắt đen ngòm như lỗ đen vũ trụ, miệng rộng ngoác đến mang tai. Âm khí nồng nặc. Cái bóng đó còn cầm một cái ô rách nát tả tơi. Vô cùng bi thương. Vô cùng đáng sợ. Khởi Nam giật bắn người lùi lại, tay nhất quyết giữ chặt cái khăn tắm không buông, trợn mắt nhìn cái vật thể trước mặt, trong lòng thầm nghĩ:

” Ấy, tôi biết dù tôi có quá nhiều fan, khuôn mặt này lại đẹp trai động lòng như thế, hơn nữa có gieo rắc nợ tình ở một số nơi nào đó, nhưng không nhất thiết là phải đến tìm tôi đòi nợ nhân duyên chứ? Tôi chưa từng thể thốt với ai, thân trai tơ cũng chưa trao cho ai cả, hà tất phải vì tôi mà tạo oán khí nhiều như thế này chứ?”

- Ai... ai thế? – Cậu run run hỏi. Dù gì thì cũng phải biết tên tuổi con gái nhà người ta đã. Ấy, chắc lại là fan cuồng đây.

- Tôi à? Hi hi – Vật thể đưa tay chỉ vào mình, nở nụ cười ngờ nghệch. Sau đó nhanh chóng biến thân thành một tiểu thư xinh đẹp duyên dáng, nở nụ cười- Tôi là Hoàng Nhật Linh, hồn ma thiếu nữ xinh đẹp đã chết năm năm về trước.

- Xinh đẹp?- Khỏe môi Khởi Nam giật giật- Cô đừng đùa tôi. Mặc dù tôi là con trai nhưng tôi cũng biết nhận biết xấu đẹp. Nhất là mẫn cảm với vẻ đẹp của con gái. Cô đừng dùng từ lung tung. -_-”

Ngật Linh tức xì khói. Nói cô trẻ trung xinh đẹp thì không sao, nói cô sắc nước nghiêng thành cũng không vấn đề, điều cấm kị là không được nói cô xấu. Nhất là từ miệng một tên con trai. Thế nhưng, cô vẫn phải

kìm nén. Xí, vì hai mươi lăm triệu thôi. Nghĩ xem nghĩ xem, bao nhiêu là tiền sẽ là của cô. Và có tiền sẽ có đồ ăn. Hê hê, vì một tương lai tốt đẹp, cố lên.

- Thôi, không nói nữa. Giới thiệu kết thúc. Tôi có chuyện quan trọng cần nói với anh. – Nhật Linh xua xua tay, khuôn mặt làm ra vẻ nghiêm túc.

- Nhưng... cô phải đợi tôi tắm xong đã chứ. – Khởi Nam sắc mặt đen sì, nhớ ra trên người cậu quần độc một chiếc khăn tắm. Không phải là cô ta muốn tranh thủ nhìn ngắm thân thể đáng giá ngàn vàng của cậu chứ?

- A... Sao anh lại ăn mặc như thế? Tại sao hả? Tôi đây còn trong trắng, đừng có làm vậy bẩn tâm hồn tôi. – Nhật Linh vội lấy tay che mặt, bay xuyên qua tường ra ngoài.

Khởi Nam há hốc mồm, nói không ra tiếng. Cô... không phải là mặt quá dày rồi chứ? Đang định cởi cái khăn tắm ra tắm nốt thì Nhật Linh từ ngoài thò mặt ra từ ức tường nhà tắm, bình thản nói.

- Dù sao, cơ thể của anh rất được... mỗi tội... hơi bé. – Nói rồi, Nhật Linh nhanh chóng biến mất sau bức tường.

Khởi Nam ngằng động tác cởi khăn, tay giữ nguyên, cứng đờ trên cái khăn tắm. Cậu thực sự... muốn giết người...

Đọc tiếp Ma nữ biến thái, lại đây nào! – Chương 2

2. ! – Chương 2

Nhật Linh ngồi trên cái giường lớn màu trắng giữa phòng, chống tay nhìn những đồ vật trong phòng. Đơn giản nhưng quý phái. Cả căn phòng trang trí theo tông màu trắng làm nổi bật cái chủ nghĩa “vô dục” của chủ nhân. Trang nhã nhưng không cầu kì, kiểu cách. Một từ để miêu tả căn phòng này: tinh tế. Tinh tế từ cách bài trí đến chọn đồ vật, từ họa tiết đến không gian. Thế nhưng, nhìn cái giường êm ái này, cô lại chỉ muốn ngủ. Và thế là, không kìm được lòng, cô nằm xuống ôm gối ngủ ngon lành.

Một lúc sau, Khởi Nam từ phòng tắm đi ra. Cậu mặc một cái áo phông trắng và quần ngắn nhìn vừa bụi bặm, nhưng vẫn rất đẹp trai. Nam cầm cái khăn bông vò vò cái đầu, lơ đãng lướt qua căn phòng. Ngay lập tức, ánh mắt cậu dừng lại trên cái giường yêu quý của cậu, khuôn mặt nhanh chóng tối sầm lại. Trên giường, Nhật Linh đang ngủ với cái tư thế cực kì khó coi, trong tay còn ôm cái gối của cậu mà cười toe toét. Hình như cô mơ thấy điều gì hay ho lắm.

Nam đi đến bên giường, định lay cô ta dậy thì chợt nhớ ra cô ta là ma, làm sao cậu có thể chạm vào được. Khởi Nam thở dài ngao ngán. Hầy, cô ta mà còn sống thì cũng tận số với cậu rồi. Còn dám... Khung cảnh trong nhà tắm mấy phút trước lại hiện ra khiến Nam chỉ muốn đưa tay bóp chết Nhật Linh cho rồi. Cậu bĩu môi. Cái gì mà hồn ma thiếu nữ xinh đẹp chứ? Cô ta nghĩ mình đủ khả năng sao?

Đang phiêu du với những ý nghĩ trong đầu, Khởi Nam giật bản mình khi Linh quàng chân đạp cậu một cái. Cậu nhóc mất thăng bằng chới với nhưng may mắn túm được cái thành bàn. Cậu bùm bùm lửa giận. Đáng chết, con nhỏ đó dám đạp cậu một cái. Được lắm, Nhật Linh, thù này tôi nhất định phải trả. Cô chạm được vào người cậu đúng không? Vậy thì chắc chắn cậu cũng chạm được vào cô! Nghĩ thế, Khởi Nam đưa chân đạp Nhật Linh một cước bay xuống giường.

- Nhật Linh, cô mau dậy cho tôi! – Nam hét lên.

Nhật Linh đang say giấc mộng với hàng ngàn đồ ăn ngon, chợt có một bàn chân thối từ trên trời đáp xuống. Cô vội vàng vàng ôm lấy đồng đồ ăn, gào khóc thảm thiết. Sau đó, một hố sâu xuất hiện hút cô vào. Và hiện giờ, cô thấy người đau ê ẩm. Cô xoa xoa cái bàn tọa đáng thương của mình, lơ lửng bay lên và gào to:

- Tên khỉ khô nào dám đạp bổn tiểu thư xuống đất vậy hả? Có biết người ta đang.....

Lời của cô đang như nước sông Hồng tuôn chảy thì đột nhiên ngưng bật. Nguyên do là cô thấy ngay cái bản mặt trời không dung đất không tha của thằng đại Boss tương lai của cô đang đen sì và chột nhó ra mình đang nằm trên giường của ai. Nghĩ đến số tiền hai mươi lăm triệu, cô cười khan một tiếng:

- Ha ha..... Boss tắm xong rồi à?

- Cô đang sao? Sao không nói nốt đi? – Khởi Nam ngồi trên ghế khoanh tay, giậm chân, khuôn mặt hắc ám nói.

- – “Khởi Nam à, cậu vui tính thật đấy. Cậu nhìn cái mặt cậu thế kia thì ai mà nói được chứ?” Cái ý nghĩ đó, Nhật Linh như muốn hét lớn lên cho ai kia nghe cho rõ. Thế nhưng... gan cô lại không lớn đến thế.

Khởi Nam nhìn cô nàng trước mặt đang khúm núm như gà con nép sau cánh mẹ thì muốn cười lắm đấy nhưng vẫn làm ra vẻ lạnh lùng, ánh mắt không chút biểu cảm. Từ tối đến giờ, tự nhiên lại gặp được cô gái này, không trêu chọc một chút thì không phải quá phí hoài sao? Khởi Nam cười thầm trong lòng, quyết định đùa dai một phen.

- Sao không nói? Khinh tôi à? – Cậu nhả từng chữ. Lạnh lùng, băng giá kèm theo nụ cười nhếch mép ngạo mạn.

- Boss, tôi đâu dám, tha cho tôi đi.

Nhật Linh muốn khóc. Chết tiệt, vì tiền mà cô phải bán đi danh dự đời cô thế này đây. Ấy thế nhưng đã làm thì phải làm cho trót. Không thể phí hoài mấy phút vừa qua được. Nếu bỏ cuộc giữa chừng, ông anh Diêm Vương keo kiệt sẽ không chịu trả cô một đồng. Thế không phải phí công cô này giờ mòn mỏi tìm đường nhờ cái bản đồ chết dẫm kia sao? -_-”

“Khoan, Boss? Sao này giờ cô ta cứ gọi mình là Boss vậy? Không lẽ bố mình thuê ma đến làm quản lý mới ỉn sao?” Khởi Nam chột nhận ra cái thứ kì quặc mà này giờ đang diễn ra. Cậu nhìn Nhật Linh, ánh mắt dò xét. Cuối cùng, cậu hết mặt về phía cô, hỏi:

- Ê, nhóc, sao cô lại gọi tôi là Boss?

Nhật Linh nghếch mặt vì câu hỏi bất ngờ. Đấy, vẫn là cái tính phản ứng chậm của cô. Mỗi một lúc, cô mới tiêu hóa được cái ý nghĩ của câu hỏi vừa rồi. Thế là, cô liền đem câu chuyện kì rùng rợn lúc cô gặp anh thần chết đẹp trai ra kể. Rồi, nhìn cái mặt cũng ngu không kém của “Người được chọn”, cô cũng hiểu anh ta cũng đang không hiểu cái người được chọn là cái gì khô gì. Ấy, cô hiểu mà. Cô ở Âm giới năm năm còn không biết, huống chi là người bình thường như anh ta. Và, cô đem trích dẫn nguyên văn câu nói đậm đà chất khái niệm của Bảo Khánh ra giảng đạo. Cảm giác như thể mình là cô giáo của một người vốn có quyền vị hơn cô thật là thích. Cô thầm hoang tưởng cảm xúc trong đầu.

Khởi Nam vừa nghe cô luyên thuyên ở phía trước, vừa gật gật đầu. Nói cái gì mà “Người được chọn”, rồi cái gì mà “kế thừa Diêm đế”? Cậu cũng chẳng ham mấy cái này nhưng mà tự nhiên có người nhận cậu làm chủ thì cũng hay ho đấy nhĩ. Cậu nhếch môi:

- Nếu tôi không đồng ý thì sao?

- A? Không đồng ý?

Trong trí óc của Nhật Linh hiện lên cảnh tượng những tờ tiền đẹp đẽ vấy tay tạm biệt cô rồi vỗ cánh bay đi mất. Thế không phải là cực kì đau khổ sao? Nghĩ thế, Nhật Linh nhanh chóng biến thân thành một hầu nữ xinh đẹp với đôi tai mèo, một hình tượng hầu gái phổ biến trong manga Nhật. Hình như mấy tên con trai rất thích thứ này. Vì hai mươi lăm triệu, nhịn nhục nào. Nhật Linh bay đến ôm chân Khởi Nam, gào khóc:

- Đại Boss đẹp trai, cậu đừng bỏ tôi. Không có cậu, tôi biết làm sao đây? Hu hu, đại Boss à, cậu sẽ không nhẫn tâm thế chứ?

Khởi Nam đen mặt. Cô ta là đang làm cái trò gì chứ? Nghĩ cậu là cái gì? Cậu gấn bó mật thiết với cô ta lắm sao?

- Boss à, Boss ơi, cậu nghĩ xem, có một người bảo vệ trung thành xinh đẹp như tôi, không phải cậu rất lời sao? Đừng có bỏ tôi mà. Hu hu.... – Nhật Linh nước mắt ngắn nước mắt dài, tha thiết cầu khẩn.

Đột nhiên, bụng cô đau thắt lại, cô gục từ trên cao xuống. Khởi Nam hình như không lường được sự việc, theo phản xạ liền đỡ cô dậy.

- Bây, cô không sao chứ?

- Tôi... Làm ơn, cho tôi một chút đồ ăn... Mấy ngày nay tôi không ăn gì rồi. – Nhật Linh bỗng chốc thành một con ma đói, thều thào nói không ra hơi. Mấy ngày hôm này, cô bỗng kiếm được một đĩa game cực hay ở Âm giới, đã thế trong đó lại có biết bao mỹ nam, khiến cô không rời mắt ra được, bỏ ăn mấy bữa liền.

Nghe cô nói thế, Khởi Nam bỗng rủ lòng mà thương cô, liền lấy thức ăn đưa cho cô. Nhìn đồng đồ ăn không giảm đi tí nào trên bàn mà cô thì vẫn cầm cúi ăn như hổ đói, Khởi Nam khẽ rùng mình.”Đây là cuộc sống của ma sao? Hình như cô ta chỉ cần cúng đồ ăn là được. Chắc cô ta nghèo khổ lắm. Haizz... thế bảo sao phải làm việc này. Thôi cứ cho cô ta theo cũng chẳng có gì bất lợi ỉn cả. Đã thế còn có một món đồ thú vị bên cạnh, cũng hay đấy chứ.” Khởi Nam nghĩ thế rồi khẽ nhếch môi cười.

Và thế là... quan hệ chủ tớ bắt nguồn từ đây...

.....

7 giờ sáng ngày hôm sau...

Ánh nắng chan hòa tràn vào căn phòng lớn, soi rọi lên mọi vật qua khung cửa kính. Ngoài cửa ngôi biệt thự là một khu vườn khá rộng. Tiếng chim ca ríu rít trên vòm cây xanh thẫm. Những khóm hoa cẩm tú cầu còn rung rinh những giọt sương sớm chưa tan. Ông mặt trời đeo kính râm nở nụ cười tỏa nắng, tạo nên sự lung linh cho những giọt sương trên lá.

Đùa đấy, cái khung cảnh chính không phải cái cảnh tượng lãng mạn thế đâu.

Di chuyển góc độ, ở một căn phòng rộng rãi nào đấy, một khung cảnh vô cùng huy hoàng đang diễn ra. Khởi Nam chầm chần kín đáo, mặc cho cô giúp việc đang ra sức gọi cậu dậy. Thế nhưng, mọi việc đều là công cốc khi cậu hoàn toàn bỏ ngoài tai và vẫn say sưa với giấc mộng đẹp. Cô giúp việc bất lực nhìn cậu rồi thở dài, chán nản đẩy cửa ra khỏi phòng, để mặc cậu chủ đẹp trai đang trong nguy cơ muộn học vẫn ngủ ngon lành.

Nhật Linh đã thức dậy từ lâu. Ấy, đừng có nhìn cô với ánh mắt kì lạ như thế. Ma thì ma, vẫn phải ngủ chứ bộ. Huống chi không ngủ thì nhan sắc của cô sẽ tàn tạ đến mức nào? Trở lại vấn đề chính, Nhật Linh bay lơ lửng trên đầu giường chứng kiến toàn bộ màn “thể dục buổi sáng” của cô giúp việc mà trong lòng cảm thương sâu sắc đối với cái họng liễu yếu đào tơ của cô ta mà ngày nào cũng phải hét như này. Tội nghiệp, thật là vô cùng tội nghiệp.

Và thế là, Nhật Linh quyết định ra tay trợ giúp, xắn tay áo giúp đỡ cô giúp việc kia gọi con heo nào đó dậy đi học. Nha, như thế cô đang là mẹ tên đó vậy. Tự hào quá đi mất.

Nói thì dễ lắm, nhưng việc làm như thế nào mới là một vấn đề nan giải. Nhật Linh nhìn trần nhà, nhìn sàn nhà, nhìn trái, nhìn phải, xoa xoa cằm, ánh mắt nheo nheo nhìn cái ” đồng” trên giường. Mấy phút sau, hình như suy nghĩ kĩ rồi, cô mới lại gần, dồn hết tinh lực văn chương của mình mà cất giọng nhỏ nhẹ:

- Boss ơi, đến giờ đi học rồi. Dậy mau đi nào. Dậy đi. Boss có biết khi Boss đang ngủ gà ngủ gật ở trên giường Boss thì có biết bao người đã dậy và làm việc rồi không? Họ có cuộc sống nhộn nhịp, vui vẻ, sôi động biết bao. Boss mau...

- Im đi, phiền quá! – Không nể nang gì khi bị người khác phá bình giấc ngủ, Khởi Nam nhăn mặt gắt lên.

Phiền? Dám nói cô phiền? Cô đã bỏ công bỏ sức ra gọi hần dậy đi học, hần lại còn gắt gỏng với cô? A, tên đáng ghét, cô chưa đập chết hần thì thôi, sao hần dám chứ? Hử? cô vừa nghĩ gì ấy nhỉ? Đá? Nhật Linh bỗng nở một nụ cười quái dị, khuôn mặt gian tà liếc cái tên vừa gắt cô.

Nhật Linh nhẹ nhàng bay bay đến bên giường Khởi Nam, cúi xuống nhìn hân, nụ cười càng thêm đậm. Cô đứng thẳng người dậy, đưa bàn chân ngọc ngà của mình đặt lên mặt hân. Rồi cô quay đi, che miệng cười. Quả đúng như dự đoán, chưa đầy mấy giây sao, Khởi Nam bật dậy, khua khua tay....

- Aaaaa, lạnhhhhhhhhhhhhhhh..... Đứa chết đã

m nào dám để đá lên mặt bản thiếu gia đây hả?

Nhật Linh nhanh chóng biến mất rồi giả vờ xuất hiện ngay ở nơi cách đó một khoảng khá xa, khuôn mặt tỏ vẻ lo lắng, bay lại gần cậu.

- Boss sao thế?

Khởi Nam nhìn Nhật Linh đang lơ lửng ngay một gần thì kinh ngạc, run run chỉ vào cô, ánh mắt khinh hoàng tột độ. Nhưng mấy phút sau, hình như đã nhớ ra được chuyện gì đó, cậu liền thu tay lại, lơ đãng nhìn vật thể trước mặt. Khởi Nam vò vò mái đầu rồi bụm hơn tổ quạ, hỏi không thể bình thản hơn:

- Ờ, không có gì. Mấy giờ rồi?

Nhật Linh nhìn cái hành động và phản ứng kì quái của Khởi Nam thì nghiêng đầu ngu ngơ, một lúc sau mới tiêu hóa được câu hỏi. Cô liếc cái đồng hồ gần đó, quay ra ngơ ngác trả lời.

- 8 giờ kém 15 ạ.

- Cái gì? 8 giờ kém 15? Sao không gọi tôi dậy. Chết tiệt, muộn học rồi.

Khởi Nam nghe câu trả lời thì trợn mắt lên, nhanh chóng tung chăn chạy ra khỏi giường, miệng vẫn còn gào thét. Cậu mở tủ quần áo, quơ vội bộ đồng phục trên mắc treo, chạy thẳng vào nhà vệ sinh với tốc độ tên lửa. A, đáng chết, cậu mà muộn học thì sẽ hỏng mất hình tượng hoàng tử danh giá, thần tượng gương mẫu mất thôi. Cmn, chỉ tại bữa tiệc tối hôm qua. Đã tan muộn lại còn phải ngồi nghe con ma nữ ngoài kia thuyết trình cái gì đó về “người được chọn”. Người được chọn cái cóc gì chứ? Muộn học rồi...

Nhật Linh ném ánh mắt khinh bỉ về phía tên heo lười vừa chạy vào “William Cường” với tốc độ sấm sét. Không gọi? Là ai gắt gỏng với cô khi cô có lòng hảo tâm gọi cậu dậy chứ? Là ai còn muốn làm heo chùm chần chừ không thềm quan tâm đến xung quanh chứ? Là ai bắt cô phải sử dụng cái chiêu tối hậu kia? Là ai? Ai hả? Nhật Linh bĩu môi không thềm quan tâm. Hừ, muộn chết nhà người đi.

Bằng tốc độ siêu siêu cấp, chỉ mười phút sau, Khởi Nam đã đồng phục chỉnh tề, khuôn mặt đẹp trai sát gái ngồi ngồi, bước ra khỏi nhà vệ sinh. Cậu quơ nhanh cái cặp để trên ghế salon, chạy đến cửa. Đưa tay định mở cửa, cậu bỗng khựng lại, nhìn cái vật thể đang lẻo đẻo phía sau. Nói vật thể cũng không đúng. Vì cô là ma mà.

- Cô đi theo tôi làm gì?

- Tôi có nhiệm vụ bảo vệ cậu 24/24. – Nhật Linh ngơ ngác trả lời.

- ... – Khởi Nam ôm trán thở dài. Phiền phức quá đi. Biết vậy cậu đã không nhận lời rồi. Khởi Nam nhìn cô, thâm cảm thán. Làm sao đây? Các fan nữ của cậu mà bắt gặp cô ta liệu có xảy ra scandal không?

Như đọc được suy nghĩ của cậu, Nhật Linh cười híp mắt nói.

- Yên tâm, chỉ có mình Boss thấy tôi thôi.

- Được.

- Vậy đi thôi. – Nhật Linh hào hứng bay theo.

- Mà mấy giờ rồi? – Khởi Nam thông dong xuống cầu thang, quay lại hỏi.

- Ừm... – Nhật Linh vươn cổ dài ra nhìn lên cái đồng hồ ở trên phòng Khởi Nam. Một lúc sau, cô thu cổ lại, trả lời. – 8 giờ 15 phút ạ.

- O.O

... Buổi sáng đầu tiên, huy hoàng muộn học.

3. ! – Chương 3

8 giờ 35, Khởi Nam rút tay túi quần nhìn cái cổng trường đồ sộ trước mặt, trong lòng không khỏi bối rối.

Trường cấp ba Skoic là một ngôi trường đáng ngưỡng mộ của toàn thể các học sinh trên toàn quốc, hay nói đúng hơn, đây là niềm mơ ước của giới học sinh. Chính vì vậy, để đặt chân vào ngôi trường này là cả một vấn đề vô cùng lớn lao. Mặt khác, trường Skoic cũng rất quy củ trong việc đặt ra những luật lệ hà khắc của trường. Đi học muộn một ngày tương đương với việc hạ hạnh kiểm hai tháng, và dĩ nhiên được xướng danh trước trường.

Khởi Nam là một ngôi sao tuổi teen, là thần tượng của giới trẻ cả nước và cũng là hoàng tử danh giá oai nghiêm trong trường, sao có thể bị mất mặt như thế được. Giờ đây, đứng trước cái vật thể cản đường đáng ghét trước mặt, Khởi Nam vô loạn cái đầu, nhanh chóng nghĩ kế sách.

Trong khi cậu đang nhập tâm suy nghĩ mấy cái vớ vẩn vo ve trong đầu, Nhật Linh từ đâu xuất hiện trước mặt khiến cậu giật mình suýt ngã.

- Nhật Linh, cô có thể xuất hiện một cách bình thường không hả? – Khởi Nam bực mình hét lên.

Một số người ngồi ở quán cà phê bên đường bị cậu làm cho chú ý. Họ liếc nhìn cậu bằng ánh mắt thương hại, chỉ chỉ chỗ chỗ rồi chụm đầu xì xầm. Hờ, dĩ nhiên là phải xì xầm. Thử tưởng tượng xem, có một thằng mặt thì đẹp trai lại lẳng, phong độ đầy mình tự nhiên hét toáng lên với cái khoảng không trước mặt, thử hỏi bạn sẽ nghĩ gì?

Nhật Linh ngó quanh, bay lại bịt mồm Khởi Nam lại. Nha, dù gì thì cậu cũng là chủ nhân của cô, giữ thể diện cho cậu cũng là điều tất yếu. Nhờ mà ông Diêm ca kia biết cô làm cho người kế vị của ông biến thành người điên trước khi kế nhiệm thì ông ta sẽ lột da cô mất. -__-

- Boss à, ngoài Boss ra không ai nhìn thấy tôi đâu.

Khởi Nam nắm chặt bàn tay, cổ kim chế cơn giận đang chực bùng phát trong lòng. Cậu đang rất rất muốn giết người nào đó. Là ai hại cậu ra như thế hả? Vậy mà còn nói như thể cậu là người có lỗi vậy. Cực đáng chết nha.

Như cảm nhận được sát khí đang tỏa ra từ đôi mắt Khởi Nam, Nhật Linh bèn rút rờ buông bàn tay đang bịt mồm cậu ra, cười cười búng tay một cái.

- Nhớ xem, hình như lúc tôi còn sống cũng thường xuyên bị thế này. Lúc đó, có một cách hữu hiệu lắm. Xem nào... A, đúng rồi! Là trèo tường. – Nhật Linh cười híp mắt.

Nghe xong câu đó, lửa giận trong lòng Khởi Nam càng bùng phát một cách dữ dội. Một hoàng tử lịch sự tao nhã như cậu phải trèo tường? Hình ảnh của cậu còn tồn tại nơi đâu?

- Một là Boss trèo tường và thoát tội đi học muộn, hai là Boss lâm vào tội đi học muộn, ba là Boss bùng và bị ghi trốn học. Hầy, Boss à, xem ra Boss chỉ có một lựa chọn thôi. – Nhật Linh cười tươi như hoa, vỗ vai Khởi Nam. Nhưng thực ra nhìn cô giống đang cười trên sự đau khổ của người khác thì đúng hơn. -_-

Cmn, Nhật Linh, cô đúng là không tốt đẹp được mấy phút mà. Thế nhưng, giận gì thì giận, cậu vẫn phải chọn một thôi. Đáng chết, sao số cậu lại xui xẻo vậy chứ.

Hạ quyết tâm, Khởi Nam đã xác định quyết tử cho tổ quốc quyết sinh, thực hiện một nghĩa vụ cao cả: trèo tường.

Nhìn trái ngó phải một hồi, chắc chắn là không có một ai xung quanh, cậu vút cái cặp sang bên kia tường, xấn ống tay áo sơ mi đồng phục. Chân đạp lên cái tường to lớn, tay bám vào thanh sắt trên tường. A nha, nếu nói về trèo tường, cậu cũng không phải là tệ nếu không muốn nói là siêu đẳng. Một thằng con trai mà

cái tường nhỏ nhoi này không thể treo thì thật mất mặt. Một phút sau, Khởi Nam đứng trong trường, phải phút cái tay, nhếch môi cười chiến thắng. Nhật Linh đứng bên cạnh há hốc mồm, cảm rụng đất lả tả. Cô vốn tưởng cậu là một công tử bột không hơn không kém, hóa ra lại siêu đến vậy. Cô đau khổ nhận ra, người được chọn, chắc chắn không phải tầm thường. Những ngày tiếp theo, cô đối phó thế nào đây?

Sau khi vượt qua được cái chướng ngại vật kia rồi, Khởi Nam, vợ lấy cái cặp chạy như bay lên lớp. Lớp 12A1 của cậu nằm trên tầng hai. Chết tiệt, lại chạy. Nếu không phải tiết đầu tiên là tiết của ông thầy chủ nhiệm thì cậu đã không phải mất công thế này. Lên đến lớp, mặt cậu đã đầy mồ hôi. Vẫn là số cậu may, thầy chưa vào lớp. Cả cái lớp vẫn còn nhộn nhịp hơn cái chợ vỡ.

- Yo hoh, bạn Khởi Nam nhà mình hôm nay lại đi trễ cơ à? Thật đáng ngạc nhiên. – Một mĩ nam tóc đen cắt ngắn cầm quyển vở đập đập vào tay, cười tỏa nắng.

- Song Vũ, mày chính là đang cười trên sự đau khổ của tao đấy. – Khởi Nam vứt toẹt cái cặp xuống bàn, rũ rũ mái tóc, khó chịu lên tiếng.

Song Vũ là ai mà có thể nói với cậu bằng kiểu như vậy? Ha ha, đương nhiên là lớp trưởng quyền lực, cũng là bạn thân nhất của cậu. Đáng chết, tên đó lại còn cười được, thật khiến cậu muốn tức quá mà chết mà.

Song Vũ vỗ vai cậu, ra chiều thương cảm.

- Bạn tốt à, dù mày là ai thì cuối giờ vẫn phải chực nhật lớp thôi. Đáng tiếc nha. Mà mày có thể gọi đám fan nữ trong trường mình giúp sức mà. Đảm bảo lớp mình sạch bong. – Song Vũ đưa tay khua lên khoảng trống trước mặt, vẽ ra một khung cảnh huy hoàng.

- Mày đi chết sớm đi. – Khởi Nam liếc xéo thẳng “bạn tốt” trước mặt.

- Khởi Nam, yên tâm, tớ sẽ giúp cậu.

Một cô nàng tươi cười đứng trước bàn Khởi Nam. Mái tóc ngắn ngang vai được cặp gọn bằng chiếc cặp tóc hình dâu xinh xắn. Đôi chân dài thẳng tắp. Cả thân hình nhỏ nhắn thon gọn. Khuôn mặt baby dễ thương không tả nổi. Quả thực khiến người ta không ghen tị thì cũng là thổ huyết mà chết.

- Được, vậy phiền cậu rồi. – Ngay lập tức, Khởi Nam trở mặt 360 độ, vừa nhìn là biết ngay rất vui. Rất dễ làm người khác hiểu nhầm trực nhật lớp là một việc kiếm được kim cương.

Song Vũ thấy thế thì liếc mắt khinh thường. Là tên nào này giờ còn nổi nóng với cậu? Giờ thì mặt tươi như hoa thế kia. Thấy gái là quên mất bạn bè. Liếc chán chê một hồi mà không thấy đáp trả, Song Vũ chán nản quẩy mông bỏ đi.

- Đại Boss à, đây là ai thế? – Nhật Linh bỗng từ đâu xuất hiện, chỉ chỉ cô bạn dễ thương kia, mặt ngơ ngẩn.

Thế nhưng, phũ phàng thay, bạn Đại Boss kia đã hoàn toàn bỏ ngoài tai những gì cô nói. Đáng ghét, ai bảo làm cậu khổ sở thế chứ? Đã thế bơ luôn cho biết mặt.

Nhật Linh thấy thế thì tưởng Khởi Nam không nghe thấy, nhắc lại câu hỏi mấy lần nữa nhưng vẫn không nhận được câu trả lời. Và thế là cô bực mình, cô bức xúc, cô quyết định bãi công. Hứ, ai bảo làm lơ cô chứ. Nghĩ là làm, Nhật Linh biến mất ngay tức khắc. Khởi Nam thấy cô đi mất thì cũng chả có phản ứng gì, vẫn vui vẻ mong chờ thời khắc trực nhật lãng mạn bên cô bạn kia.

.....

Một ngày học nhanh chóng trôi qua một cách chóng vánh. Mấy tiết học, Khởi Nam như người trên mây, mặt mày thì te tởn ngập tràn hạnh phúc, đầu óc thì ngập màu hồng. Thế là thế nào? Các bác đã muốn biết đến vậy thì bà mẹ tác giả như tớ đây hảo tâm bật mí cho các bác biết. Bạn Khởi Nam kia là thâm thương trộm nhớ “cô bạn xinh xắn đáng yêu nào kia”. Ai bảo là hot boy thì không được yêu đơn phương? Ai bảo hot boy thì không có đối tượng thầm mến? Ấy, đừng nghĩ là hot boy sinh ra chỉ để người khác ngưỡng mộ. Ví dụ trực tiếp sao? Bạn Khởi Nam lù lù kia kia.

Chuông hết tiết vừa reo, học sinh ở các lớp học ủa ra như bầy ong vỡ tổ. Khởi Nam thông thả cầm quyển sách trên bàn cất vào cặp. Đang cất, một cô gái đi đến trước bàn cậu, nở nụ cười tỏa nắng.

- Tí chúng ta trực nhật xong thì cậu dẫn tớ đi ăn nhé.

Khởi Nam vừa ngẩng đầu lên thì bắt gặp đôi mắt cười của người đối diện, lập tức gật đầu. Đồng ý. Đương nhiên là đồng ý rồi. Cơ hội này, cậu đã chờ bao lâu.

- Ủ, được.

Khởi Nam nói xong, đưa mắt quét một lượt khắp lớp học. Cậu xắn tay áo, nháy mắt một cái đầy quyền rũ kèm theo một nụ cười khoe cái răng khểnh duyên chết người. A nha, một cái nháy mắt của mĩ nam khác hẳn với cái nháy mắt của người thường nhé.

- Giờ thì trực nhật nhanh lên nào, không ông già Song Vũ kia lại ca cẩm thì điếc tai lắm. Xong việc cậu thích gì đại gia tớ đây cậu hết, Kiều Anh.

Kiều Anh bật cười trước kiểu cách nói chuyện của cậu bạn, nhanh chóng xắn tay áo nhập cuộc dọn dẹp. Nói qua cũng phải nói lại về cái thân thể của cô bạn Kiều Anh này đây. Cô là một hot teen nổi tiếng trong cộng đồng giới trẻ, là người mẫu ảnh kiêm ngôi vị Miss Teen. Bố mẹ cô là hai vị giáo sư có tiếng trong ngành Y nên ngay từ nhỏ cô đã nhận được một nền giáo dục tương đối toàn diện. Trở lại với thời điểm hiện tại thì Kiều Anh đã xắn tay áo cùng Khởi Nam trực nhật lớp, vừa làm vừa nói chuyện vô cùng vui vẻ.

Một lúc sau, Khởi Nam khuôn mặt đã xuất hiện mồ hôi. Cậu đưa ống tay áo sơ mi đồng phục quệt quệt trán, mỉm cười nhìn Kiều Anh đang lau bàn giáo viên. Ánh mặt trời lúc chiều muộn nhẹ nhàng buông trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, tạo nên một vẻ đẹp dịu dàng, tự nhiên.

- Khởi Nam, xong rồi nè. Mình muốn ăn mì bò cay ở quán bà Tám. – Kiều Anh ngẩng đầu, cười toe toét.

- Ok. – Khởi Nam vừa nói, vừa cầm đồng hồ, xô, hót rác cất xuống cuối lớp. Bống, cậu hét lên.-
Cẩn thận kìa.

Thì ra, bạn Kiều Anh bước xuống bậc giảng, cầm cái cặp xách trên bàn, chạy lại chỗ Khởi Nam. Không chú ý, lại thêm tốc độ chạy nhanh, Kiều Anh vấp phải viên gạch nhỏ đang nhô lên. Ngay lập tức, cô ngã chúi người về phía trước. Khởi Nam chạy vội lại đỡ với mong muốn xảy ra màn anh hùng cứu mỹ nhân. Thế nhưng, anh hùng đâu không thấy, vẫn thấy Nam ngã ngồi trên mặt sàn lớp, tay chống sàn. Bên trên cậu là cô nàng Kiều Anh đang ngã tựa vào người, hai cái mũi chỉ cách nhau hơn kém một xen- ti -mét. Bạn tưởng tượng đúng rồi đấy, không khí hiện giờ đang rất rất là mờ ám.

Khởi Nam tim đập tay run, đấu tranh tư tưởng xem có nên tỏ tình luôn với cô bạn cậu thầm thương trộm nhớ hay không. Máu nóng dồn hết lên mặt, rất nhanh chóng, mặt Khởi Nam đã đỏ hơn rổ cà chua, mồ hôi lấp bắp không nói lên lời. Kiều Anh thì ngẩng đầu nhìn chăm chăm cậu, mắt nhắm mắt mở, đầu vẫn còn ong ong không hiểu chuyện gì. Đang lưỡng lự không biết nên

đứng dậy hay tiếp tục cái tư thế “ám muội” này thì... chuông điện thoại reo vang __-. Giờ khắc này đây, Khởi Nam đang thầm nguyện rửa cái điện thoại chết tiệt reo lúc nào không reo lại reo đúng lúc này.

Kiều Anh giờ mới nhận ra cái cảnh tượng huy hoàng lúc này, ngượng ngùng chống tay đứng dậy. Khởi Nam cũng đứng lên, bực bội rút điện thoại trong túi ra, áp tai nghe. Ngay lập tức, sắc mặt cậu trầm xuống, không khí xung quanh cậu cũng lặng đi. Nhận ra được sự khác thường, Kiều Anh cũng tò mò nhìn cậu bạn. Mấy phút sau, Khởi Nam dập điện thoại, lấy lại nụ cười mọi khi, nhìn Kiều Anh hối lỗi.

- Xin lỗi cậu nhé, tớ có việc đột xuất rồi, không thể đưa cậu đi ăn được. Lúc khác tớ bù sau nha.

- Ủ, không sao đâu. – Một tia thất vọng xẹt qua đáy mắt Kiều Anh.

- Xin lỗi nhiều nha. Bye bye. – Khởi Nam cười gượng rồi cầm cái cặp trên ghế chạy ra khỏi lớp.

.....

Nhật Linh vừa đi vừa đá đá mấy viên sỏi trên đường. Chính xác, cô chính là đang coi mấy viên sỏi đó là Đại Boss đáng quý đấy. Ghét, ghét chết đi được. Dám bơ cô, không trả lời cô, lại còn coi cô như không khí. Con trai gì mà nhỏ nhen. Cậu giận cái gì chứ? Cô rõ ràng chưa động chạm gì tới cậu mà. Xí, không nói thì

thôi. Cậu nghĩ cô thêm vào đấy. Chẳng qua... chỉ tại cậu là cái người cô cần bảo vệ thôi. Đấy, nghĩ đi, nhớ đâu con bé kia là người định ám sát hay là làm gì cậu thì sao?

Ghét!!!

Nhật Linh tức giận giậm chân. Cuối cùng nhận ra chẳng có ai để cô trút giận cả liền tủi thân ngồi sụp xuống đất vẽ vòng tròn đếm kiến.

- Cô không đi bảo vệ người được chọn mà ngồi đây nghịch ngợm gì đấy?

Một giọng nói vang lên trên đỉnh đầu Nhật Linh. Cô chán nản đếm kiến tiếp. Gì chứ cái giọng nói lạnh lùng nghiêm túc quen thuộc đó ngoài thần chết Bảo Khánh ra thì còn ai có chứ?

- Người ta không cần em bảo vệ đâu. Loanh quanh chỉ làm vướng chân thôi.

Bảo Khánh nhú mày. Con nhỏ này, lại giận dỗi gì rồi. Thật là, lớn tướng rồi mà tính tình như con nít.

- Thế cô từ bỏ hai mươi lăm triệu thật à?

- Tất nhiên là không rồi. – Nhật Linh bật dậy, chống nạnh bĩu môi. Tiền ai mà từ bỏ được. Họa chẳng diên mới bỏ. Xí!!

Bảo Khánh nhướng mi khinh thường. Biết ngay mà. Anh nghĩ có sai đâu. Con nha đầu ham tiền này sao có thể...

- Nhưng mà cậu ta rất khó chịu. Cậu ta còn dám cho em ăn bơ. – Nhật Linh biến thân thành thiếu nữ u uất như mới bị chồng ruồng bỏ, ánh mắt long lanh ngấn nước. Dĩ nhiên... giả đấy! --

- Ủ, cô mà không đi nhanh lên là cậu ta không còn sức bơ cô đâu. Cứ bỏ mặc cậu ta cùng hai mươi lăm triệu của cô đi. Tôi cũng chuẩn bị đi nhặt hồn cậu ta đây. – Bảo Khánh bình thần soi móng tay.

- Hả? Ý anh là sao?

Bảo Khánh không nói gì, chỉ chỉ vào cái cái vòng cổ trên cổ Nhật Linh. Nó đang tỏa ra thứ ánh sáng màu đỏ, nóng rực lên. Nhật Linh hoảng hốt, lắp bắp chỉ vào cái vòng, ý hỏi có phải là Khởi Nam đang gặp nguy hiểm không. Bảo Khánh gấp dài một cái, lưỡi biếng gật đầu. Ngay lập tức, Nhật Linh biến mất không một chút dấu vết, để lại là tiếng:” Bye anh.” Tiền của cô, không thể để vụt mất để dành trong tay ông Diêm ca keo kiệt được.

Đọc tiếp Ma nữ biến thái, lại đây nào! – Chương 4

4. ! – Chương 4

Một khu đất trống phía dưới chân cầu, hai đoàn xe máy phân phối lớn đang đứng nhìn nhau chằm chằm, sát khí nồng nặng, nhìn là biết nhóm du côn nào đấy đang chặn bị ” Binh, bóp, hự...”. Khởi Nam dựng xe, bực bội cầm cái gậy chỉ vào mặt tên con trai mảnh khảnh đứng cạnh cậu.

- Mày có bị làm sao không đấy? Cái này sao còn gọi tao? Phá đám?

- Đâu có, anh em cần mày thật mà. Mày nữ vì gái mà bỏ rơi đồng đội sao? – Song Vũ làm ra vẻ đáng thương nói

- Ô hô, đại ca, anh có người yêu rồi sao? Hôm nào dẫn ra mắt đi.

Một tên cười gian, chống vai Song Vũ trêu đùa. Đại ca của hần rất thoải mái, thế nên mấy việc trêu đùa cợt nhả này cũng là bình thường. Đây là bình thường nếu có điểm dừng nhé.

Khởi Nam trừng mắt một cái. Đưa Kiều Anh đến đây ra mắt với bọn sói này? Là dăng mỡ đến miệng mèo à? Mơ đi. A, mà sao cậu lại nghĩ là Kiều Anh nhỉ. Nhớ đến khung cảnh lúc này ở lớp, Khởi Nam bắt gặp... Khụ... là xấu hổ.

Đại ca bên kia thấy cảnh tượng khi quyết chiến mà đám bên kia còn chít chít meo meo với nhau thì không khỏi cùng cực tức giận. Là đang khinh thường hắn? Thực đáng chết. Ngàn vạn lần đáng chết. Hắn lườm, lườm, lườm. Cuối cùng vì mỗi mắt quá mà bỏ cuộc. Vì đám bên kia, vẫn là đang chít chít meo meo. - ____ -

- Ê, đám kia, nếu bọn mày ngoan ngoãn bàn giao địa bàn này cho bọn nao thì sẽ không có chuyện gì, không đổ máu, còn nếu không... Thì tất cả bọn mày sẽ không toàn thây đâu. – Đại ca bên kia đã không chịu nổi, hất mặt tuyên chiến.

- Hề? Mày vừa nói gì cơ? – Khởi Nam liếc mắt lạnh băng, ánh mắt nguy hiểm, cầm cái gậy chỉ vào mặt tên cầm đầu bên kia. – Một là mày biến. Hai là mày... và bọn đàn em của mày... chết hết.

- Mày đã thích vậy chứ gì? Vậy thì.... Bọn mày, đánh chết hết cmn đi.

Sau tiếng hô vang đồng loạt của tên cầm đầu, hai bên nhảy vào đánh nhau không biết trời đất là gì. Khởi Nam nhảy lên đạp vào mặt hai tên bên cạnh. Cậu cầm gậy đánh. Tiếng gào thét, tiếng gậy và mã tấu choảng nhau vang khắp cả một khu. Khởi Nam càng đánh càng hăng. Thế nhưng, trên người cậu vẫn không có một vết thương. Đột nhiên, một bóng đen từ đằng sau cậu xuất hiện. Khởi Nam theo phản xạ quay lại, đưa tay lên đỡ cái gậy kia chuẩn bị giáng xuống. Tên thủ lĩnh bên kia thấy cục diện không ổn liền ra đánh lên cậu từ đằng au. Nhưng Khởi Nam là ai? Cậu dễ dàng bị đánh gục thế sao? Mơ đi!

Khởi Nam lên gối vào bụng tên kia làm hắn cúi xuống ôm bụng. Cậu đưa chân lên hạ gót một cái. Tên kia liền ngã xuống đất. Khởi Nam bực mình. Tên tép riu này mà đòi tuyên chiến với cậu. Cậu cúi xuống túm cổ áo hắn, trừng mắt một cái rồi nhếch mép cười lạnh.

- Định đánh lên tao? – Khởi Nam vung tay cho hắn một đám.

Hắn ôm mặt, khoe miệng đã có máu chảy ra. Hắn hoảng sợ run rẩy nhìn người con trai trước mặt. Lồm cồm bò dậy, hắn hét lên:

- Rút!

Bọn đàn em của đám kia hình như chỉ mong câu nói đó, nhanh chóng chuồn lẹ. Khởi Nam phủi tay, cười đắc thắng. Mái tóc đen bay trong gió.

Cuộc chiến kết thúc, Nam lên xe, phóng đi, mặc cho Song Vũ hét theo.

- Thăng ngọc, đội mũ vào, đừng có phóng nhanh thế.

Khởi Nam mặc kệ, cậu vẫn lên ga. Gió đường lướt qua mặt cậu. Bầu trời thành phố trong đêm rực lên những ánh đèn điện. Mỗi ánh đèn điện đó có một gia đình hạnh phúc. Cậu có không? Trong lòng cậu, chợt dấy lên một nỗi buồn khó nói. Cánh tay lúc này bị đánh giờ mới bắt đầu đau. A, không biết có gãy xương không nữa. Cậu không giảm tốc độ, không để ý có một chiếc xe tải đang lao đến với tốc độ đáng sợ. Đến khi cậu hoàn hồn được thì chiếc xe kia đã đến rất gần. Ánh đèn pha ô tô lóe lên, sáng rực. Cậu bóp mạnh phanh xe... nhưng không kịp nữa. Khởi Nam bị hất ra khỏi chiếc xe phân phối lớn, ngã xuống đường, đầu đập xuống nền bê tông lạnh. Đau... a, cũng không còn đau nữa....Cậu dần lịm đi, mất ý thức.

.....

Khởi Nam mở mắt ra, thấy mọi thứ xung quanh đều trắng xóa. Cậu chết rồi sao? Bay đến cái nơi thiên đường kia nhanh vậy rồi sao? Không, cậu ác vậy, làm sao đến thiên đường được chứ? Chắc là địa ngục rồi. Không sao, ở đó còn có con ma con Nhật Linh kia, dù sao cũng không bị ma cũ bắt nạt nhỉ. Cậu khẽ nhếch môi cười nhưng một cơn đau bất chợt kéo đến. Chết tiệt, chết rồi mà vẫn còn đau sao? Mũi ê- te xộc vào cánh mũi. Ô, cái này... là bệnh viện mà. Hóa ra cậu chưa chết.

Bên giường, Kiều Anh mở to đôi mắt đắm nước nhìn cậu đầy lo lắng, cạnh cô là Song Vũ. Kiều Anh đang ở nhà nấu bữa tối thì có điện thoại gọi đến nói cậu bị tai nạn. Không suy nghĩ gì, cô vội vàng vàng chạy đến bệnh viện.

- Cậu sao rồi? Không sao chứ? Đầu đau không? – Kiều Anh thấy cậu tỉnh thì hỏi thăm rồi rít.

Khởi Nam lắc đầu, ý nói cậu không sao. Rồi cậu ngoắc Song Vũ lại, ra hiệu rằng đỡ cậu ngồi dậy. Khó khăn ngồi tựa lên đầu giường, cậu thở ra một hơi. Như này thật là khó chịu.

- Tao đưa Kiều Anh về. Chắc cô ấy mệt rồi. Kiều Anh, yên tâm, tối nay tớ ở lại với nó được rồi.

Khởi Nam gật gật đầu. Cmn, giờ còn không nói được ra tiếng nữa. Đáng chết.

Song Vũ vừa đưa Kiều Anh ra khỏi phòng thì ở trong góc bệnh viện, Nhật Linh xuất hiện. Tựa lại khi Khởi Nam suýt bị xe tông phải, Nhật Linh đã xuất hiện. Nhìn cái xe đang ngày một gần Đại Boss đáng kính, Nhật Linh luống cuống không biết nên làm gì. Cô đâu phải thiên tài, với cả cô là ma, sao có thể... Cô là ma? Ma? Ma sao? Nhật Linh đột ngột nhớ ra cái thân phận cao quý khác thường của mình. Cô là ma, mà ma thì có thể nhập hồn mà. Thế là, không suy nghĩ nhiều, Nhật Linh bay vút đến chỗ ông tài xế, chui vào thân hình béo núc ních của ông ta, cố gắng kìm phanh lại. Một Ta cô dài ra phía dưới xe, kéo căng dây phanh ra.

Kít...

May mắn, cô vẫn kịp. Khởi Nam chỉ bị va đập nhẹ. Nếu không có cô ra tay thì cậu đã tan xương nát thịt rồi. Đáng ghét, lại còn không đội mũ. Đại Boss là muốn tự sát sao? Nhật Linh xuất hồn, cầm điện thoại của Khởi Nam, nhanh chóng gọi 115.

Trở lại cảnh chính là phòng bệnh ngập mùi thuốc sát trùng, Khởi Nam oai hùng thành mĩ nam giường bệnh. Nhật Linh bay vút lại, ôm lấy Đại Boss, khóc lóc tỉ tê.

- Boss à, Boss ơi, Boss thật sự không sao đúng không? Nói là không sao đi. A, Boss làm tôi lo chết mất. – Nhật Linh khóc, nước mắt nước mũi đầm dề...

Khởi Nam sững người. Cô ta là đang lo cho cậu? Cũng tốt. Khởi Nam đưa tay lên xoa đầu Nhật Linh, ý nói cậu sẽ nhanh khỏe thôi. Nhật Linh thấy thế thì thở phào, cười toe toét.

- May quá, Boss mà làm sao thì hai mươi lăm triệu của tôi coi như tan thành mây khói. May là Boss không sao.

Bàn tay trên đầu Nhật Linh cứng đờ.

Một đàn quạ đen bay ngang qua phòng bệnh, kêu... quạ....

Khởi Nam hít một hơi, hận không thể đá bay con ma nữ trước mặt đến nửa vòng trái đất. Coi cậu là cái gì chứ?

- Nhật Linh....

- Dạ?

- Tốt nhất cô nên biến mất trước khi tôi nổi giận.

Nhật Linh ngu ngơ ngây ngốc nhìn khuôn mặt đáng tội sầm trước mắt, hoàn toàn không hiểu tại sao Đại Boss đáng kính nổi giận nhưng cũng biết điều ngậm mồm mà rút lui.

Phía ngoài cửa sổ, một bóng đen bay lơ lửng trên không cũng con mèo đen kì dị cũng vừa biến mất sau khi Khởi Nam vừa tỉnh.....

.....

Những ngày nằm trong bệnh viện tưởng chừng như trôi qua rất nhanh với người khác nhưng đối với Khởi Nam lại là một việc vô cùng tệ hại.

Được rồi, không tính đến mùi thuốc sát trùng nồng nặc, mấy bà cô bác sĩ khó tính, mấy việc thuốc men phiền phức thì cái cốt yếu chính là cái miệng tía lia này này.

Khởi Nam liếc mắt sang bên cạnh, ôm đầu cảm thán. Thế nhưng, cậu kêu trời, trời không thấu, kêu đất đất không hay, đành phải ngồi im lặng mà nghe con ma nữ kia nói. Điều bực bội là cậu không thể hoạt động quá mạnh, nếu không cậu đã đá bay con nhóc phiền phức này đi rồi. Khởi Nam vò loạn cái đầu mình, cậu hỏi.

- Sao cô suốt ngày ở đây vậy? Thích bệnh viện lắm hả?

Đột nhiên, Nhật Linh im lặng, khuôn mặt trầm xuống, không nói năng gì. Khởi Nam tưởng mình đã lỡ lời, định mở miệng xin lỗi thì Nhật Linh ngẩng đầu, cười nhẹ.

- Lúc trước khi còn sống thì không thích, ghét là đằng khác. Giờ thì thích rồi, vì ở đây tôi tìm được rất nhiều bạn mới.

Khởi Nam nghe câu trả lời thì khoe miệng giật giật, trong đầu nhanh chóng vẽ ra một cái sơ đồ thế này: Người bệnh => chết => thành ma. “Nhật Linh, rốt cuộc cô còn quái dị đến mức nào?”

Nhật Linh không đọc được những suy nghĩ đang diễn ra trong lòng Khởi Nam, miệng vẫn cười toe toét. “Ding doong!”. Một tiếng chuông vang lên. Nhật Linh ngược mắt nhìn cái đồng hồ vừa phát ra tiếng chuông, cười cười nhìn Đại Boss yêu quý.

- Đại Boss à, đến giờ ăn rồi.

Khởi Nam vừa nghe câu nói đó thì sợ tái mặt, đưa hai tay bịt miệng. Cậu không muốn ăn cái thứ quỷ quái của con nhỏ kia nữa đâu. Nhìn xem, cháo gì mà đồ chóét đầy cà rốt. Cả đời này cậu ghét nhất là cà rốt, đừng hòng cho cái thứ đó vào mồm cậu thêm một lần nào nữa. Cái gì? “Cà rốt rất tốt cho sức khỏe” sao? Cậu thà chết còn hơn là ăn nó. Ghê chết đi được.

Nhật Linh nở nụ cười siêu hiền thực. A, lại là nụ cười đó. Cô ta mà cười như thế thì chắc chắn chẳng có gì tốt đẹp. Nhanh chóng, giết cậu đi.

Cạch....

Cửa phòng bệnh bật mở, Kiều Anh bước vào, khuôn mặt tươi tắn, trên tay là cặp lồng gì đó. Hôm nay cô mặc một chiếc váy trắng dài lưng xanh, tóc uốn quăn đuôi, đẹp mà không cầu kì. Cô đến như vị cứu tinh của Khởi Nam. Cậu mừng suýt rơi nước mắt, cười hớn hớn. Kiều Anh để cặp lồng lên bàn, bày thức ăn ra.

- Chào cậu, khỏe chưa? Tổ mang đồ ăn đến cho cậu này. – Kiều Anh nói, đưa đến trước mặt Khởi Nam một bát cháo cà rốt nấu thịt. – Tổ biết cậu ghét ăn cà rốt nhưng mà phải ăn thì mới khỏe được.

Khởi Nam thấy cái màu đỏ kia thì suýt ngất, mồ hôi chảy ròng ròng. Thế nhưng, không thể làm Kiều Anh giận được. Ăn thôi, cô ấy nấu thì chắc chắn ngon. Không sao, ăn có chết được đâu chứ.

Nhật Linh bay lơ lửng trên không trung phía sau Kiều Anh, phồng mồm tức giận. Boss đáng chết, cùng là cháo cà rốt, sao Boss thiên vị thế chứ? Cái cháo kia thì ngon hơn cái này sao? Boss đáng chết, đáng chết. Đột nhiên, sức nóng từ cái vòng cổ lại tỏa ra, nóng rực. Nhật Linh hoảng hốt. Cái gì đang xảy ra vậy? Ngay giờ mới để ý, xung quanh căn phòng này, từ khi con nhỏ kia bước vào... nồng nặc mùi âm khí. Chẳng lẽ....

Một ý nghĩ xẹt qua trí óc, Nhật Linh bay vút đến đá bay thìa cháo vừa đưa lên, đá luôn cả bát cháo trong tay Kiều Anh. Chắc chắn, bát cháo kia có ma vật. Nhật Linh hiện hình, rõ hơn bao giờ hết. Kiều Anh nhìn thấy cô thì giật mình lùi lại. Khởi Nam thấy thế thì hét lên.

- Nhật Linh, cô làm cái gì vậy?

- Cô ta không còn là bạn Boss nữa rồi. Xung quanh người cô ta nồng nặc âm khí. Bát cháo lúc này cũng là có độc. – Nhật Linh đứng trước giường Khởi Nam, đứng tay che chắn như gà mẹ che chở gà con. Khởi Nam mở to mắt như không tin nổi. Chết tiệt, cậu không cử động nổi.

Kiều Anh lùi lại đằng sau, ngay lập tức, mắt cô ta đỏ lên, rực một màu máu, răng nanh dài ra như răng sói. Kiều Anh cười gằn. Cô ta xông đến định xé tan hồn Nhật Linh nhưng Nhật Linh đã nhanh hơn một bước, cô né sang bên phải. Đáng tiếc, sơ hở thế nào lộ ra Khởi Nam. Kiều Anh lao đến. Nhật Linh trợn mắt, nhanh tay phóng cho cô ta một đòn. Kiều Anh ngã bật ra sau. Lồm cồm bò dậy, vừa định lao đến lần nữa thì bỗng cô ta khựng lại. Mấy giây sau, cô ta ngẩng lên, cười quỷ dị rồi lao đến bên cửa sổ với ý định nhảy xuống dưới. Khởi Nam không suy nghĩ nhiều, lao ra khỏi giường đến chỗ Kiều Anh ngăn cô lại.

Nhật Linh thấy thế thì bay nhanh đến, cầm một ít gạo trắng từ trong túi rắc lên người Kiều Anh. Cô ta hét lên rồi gục xuống. Đúng lúc đó, một bóng đen thoát ra từ người Kiều Anh. Nhật Linh ngay lập tức phóng ra ngoài cửa đuổi theo bóng đen kia, hét lại.

- Xin lỗi Boss, Boss chăm sóc cô bạn Boss nhé, cô ta không sao rồi. Tôi đi đây chút.

Khởi Nam ngẩng đầu nhìn theo bóng Nhật Linh, ánh mắt hỗn loạn không chút thần sắc. Một lúc sau, y ta hình như bị tiếng náo động trong phòng quấy nhiễu thì ào hết vào. Thấy Khởi Nam đang ngồi dưới đất thì hoảng hốt đưa cậu lên giường. Khởi Nam không tí cảm xúc làm theo với sự trợ giúp của bác sĩ. Một lúc sau, đám y tá và bác sĩ bệnh viện đi ra ngoài, trước khi đi còn dặn dò cậu một số thứ. Khởi Nam lơ đãng gật gật đầu. Cửa vừa đóng, ánh mắt Khởi Nam lạnh hẳn, lông mày nhíu chặt nhìn Kiều Anh đang gục bên giường.

.....

Đến gần tối, Nhật Linh mới trở lại, cô xuyên qua cửa kính đi vào phòng bệnh. Lúc này, Khởi Nam đang ngồi dựa lưng vào thành giường, đưa tay dịu dàng vuốt mái tóc hơi rối của Kiều Anh đang gục đầu bên giường cậu, trong ánh mắt là vạn phần yêu thương. Nhật Linh định đến bên giường cậu thì Khởi Nam vẫn không ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói:

- Đừng đến đây.

Nhật Linh khựng lại giữa không trung. Bàn tay vừa định đưa ra chào thì gượng gạo thu lại. Cô gãi đầu cười khờ khạo.

- Cô bạn Boss thế nào rồi?

Không ngẩng đầu lên, tay vẫn đặt trên đầu Kiều Anh, Khởi Nam chậm rãi, trong câu nói không có một chút cảm xúc.

- Cô hãy trở về nơi của cô đi. Tốt nhất là tránh xa tôi và những người xung quanh tôi ra. Cái gì mà người được chọn chứ? Nực cười. Tôi không cần mấy cái đó. Vì vậy đừng có quanh quẩn bên cạnh tôi nữa.

- Tôi...

- Cô vẫn không hiểu à? Sự xuất hiện của cô làm cuộc sống của tôi bị đảo lộn, sự an toàn của những người quanh tôi cũng bị nguy hại. Cô thật phiền phức. Tôi không cần cô, không, chính xác là tôi không muốn nhìn thấy cô nữa.

Nhật Linh thấy cay cay sống mũi. Cô đã làm gì chứ? Cậu tưởng cô cần ở đây lắm sao? Cậu tưởng cô thêm bên cạnh cậu lắm sao? Không! Cô không cần. Tại sao lại nói cô như vậy chứ? Nhật Linh quệt quệt đôi mắt đã suýt khóc, cười nhạt nói.

- Tôi hiểu rồi. – Nói xong câu đó, Nhật Linh vụt biến mất.

Nhật Linh đi rồi, Khởi Nam cắn chặt môi dưới. Cậu đâu có muốn nói ra những lời đó. Chỉ là... cậu không thể để người cậu yêu bị tổn thương được. Chính vì vậy... để mọi việc trở lại đúng quỹ đạo thì tốt hơn.

Kiều Anh vừa ngóc đầu dậy, dụi dụi đôi mắt. Vừa định nói thì Khởi Nam đã mỉm cười xoa đầu cô.

- Ngủ tiếp đi. Tổ gọi điện nói với mẹ cậu là tối nay cậu ở đây rồi.

...

Ngoài cửa sổ, con mèo đen liềm liềm bàn tay của bóng đen nọ đang lơ lửng trên bầu trời. Bóng đen kia đang... cười đắc thắng.

Đọc tiếp Ma nữ biến thái, lại đây nào! – Chương 5

5. ! – Chương 5

Trần nhà bằng gỗ điêu khắc những hình dáng đẹp đẽ. Cầu kì mà không làm cho người ta rối mắt. Sàn nhà lát đá sáng loáng, sạch bong không một hạt bụi. Diêm Vương chống cằm ngồi trên bàn, dáng vẻ uy nghi sang trọng, trong tay vung vẩy, quay quay cái bút. Minh Duy là Diêm Vương đương nhiệm, rõ ràng công việc của anh là xét xử mấy linh hồn cần phải xét xử, thế mà tại sao anh phải ngồi đây ngắm muối trong cái

bầu không khí u uất này. Liếc mắt sang bên phải, “bà” vợ yêu quý đang mặc quần bò áo thun vô cùng mát và... dũa móng tay. Đưa mắt sang một chút, cánh tay phải là thần Chết đáng tin đang cắm đầu vào máy điện thoại chơi game. Tâm trạng chán nản tột cùng, liếc mắt sang bên trái, trong một cái góc nhỏ, một con ma nữ đáng ghét đang mặt mày đen hơn than tổ ong, xung quanh là bầu không khí tuyệt vọng bị ai không nói thành lời. Diêm Vương anh minh mặt tối lại, hận không thể dẹp hết đám yêu quái này đi. Đáng tiếc, trong đó lại có “bà” vợ đáng quý ngàn vàng của anh. Minh Duy kìm chế, kìm chế, và cuối cùng kìm chế quá đà nên ngất trên cành quất, xuất hồn thành công.

Nhật Linh ngồi trong góc, trong vòng bán kính một mét xung quanh cô là một màn đêm u tối. Tựa lưng vào tường, tay đập đập quả bóng rổ. A, Boss đáng chết. Sao lại nói thế? Cô đâu có lỗi chứ? Sao lại nặng lời với cô như vậy? Cô thực sự đáng để vứt bỏ vậy sao? Con nhỏ kia có gì hay chứ? Chỉ là... ngực to hơn cô một chút thôi mà. Boss háo sắc, Boss đáng chết. A, biết thế cô đã không cứu anh ta, để mặc cho anh ta chết đi. Mím chặt môi, ném mạnh quả bóng đi, Nhật Linh quay đầu úp mặt vào tường khóc long trời lở đất.

Quả bóng bay thành một hình vòng cung tuyệt đẹp rồi thân tình đáp xuống đầu Diêm đại nhân. Minh Duy đáng ngất trên bàn bị quả bóng đập vào đầu thì ngêch đầu sáng một bên. Ôi, ông anh Diêm Vương đáng thương. Hoàng Anh nhìn ông chồng bị hành hạ tâm lý quá thê thảm thì nổi lên chút lòng thương. Thôi, giận thế là đủ rồi nhỉ. Hứ, ai bảo đêm qua hành cậu mệt đến mức sáng nay không xuống nổi giường chứ? Hoàng Anh đứng dậy, đi đến bên cạnh Nhật Linh, dĩ nhiên là đi đứng khá khó khăn =]]. Cậu ngồi xuống, cười mỉm.

- Thôi nào, hấn ta không đáng để em buồn lòng thế đâu.

Nhật Linh quay lại, đôi mắt đầm nước đáng yêu không chịu nổi. Cô quệt nước mắt nói:

-

Hức, đừng có an ủi em. Anh ta là đồ đáng ghét nhất trần đời. Mà anh đừng có quan tâm đến em. Anh lo mà đứng lên lật đổ Diêm ca mỗi đêm kia.

Nói xong, Nhật Linh quay ngoắt vào trong, khóc rầm rức.

Hoàng Anh đen mặt, cố gắng kìm nén cảm xúc để không lật con nhóc kia lên mà téet mông. Con nít con nôi, ai dạy nó mấy cái đó chứ? Anh an ủi mà con nói thế. A, tức chết mất thôi. Hoàng Anh lao đến bên bàn làm việc của chồng mình, dựng Minh Duy dậy, hét lên, mắt rưng rưng:

- Minh Duy, anh xử lý con nhỏ này cho tôi.

- Ôi, vợ yêu, em chạm vào anh rồi. Em hết giận rồi à? Hạnh phúc quá. Tối nay anh vẫn có thể... – Minh Duy không biết sống chết ôm lấy bà xã mà lảm nhảm.

- Anh, biến ra cho tôi... – Hoàng Anh vùng vẫy, trên trán đầy gan xanh.

Mặc kệ vợ chồng nhà nọ đang chí chóe, Bảo Khánh lơ đãng bỏ cái điện thoại trên tay xuống. Chơi mãi cũng không lên được cấp năm mươi, thật đáng giận. Cuối cùng, anh quyết định, không chơi nữa. Vươn vai một cái, Bảo Khánh đi đến bên con ma nữ không biết trời đất là gì kia. Ngồi xuống nhìn Nhật Linh đang khóc ỉm tối, Bảo Khánh ngoáy ngoáy lỗ tai. Mấy phút sau, không chịu nổi cái loa phóng thanh kia nữa, anh với quả táo bên cái bàn bên cạnh nhét vào mồm cô.

- Trật tự. Nhật Linh, cô dễ dàng bỏ đi tiền của cô thế à? Hấn ta không thích thì sao? Cô quan tâm làm gì? Không phải cô là ma sao? Cô cần để hấn ta nhìn thấy à?

- Nhưng... nhưng anh ta bảo là em phiền phức... – Nhật Linh ném quả táo trong mồm sang một bên, mắt long lanh ngấn nước.

- Thì sao? Không thấy cô thì hấn ta làm được gì? Không phải cô chỉ cần có tiền thôi sao? Cần quái gì quan tâm mấy cái đó chứ?

Nhật Linh ngậy ngốc nhìn Bảo Khánh đang nói. Đúng, cô cần gì quan tâm những điều đó chứ? Tại sao phải để tâm những gì anh ta nói nhỉ? Lại còn nhớ từng câu từng từ nữa chứ. Haizz... cô có vấn đề thật rồi. Lập tức, khuôn mặt cô tươi tỉnh lại.

- Anh nói đúng. Em thật là vớ vẩn. Bao giờ có tiền em đãi anh ăn nhé. – Nhật Linh cười toe toét rồi biến mất dạng. Nhật Linh cô lại mặt dày quay lại ngôi biệt thự.

Lúc lâu sau, buồng Hoàng Anh đã mệt lử trong tay ra, Minh Duy ngẩng đầu lên. Hê hê, dù sao anh cũng sàm sỡ đủ rồi. Nhận thấy thiếu cái gì đó, Minh Duy hỏi Bảo Khánh đang ngồi vắt vẻo chơi game:

- Con nhỏ kia đâu rồi?

- Đi rồi.

Mắt vẫn dán vào cái điện thoại, Bảo Khánh trả lời. Thế nhưng, trong lòng anh lại không chút chú tâm vào trò chơi trên tay. Tâm trạng kia... không lẽ cô ta đã có rung động với hắn? Không thể. Ma với người... làm sao có thể. Hơn nữa kia còn là người được chọn. Bảo Khánh lắc mạnh đầu, cố vứt bỏ đi chút nhói đau trong lòng.

.....

Nhật Linh trở về căn biệt thự cũ. Mấy ngày vắng mặt cũng là không có gì thay đổi. Tìm khắp cả biệt thự cũng không tìm thấy Khởi Nam, Nhật Linh thả mình xuống giường. Cái giường trắng tinh vẫn còn vương mùi hương của chủ nhân. Lăn qua lăn lại hít ngửi một hồi định đến bệnh viện tìm Boss thì Nhật Linh nghe thấy tiếng ồn ào dưới nhà. Mắt lóe sáng, Boss về rồi. Nhật Linh bay xuống nhà.

Khởi Nam được bao vây bởi đội ngũ giúp việc hùng hậu. Mỉm cười nhẹ nhàng đáp lại những lời thăm hỏi, Khởi Nam nhanh chóng lướt quanh nhà. Không có. Đang trong tình trạng lơ đãng thì một giọng nói ngọt ngào vọng từ ngoài vào.

- Khởi Nam!! Đóng quà fan tặng này cậu định để đâu đây?

Khởi Nam quay đầu lại thấy Kiều Anh đang lúi húi với đóng quà khổng lồ của cậu. Khởi Nam cười, trong lòng ngập tràn hạnh phúc.

- Cậu để đó đi, tí bác quản gia sẽ đem vào.

Kiều Anh đi vào nhà, trán còn một chút mồ hôi. Cô mặc một chiếc váy màu trắng, tóc cặp gọn lên. Vẫn là một vẻ đẹp dịu dàng như thế. Khởi Nam nhẹ nhàng quệt mồ hôi trên trán Kiều Anh, cười mỉm.

- Uống chút gì nhé.

- Ủ, cà...

- Cà phê sữa, tớ biết mà.

Kiều Anh cười toe, kéo tay Khởi Nam vào ghế ngồi.

Đọc tiếp Ma nữ biến thái, lại đây nào! – Chương 6

6. ! – Chương 6

Ở một góc vắng tại công viên Sun Flower, có một cậu trai mảnh khảnh khảnh đang khóc. Khuôn mặt dễ thương nhoe nhoẹt nước, thật khiến người ta xao lòng. Mái tóc nhuộm màu hạt dẻ rũ xuống. Bên cạnh cậu trai đó, có một cô gái mặc chiếc váy dài chấm chân, nếu như không để ý, cô gái đó đang lơ lửng, cách mặt đất khoảng một cm, cô ta không có chân. Thế nhưng, nhìn từ trên xuống dưới thì vẫn rất bình thường, nếu không nói là xinh.

- Không thể chịu nổi nữa. Anh không về, nhất định không về. – Hoàng Anh gào lớn.

Nhật Linh nhìn xung quanh, đưa tay hiệu cậu trật tự. Nếu cậu còn nói to như vậy nữa thì người ta lại tưởng cô bắt nạt cậu. May mắn là giờ đã ngã về chiều tối, không có ai qua lại nơi góc vắng ở công viên này nữa. Thật là, cô đang ở nhà loanh quanh chờ Boss đây, hôm nay là chủ nhật nên Boss ngủ nướng thật lâu. A,

nhớ lại cảnh Boss nằm ngủ mà cô chỉ cảm thấy may mắn là cô chưa phun máu mũi ra ngoài. Được rồi, cô tự nhận, cái áo trễ xuống kia là do cô kêu xuống. Hừ, ngắm trai đẹp là một tội lỗi sao? Không! Vậy tại sao lại không ngắm. Đang thơ thẩn thì một cái lỗ đen xuất hiện trên tường, “bà chị dâu” Hoàng Anh chui ra vỗ vai cô, mặt mày âm u như thể vừa mới đói cơm ba ngày làm cô sợ suýt chết. Cơ mà đúng là cô chết rồi mà.

Sau đấy nữa, Hoàng Anh kéo cô ra công viên, khóc lóc tỉ tê kể tội ông chồng.

- Không, em đừng có thuyết phục anh, anh sẽ không về đâu. Anh thà chết chứ không chịu về đó nữa. Anh thà đi làm ăn mày còn hơn.

- Hôm qua bao nhiêu lần? – Nhật Linh lơ đãng hỏi.

- Sáu... – Hoàng Anh đỏ mặt lấp bắp. – A, mà sao anh phải nói chứ? – Mặt lại đỏ hơn rỏ cà chua chín.

Nhật Linh thở dài. Ôi, Diêm ca ca à, tại sao anh không biết kiềm chế một chút chứ? Anh là đồ cầm thú. Giờ lại bắt cô gánh hết như này. Làm thế nào đây? Nếu như không thuyết phục được anh ấy về thì thế nào cô cũng bị thê thảm. Nhớ đến lần trước, cũng tình cảnh như này, cô bao che cho “bà chị dâu” ở nhà cô, và thế là bị Diêm ca bắt được, bắt ăn cả rễ chuối. Bây giờ nhớ lại, cô lại không kìm được mà rùng mình. Liếc ánh mắt thương cảm nhìn Hoàng Anh, cô âm thầm đồng cảm. “Hoàng Anh, chồng anh thật đáng sợ.”

Đang há mồm ra định nói “Thôi, anh nên về đi. Diêm ca làm thế cũng là vì quá yêu anh thôi.” thì phía sau Nhật Linh, một luồng khí lạnh cùng sát khí bùng bùng bốc lên tận gáy. Cái khí thế bức người này, ngoài Diêm ca ra thì còn ai chứ? Run rẩy quay người lại, Nhật Linh nở nụ cười lấy lòng.

- Diêm đại ca, anh đấy à? Em đã giữ vợ anh lại rồi này. Anh tự xử nhé. Giờ em có việc bận, em đi trước đây. – Nói xong, cô biến mất ngay lập tức.

“Hoàng Anh, em thật sự rất rất xin lỗi. Là em không tốt. Hãy tha lỗi cho em. Amen.”

Hoàng Anh trợn mắt nhìn kẻ bán bạn cầu vồng biến mất ngay trước mặt. Thế nhưng, cậu làm được gì ngoài đứng... trợn mắt? Minh Duy uy lực bức người, bùng bùng lửa giận đến túm tay bà vợ nhỏ giận dữ. Đột nhiên, anh kéo mạnh Hoàng Anh vào lòng:

- Xin lỗi. Anh xin lỗi. Anh không ngờ em giận như vậy. Anh không cố ý đâu. Nếu em muốn thì hôm nay em nằm trên cũng được.

Giọng nói nhẹ nhàng dễ khiến tim người tan chảy. Nhật Linh trốn sau lùm cây chờ kịch hay thấy cảnh đó thì cảm rơi đầy đất. Minh Duy nổi tiếng đào hoa, thay người yêu như thay áo, lãng tử vô tâm lại nói được mấy lời này ư? Da gà, da gà tìm đến rồi... Chưa dừng lại ở đó, màn đối thoại còn tiếp tục.

- Anh nói thật chứ?- Hoàng Anh có phần cảm động.

- Em hứa từ nay không được trốn?

- Được, nếu em nằm trên.

- Okey, là em nói nhé. Anh ghi âm hết lại rồi, từ nay khỏi nuốt lời. Nếu em muốn tư thế đó cũng được, không vấn đề.

Minh Duy cười toe toét, rút từ trong túi ra một cái máy ghi âm. Hoàng Anh ngêch mặt không hiểu gì. Minh Duy thấy thế thì cười gian một cái, cúi đầu cẩn thận vào tai bà vợ nhỏ, thì thầm cái gì đó. Lập tức, mặt Hoàng Anh đen lại. Nhưng đáng thương cho cậu, chưa kịp phản ứng thì đã bị người nọ kéo về Diêm Phủ.

Nhật Linh thấy toàn bộ sự việc thì không khép được miệng. Trong đầu chỉ còn một câu: “Minh Duy, anh thật cầm thú.”

.....

Đi từ ngoài hành lang phòng của Khởi Nam, vừa bay vào phòng thì Nhật Linh cảm nhận được một nguồn linh khí cực mạnh. Hoảng hốt lùi lại theo phản xạ, Nhật Linh hoang mang. Ai? Là ai đang ở trong phòng của Boss vậy? Khí cường đại thế này, người thường chắc chắn không có. Sử dụng thuật tàng hình, Nhật Linh cảnh giác xuyên tường đi vào. Trước mắt cô, Bos đẹp trai đang nhắm mắt, ánh mắt cực kì nghiêm túc nhưng không giấu nổi sự rối loạn. Đối diện cậu, một cô gái cực kì xinh đẹp đang nói không ngừng.

- Thôi được, em không muốn nói cũng không sao. Nhưng chị phải nhắc em một việc, hiện giờ, trên người em đang bị ác ma đeo bám, em nên cẩn thận. Linh lực tốt gần em tuy tinh khiết nhưng không đủ để áp chế luồng ma khí đó đâu.

- Chị...

Thiên An phóng ánh mắt đến góc nhà. Nhật Linh thấy vậy thì giật mình nép sát vào góc tường. Những nghĩ rằng mình đang tàng hình nên cô dần bình tĩnh.

- Chị mệt rồi. Hôm nay vừa về mà em không để chị nghỉ ngơi gì hết. Ác quá đi. Thôi, ra ngoài, chị muốn ngủ.

Vừa nói, Thiên An vừa đẩy Khởi Nam ra khỏi phòng, đóng sập cửa lại. Nhật Linh thở phào, đang định theo Boss đi ra thì Thiên An nhếch môi cười nói.

- Nào, nào. Không chào hỏi gì sao? Chị biết em ở đó. Ra đi, đừng tàng hình nữa, tốn sức lắm.

Nhật Linh hoảng hốt. Thuật ẩn thân của cô tuy không gọi là quá xuất sắc nhưng cũng ít ai có thể tìm ra cô khi cô tàng hình. Vậy mà cô gái này có thể nhìn thấy cô chỉ với một cái liếc mắt.

- Cô là ai? – Nhật Linh cảnh giác.

- Ai da da, bọn tiểu quỷ này, chị mới đi hơn 7 năm mà đã quên hết rồi.

Vừa nói, Thiên An vừa gỡ cặp mắt kính xuống. Rũ mái tóc hung đỏ, Thiên An cười tươi. Đôi mắt vốn màu đen khi gỡ kính ra bỗng chuyển thành màu xám, lóe lên tia nguy hiểm, sắc lạnh với cái màu của nó.

Nhật Linh kinh ngạc. Màu mắt xám? Đây là... Cô gái kia là thần Chết?

Nhật Linh mở lớn mắt nhìn chằm chằm vào đôi mắt xám kia. Thần Chết.... thần Chết? Bảo Khánh, có người giả danh anh này, nhảy ra mà xem đi. Ôi, cướp đầu ra lắm thần Chết thế này? Ngờ nghếch rút ra cái điện thoại ốp vỏ con vịt Momo trong túi áo, Nhật Linh áp lên tai. Mấy giây sau...

Nhật Linh: Diêm ca ca à, Diêm Phủ có bao nhiêu thần Chết ấy nhỉ?

Minh Duy đầu dây bên kia nhú mồm: Hỏi vợ vấn gì thế? Dĩ nhiên là có một rồi.

Nhật Linh lặng lẽ cúp máy:...

Vậy thì cô bạn này là giả mạo. Chuẩn luôn. Thời này thiếu gì kính áp tròng chứ? Xí, đừng hòng lừa cô bằng cách đó. Cùng lắm chỉ là thứ đồ công nghệ có thể nhìn thấy ma thôi. Tuyệt đối không tin, không thể bị dụ dỗ.

Thiên An bên kia ngồi vắt chân uống nước lọc, nhếch môi cười quái dị, cứ như thể, kiểu cười này đã thành thương hiệu không thể thiếu của cô vậy. Cái kính gọng trắng được đặt ngay ngắn trên bàn, đôi mắt hiện lên một màu xám lạnh. Mái tóc hung đỏ nửa ẩn nửa hiện khuôn mặt xinh đẹp sắc sảo.

Thấy cô gái trước mặt lăm bằm một mình, Thiên An không nhịn được mà bật cười thành tiếng. Dễ thương thật. Một cô bé không biết cô là ai, chắc chắn là đến Âm giới sau khi cô đi rồi.

- Đùng cổ nữa, chị là Trần Thiên An, chị đúng là thần Chết chính hiệu, 100%. Nhưng... là thần Chết đã nghỉ hưu.

Nhật Linh nghe thế thì há hốc mồm. Vậy có nghĩa là bà chị kia đã chết rồi sao? Không phải, trên người cô gái kia không có âm khí.

Thiên An thấy vậy thì thở dài. Ai da da, bọn nhỏ thời nay thật là đa nghi. Không phải là ngày xưa bọn nhóc đó hay tin vào mấy bà tiên hay cái gì gì đó sao? Mặc dù Thiên An cô không phải là tiên nhưng còn đẹp hơn tiên ấy chứ. – 3 –

- Hầy... Nhìn em là chị biết em không tin. Đi thôi, đến Âm giới, tiện thể chị gặp người quen.

Nói xong, Thiên An kéo tay Nhật Linh đi. Đến gần cửa, khi vừa đặt tay lên không trung định mở thì Thiên An chợt khựng lại. Cô ngưng ngừng quay lại:

- Bé cưng à, em còn nhớ đường vào Âm giới không? Chị... quên cách mở cửa vào Âm giới rồi...

Nhật Linh: " ____- Bà chị, bà là đang troll tôi đấy à?"

.....

Vừa vào đến Diêm Phủ, cái mồm của Thiên An đã hoạt động không ngừng, mái tóc màu hung đỏ nhìn “khá” là nổi bật trong cái nền gạch trắng bóng của Diêm Phủ cứ nghiêng bên này lại ngóc bên kia. ____-. Nhật Linh thấy thật khâm phục cái miệng không biết mỗi mệt kia. Đây có đúng là thần Chết không đây? Ngoài việc nhan sắc bất thường so với người bình thường thì so với Bảo Khánh sao khác nhau thế?

Chẳng mấy chốc, Nhật Linh và Thiên An đã đến cửa đại sảnh của Diêm Phủ – nơi xét xử cũng là nơi làm việc chính của Diêm đế- Minh Duy. Mở cửa bước vào, Nhật Linh nhanh nhẩu nói.

- Diêm ca ca, chào anh.

Minh Duy đang ngồi trên ghế dành riêng cho đại tổng Âm giới, trong lòng là Hoàng Anh đang phụng phịu giận dỗi. Anh vuốt tóc bà vợ nhỏ, ồm ồm mấy tiếng cho qua chuyện, mắt vẫn chú tâm nhìn cả thế giới trong lòng.

- Minh Duy, dạo này anh cũng to gan gớm nhỉ. Tôi mới đi có hơn 7 năm đã dám dẫn bồ vào phòng làm việc rồi.

Thiên An ghé đầu từ sau lưng Nhật Linh ra, nở nụ cười tươi rói. Nghe thấy giọng nói kia, Minh Duy giật mình ngẩng đầu lên, thấy đôi mắt cười mà như tỏ ra ngàn vạn mũi kiếm kia mà rùng mình ớn lạnh. Buồng Hoàng Anh ra, chỉnh lại tư thế ngồi, giả dạng đang làm việc cực kì nghiêm túc. Hoàng Anh thấy thế thì có chút ngạc nhiên, sau đó tặng cho ông chồng một ánh mắt khinh bỉ rồi hất mông đi vào phòng. Minh Duy khóc thầm, không thể trách anh được, là ảnh hưởng của quá khứ thôi. Nhớ lại khi trước, kkkhi anh đi chơi với cô gái nào đó về quá muộn để hôm sau trễ giờ làm, bảo mẫu Thiên An kia lại bắt ăn ngồi chếp phạt 300 lần bảng nội quy Diêm Phủ về quy định giờ làm, không dùng phép thuật. Thật là đau khổ, tại sao một Đại Boss oai phong như anh lại lép vế con oắt con mấy nghìn tuổi này chứ? Còn nhớ khi bảo mẫu kia đi, anh đã vui mừng muốn mở tiệc ăn mừng ba ngày ba đêm. Giờ tại sao... cô ta lại xuất hiện ở đây?

Bảo Khánh đang ngồi ườn lười biếng chơi game trên điện thoại nghe thấy giọng nói kia cũng kinh ngạc ngẩng mặt lên, lắp bắp:

- Thiên An... là cô à?

- Không tôi thì ai chứ? – Thiên An bĩu môi. Chẳng lẽ cô dễ để nhầm lẫn với người khác thế sao? Mấy nghìn năm ở cùng nhau, giờ lại nhanh chóng quên cô thế này đây.

- A ha ha, Bảo Khánh, cũng lâu rồi không gặp lại Thiên An, cậu mau dẫn cô ấy đi dạo Âm giới đi mới đi. Chiều này, tôi cho cậu nghỉ phép, không trừ lương.- Minh Duy cười giả lả.

Thiên An liếc qua Minh Duy, nhếch môi cười. Minh Duy rùng mình. Lại nụ cười mấy nghìn năm không đổi ấy. Thật... đáng sợ quá...

- Là Diêm đế mà không làm gương ọi người. Chép phạt 400 lần nội quy Âm giới.

- Thiên An, cô có nhầm lẫn gì không? Không phải là nội quy Diêm Phủ sao?- Đùa anh sao? 400 lần, lại còn là nội quy Âm giới, dài gấp mấy chục lần cái nội quy Diêm Phủ ấy chứ. Minh Duy khóc không ra nước mắt.

- ...

Ngay lập tức, Minh Duy nhận được thêm một nụ cười nữa. Mặt xanh lét gật gật đầu. Hu hu, uy phong của anh còn đâu?

Nhì nhằng một hồi, cuối cùng, Bảo Khánh khuôn mặt cam chịu dẫn Thiên An ra ngoài. Bắt anh ở cùng con nhỏ ác ma này, sao anh chịu thấu? Ôi, cái ví tiền đáng thương của anh, lại sắp cạn kiệt rồi.

Nhật Linh im lặng chứng kiến màn kịch hay ho này giờ, bây giờ mới mở miệng:

- Diêm ca ca... đó là ai thế?- Dám gọi hần tên Diêm đế, quả thật không phải người bình thường.

- Đó... là một con ác quỷ... – Minh Duy mặt mày đen thui nhả từng từ.

-

- Được rồi, đừng có nhìn anh như thế. Đó là Trần Thiên An, thần Chết cũ của Âm giới, từng là một nhân vật đáng sợ trong tam giới. Một khi đã ra tay thì ai cũng phải khiếp sợ. Cô ấy từng là cộng sự của Bảo Khánh- tức là thần Chết đương nhiệm đây, tạo thành cặp đôi thần Chết trong huyền thoại. Họ kết hợp vô cùng ăn ý, trong bất cứ công việc nào. Trước kia khi Thiên An còn là thần Chết, cô ấy và Bảo Khánh từng có tin đồn họ yêu nhau. Nói ngắn gọn là thế đấy.

Nhật Linh há mồm ngồi nghe Minh Duy kể, không tài nào ngậm mồm vào được. Thiên An, thì ra lại là một người kinh dị như thế... Mãi một lúc sau, cô mới ngờ nghếch hỏi.

- Vậy chị ấy chết rồi à?

Ngay lập tức, cô nhận được ánh mắt khinh thường của người nọ.

- Vớ vẩn. Cô ấy chưa chết, chết được thì đã tốt. Cô ấy vẫn sống, chỉ là giờ thành người bình thường thôi, trở về cái tuổi khi cô ấy bắt đầu là thần Chết. Nhưng nếu tính theo tuổi thực của cô ấy, thì giờ Thiên An đã mấy nghìn tuổi rồi. Hiện giờ, tuy không có linh lực mạnh như hồi còn là thần thì Thiên An vẫn giữ được một số phép thuật.

- – Mặt của Nhật Linh còn đỏ hơn cả lúc chưa nghe.

Minh Duy thở dài, đứng dậy. Khi anh đi qua chỗ Nhật Linh, anh nói:

- Có nói thêm nữa cô cũng không hiểu đâu. Cô chỉ cần coi Thiên An bây giờ như một pháp sư trừ tà cấp cao là được.

Nói xong, anh đi thẳng ra ngoài. “Thiên An trở lại... vậy người đó bắt đầu hành động rồi sao?”

Đọc tiếp Ma nữ biến thái, lại đây nào! – Chương 7

7. ! – Chương 7

Trong một nhà hàng lớn được trang trí vô cùng đẹp đẽ. Ghế salon mềm mại êm ái. Trên trần treo những chiếc đèn lồng đỏ tỏa ra ánh sáng kì dị. Trong nhà hàng, người ra vào tấp nập. À, không thể nói là người bởi trên người họ không còn một chút dương khí. Đúng, họ đã chết. Những người khuôn mặt và thần xác không khác gì người sống nhưng họ chỉ lơ lửng trên không, trên tường nhà không có một cái bóng nào cả.

Bảo Khánh đẩy cửa đi vào nhà hàng, theo sau anh là Thiên An mặt mày rạng rỡ, tay ôm một đồng hồ. Chọn một chiếc bàn gần cửa sổ, Bảo Khánh ngồi xuống, vẫy tay gọi bồi bàn. Nhanh chóng, một gã mặc bộ đồng phục của nhà hàng, trên đầu còn có một cái sừng như sừng tê giác thu nhỏ chạy đến, mắt mở to chờ khách hàng gọi món. Bảo Khánh quay sang Thiên An, ý muốn hỏi cô muốn ăn gì.

- Gì cũng được, cậu chọn đi.

Thiên An đưa bàn tay trắng trẻo ra véo má, vuốt long, cứng nựng một con mèo béo lông trắng trong tay, khuôn mặt ngập tràn vui vẻ. Mèo béo trước hành động quấy rối của Thiên An thì ré lên mấy tiếng, cào cào cái ghế như muốn trốn nhưng không thể thoát khỏi ai kia. Đôi mắt màu hồng phấn nhắm lại, mũi mèo chun chun, cả bộ lông trắng tinh cũng xù hết cả lên. Trước hành động chống cự mãnh liệt của mèo béo, Thiên An bật cười khoái trá.

Bảo Khánh sau khi gọi xong đồ ăn thì chống cằm nhìn Thiên An trên con mèo tinh anh mới mua. Loài mèo này là loại mèo chỉ có ở Âm giới, nhìn bề ngoài thì không khác gì mèo bình thường nhưng thực chất đây là loại mèo có linh lực cực lớn, lại có bề ngoài quý phái nên rất được lòng các vị thần nữ, là loại mèo nhận được nhiều sự ghen tị từ các đồng loại nhất trong tam giới.

Thiên An tay vân vê nhào nặn mặt mèo béo, không nhìn Bảo Khánh mà nói:

- Cậu đừng có nhìn tớ bằng cái bộ mặt lạnh lùng nghiêm túc với cái điệu bộ chống cằm cậu đang làm nữa. Tớ đã nói rồi, nó rất buồn cười mà.

- Cậu có cười đâu. – Bảo Khánh chẳng thèm để tâm đến lời trêu chọc kia, vẫn chống cằm nói.

- Ha ha... – Thiên An quay ra cười khan hai tiếng, mặt nghiêm túc không thể nghiêm túc hơn. Cô bé con mèo lên, áp má nó vào bên má mình – Bảo Ướt Lạnh, cậu xem, con mèo này rất giống cậu đúng không?

Mèo béo nghe vậy thì há mồm đắc ý, kêu lên một tiếng. Gì chứ được so sánh với hot boy thì ai mà không thích.

- Ừ, nhìn mặt ngu ngu, dễ trêu không tả nổi. – Thiên An chun mũi cười cười.

Mèo béo ngậm mồm. Ngay lập tức, nó biết mình bị chê nên nóng nảy giơ chân cào cho Thiên An một phát. Thiên An né được. Cô úp người mèo béo xuống, ra sức tét vào mông nó, mồm kêu lên :”Mèo hư.”

Bảo Khánh ngẩng ra nhìn con mèo. Sau đó, anh bình thần rút quyển tạp chí trên giá xuống, cuộn lại rồi đập bốp phát vào đầu cô gái trước mặt đang có hành động bạo lực kia.

- Nhóc con, cậu nói ai mặt ngu dễ trêu hả?

Không kịp phòng bị, Thiên An lãnh nguyên quyển tạp chí vào đầu, u lên một cục. Mèo béo thấy thế thì lại há mồm cười te tởn, thiếu nước lẫn lộn trên ghế mà cười. Thiên An nước mắt ngấn nước mắt dài, ra vẻ đáng thương nhìn Bảo Khánh nhưng tay không quên “vô ý” hất mèo béo kia xuống đất. -___-

- Đừng có cố làm ra vẻ đáng thương, cậu không hợp đâu. – Bảo Khánh tựa lưng vào ghế, nghiêm túc buông một câu.

Đúng lúc đó, bồi bàn mang đi ra, cúi người xếp đồ ăn xuống bàn. Dù là Âm giới nhưng những thức ăn ở đây cũng tựa tựa như trên trần gian. Hương thơm hấp dẫn tỏa ra từ những thứ ở trên bàn khiến Thiên An hai mắt sáng bừng. Dù sao cũng lâu lắm chưa ăn thức ăn Âm giới, cô gần như quên mùi vị rồi. Chúc hai vị khách trước mặt ăn vui vẻ, anh bồi bàn quay đi mất.

Thiên An kéo một đĩa mì lại gần, cô bĩu môi:

- Vậy tớ hợp với cái gì?

- Ác quỷ.

- ... – Thiên An ngần lẩn mong muốn úp cả đĩa mì trước mặt lên đầu người nọ.

- Nào, đừng vòng vo nữa, cậu cảm thấy cái gì rồi?

Thiên An đang cầm đũa chăm chú ăn mì nghe vậy thì ngược mắt nhìn Bảo Khánh. Khó khăn nuốt đồng mì xuống.

- Cậu đang nói gì thế?

- Thôi đi, tớ miễn dịch với vẻ mặt ngây thơ của cậu rồi. Người đó bắt đầu hành động rồi đúng không? – Bảo Khánh hất mặt hỏi.

Tiếc nuốt đặt đĩa mì ngon lành xuống bàn, Thiên An cầm giấy lau qua miệng rồi lấy lại sự nghiêm túc vốn có, cô không trả lời luôn mà hỏi:

- Tớ muốn hỏi 3 câu. Thứ nhất, cô bé bên cạnh em trai tớ là ai? Thứ 2, tại sao em tớ lại là người được chọn kia? Thứ 3, rốt cuộc thì tại sao Diêm Boss lại muốn tìm người kế vị? Anh ta đã chết đâu.

- Hoàng Nhật Linh, 17 tuổi, nữ. Câu 2 và câu 3: vì Diêm Boss thích.

- Ý cậu là anh ta thích em tớ? – Thiên An nheo mắt hỏi lại.

- Chỉ có 3 câu thôi, hết rồi. – Bảo Khánh đáp.

- ...

Thiên An im lặng, trong lòng ý chí muốn giết người mạnh mẽ hơn hết. A, tại sao lại có một tên thần Chết như này chứ?

- Cậu biết tớ hỏi gì rồi đấy.

Thiên An đang mở miệng định nói thì Bảo Khánh chặn họng ngay.

- Đừng có giả ngốc với tớ. Trả lời nhanh, tớ không rảnh.

Thiên An bĩu môi. Lâu lắm mới gặp nhau mà người kia lại lạnh nhạt như này đây. Thực ra cô cũng đâu định giấu, chỉ là mọi chuyện còn mờ mờ quá, chưa thể kết luận được đó có phải là cái người đó hay không. Một khi chưa chắc chắn thì không được đoán mò. Thiên An nhếch môi, không phải chính người đối diện kia đã dạy cô như thế sao?

Ánh đèn lồng đỏ soi sáng khắp nhà hàng. Ngoài kia, trời đã tối.

.....

Khởi Nam ngồi trong phòng chờ, bên cạnh cậu là Kiều Anh đang cười toe toét chọn quần áo diễn cho cậu. Hôm nay là chủ nhật, giờ đang là 6 giờ chiều, cậu có một show lớn gấp mặt fan sau khi cậu ra viện. Hôm trước, cuộc nói chuyện với Thiên An không thể khiến cậu không suy nghĩ.

“Cuối cùng là chị ấy muốn nói về cái gì chứ?”

Khởi Nam vò loạn đầu. Cậu thực muốn đá chết bà chị kia. Nói mà không nói hết, làm cậu tò mò chết. Đã thế, sáng nay lại còn xảy ra cái chuyện kì quái kia khiến cậu càng muốn tức.

...

Khởi Nam đứng đánh răng trong phòng tắm. Tự nhìn mình trong gương, bất chợt cậu lại tự hỏi con nhỏ kia giờ đang làm cái trò gì? Khi bị cậu nói mấy lời kia liệu có bị tổn thương hay không? Thế nhưng, nhanh chóng, những suy nghĩ đó bị cậu không thương tiếc vứt ra khỏi đầu. Đột nhiên, một cơn lạnh truyền từ sống lưng lên đến gáy. Khởi Nam rùng mình quay lại nhưng không thấy ai.

“Nhật Linh? Là cô à?”

Một hồi thần thờ, Khởi Nam tự nhủ đó chỉ là một cơn gió mà thôi. Nhưng, việc suy nghĩ về “con gió lạnh” đó vẫn lẩn quẩn trong đầu cậu.

...

Thấy cậu bạn cứ ngẩn người rồi tự vò đầu mình, Kiều Anh đi đến, trong tay là mấy cái áo. Cô cúi xuống nhìn Khởi Nam, nhún mày nói:

- Ôi, tớ biết là cậu đẹp trai nhưng đừng tự phá hủy nhan sắc mình thế chứ.

Khởi Nam nhìn người con gái trước mặt, cậu mở to mắt nhìn cô một lúc rồi xoa đầu cô, cười nhẹ:

- Ủ, nhưng như vậy cậu sẽ làm lại đầu cho tớ.

.....

Tại Diêm Phủ, Nhật Linh đang ngồi chơi cá ngựa với Diêm Phu nhân. Sáng nay cô sơ ý để phát ra luồng khí lạnh làm Đại Boss suất nhận ra. Khi cậu quay lại nhìn cô chăm chăm, cô còn tưởng cô quên không tâng hình nhưng may sao ánh mắt cậu chính là xuyên qua người cô. Thở phào nhẹ nhõm, cô vội nghĩ rằng ở mãi bên cạnh cậu cũng không phải là cách hay. Khi cậu bị nguy hiểm thì chiếc vòng trên cổ cô sẽ có phản ứng mà. Thế là Nhật Linh cuốn gói đến Diêm Phủ nghịch ngợm.

Nhưng cái lúc cô không đề phòng nhất cũng chính là lúc xảy ra chuyện. Chiếc vòng kia... lại phát sáng và tỏa nhiệt...

Trên sân khấu với những ánh đèn chói mắt, Khởi Nam xuất hiện hết như một chàng hoàng tử. Mái tóc đen ngắn làm nổi bật lên chiếc khuyên tai kim cương nho nhỏ trên vành tai trắng. Ánh mắt lạnh lạnh tựa một buổi sáng đầu đông nhưng ánh lên một chút nét cười. Đôi môi quyến rũ cong lên thành nụ cười mê đắm.

Chiếc áo sơ mi trắng với cái quần bò đen bó sát lấy đôi chân dài dễ khiến người ta phun máu. Khuôn mặt đẹp trai kèm thêm một chiếc kính gọng đen không độ nhìn cuốn hút khiến người người không thể dời mắt.

Này cô gái kia ơi

Nhìn anh này

Anh đã trót yêu em rồi thì sẽ không đổi thay đâu

Phía bên này cơ mà, em nhìn nhầm hướng rồi

Tin anh đi, hãy tin anh

Anh hứa, ngàn vạn lần hứa sẽ yêu em mãi thôi

Nhắm hờ mắt, chiếc mic đặt gần môi, giọng hát trầm ấm vang khắp khán đài. Hợp với dòng nhạc êm dịu, bài hát như một lời tỏ tình thầm kín với một ai kia. Khởi Nam quay xuống dưới khán đài, đẩy gọng kính nháy mắt một cái làm cả sân khấu ào lên những tiếng la hét gần như át luôn cả tiếng nhạc. Dân fan nữ có người đã chảy máu mũi, có người hét đến ngất xỉu làm bảo vệ phải khiêng ra ngoài. Khởi Nam lại đưa ngón tay trở thon dài lên miệng: “Suýt.” Cả hàng ghế khán giả lại im bật. Giật phắt cái kính ném sang bên, tiếng nhạc lại nổi lên dồn dập, một đám gồm cả nam lẫn nữ từ trong cánh gà ủa ra phối hợp với chàng hoàng tử trên sân khấu kia.

Want you, want you

I want you

Tìm ra rồi, bắt được rồi

Này bé cưng, không được chạy đi đâu nữa nhé

Món quà lớn nhất anh nhận được

Chính là em đây

Want you

Want you

.....

Nụ cười của hoàng tử sân khấu rạng rỡ ngay trong chính ánh hào quang do chính cậu tạo ra.

Phía trên cao, nơi không một ai để ý, mà chính xác có để ý cũng chẳng thấy được, Nhật Linh lo lắng ngó quanh tìm cái đồ vật có thể gây nguy hiểm cho Đại Boss. Trong khi đó, chiếc vòng cứ sáng rồi lại nóng rực lên mà không dịu xuống. Ôi, đầu óc Nhật Linh cứ loạn cả lên, không bình tĩnh suy nghĩ được cái gì. Đang lúc đảo mắt quanh, cô liền nhìn thấy cái dây đèn lớn phía trên trần dây như sắp đứt, những sợi dây nói kia cũng bị cắt một cách khéo léo, chỉ vài giây là có thể rơi xuống giết đi bao nhiêu người trong khán đài kia.

Nhật Linh càng hoảng loạn. Cô nên làm sao? Dù cô có là ma nhưng làm sao có thể phân thân, mà có phân thân thì làm sao mới có thể có đủ sức mà giữ lấy đồng đèn to lớn kia? Sợi dây buộc đèn phụt một cái, một sợi dây đã đứt. Chiếc đèn rung rinh như sắp rơi. Phía dưới, vẫn không ai hay biết nguy hiểm sắp đến vùn vụt vào điệu nhạc điên cuồng. Nhật Linh thót tim. Trời ạ, may là nó không đứt hết. Thôi vậy, giữ đã rồi tính sau. Nghĩ thế, Nhật Linh liền dồn hết linh lực của mình phát ra tia sáng mờ mờ giữ lấy mấy sợi dây kia.

Ui cha, thật nặng. Nhật Linh biết là nó rất nặng nhưng không ngờ nó lại nặng đến vậy.

Thế nhưng, hình như ông trời muốn trêu ngươi cô, pháp lực của cô không đủ mạnh để níu nẩy cả dàn đèn này. Từng sợi dây cứ dần dần mỏng dần, dần dần. Chiếc vòng cô nóng rực lên, sáng mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Một giọt mồ hôi rơi xuống vầng trán xinh đẹp.

“Boss à, Boss mau vào trong đi. Tôi nghĩ tôi không giữ nổi nữa rồi.”

Nhật Linh bặm môi, cố sức níu kéo cả dàn đèn nặng nề.

Một cái...

Hai cái...

Ba cái dây đã đứt rồi...

Lần đầu tiên, Nhật Linh thấy bất lực như sắp bật khóc đến nơi. Cô cố nín nẩy những sợi dây kia, đến cả hai cơ tay cũng mỏi và đau như muốn rụng ra. Không, Nhật Linh cô không muốn bất cứ ai phải chết nữa, cô không muốn. Lúc này đây, cô mới cảm thấy dường như Đại Boss đã chiếm một vị trí nhất định trong lòng cô rồi. Không, không thể, cô sẽ không để mất cậu đâu.

Nhật Linh nhìn người phía dưới sân khấu. Nụ cười ấm áp khoe chiếc răng khểnh. Mái tóc đen mềm mượt dính mồ hôi. Đôi mắt đẹp dễ nhẹ cong lên một đường cùng với nụ cười kia. Thật đẹp.

Nhật Linh sững ra, nhưng cô không cảm thấy gì cả. Trong phút chốc, cô quên rằng trái tim mình đã mất từ 5 năm trước rồi.

Phụt...

Một sợi dây nữa lại đứt. Nhật Linh hoàn hồn, lại cố hết sức giữ lấy dàn đèn. Cô biết, nếu cô buông tay, thì sẽ chẳng còn gì tồn tại nữa.

Nhưng sức lực dần kiệt. Nhật Linh cố sức, dồn hết linh lực vào cánh tay nhưng hình như nó vô dụng. Ánh sáng dần yếu, dần yếu rồi tắt hẳn, Nhật Linh rơi xuống, như một con chim non bị gãy cánh không tìm được điểm bầu vút. Chiếc vòng bùng lên tia sáng quái dị. Trước khi ngất đi, một ý nghĩ lướt qua đầu.

“Boss, xin lỗi.”

- Thật là, đúng là không yên tâm về cô được mà.

Nhật Linh lịm đi trong vòng tay lớn của một người con trai. Bảo Khánh ánh mắt lạnh lùng, đỡ lấy Nhật Linh, một tay dùng pháp thuật làm những dây dợ trên dàn đèn liên lại như cũ. Chiếc vòng cổ trên người Nhật Linh cũng trở lại vẻ đẹp bình yên nguyên thủy. Bảo Khánh trong lòng không kìm được tức giận. Con nhỏ này, không biết lượng sức mình gì cả. Anh mà không đến kịp thì sẽ như nào? Hai tay đã mềm oặt ra rồi mà vẫn còn cố.

Rút điện thoại trong túi ra, Bảo Khánh nói vào:

- Thiên An, còn lại xử lý nốt nhé. Tổ đưa Nhật Linh về trước. Em trai cậu tự lo đi.

Nói xong, không để người bên kia có cơ hội phản kháng, Bảo Khánh dập luôn máy. Anh mỉm cười nhìn người trong lòng, biến mất trên không trung.

....

Thiên An bĩu môi nhìn cái điện thoại đang hiển thị màn hình chờ, trong lòng vô cùng khinh bỉ tên cộng sự thân thiết mấy nghìn năm kia. Thấy gái là sáng mắt lên. Hừ, ghét.

Cuộc biểu diễn cũng vừa kết thúc. Khởi Nam tươi cười rạng rỡ ngoan ngoãn để Kiều Anh lau mồ hôi ình. Kiều Anh nói gì đó, vẫn giữ nụ cười trên môi. Khởi Nam ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu tán thành. Sau đó, cậu thay quần áo, vớ lấy cái cặp của mình gần đó, kéo theo Thiên An ra cửa sau khu biểu diễn để ra về.

Thiên An lặng lẽ cất điện thoại rồi bám theo cậu em trai và “cô bạn của cậu em trai”. Ra đến cửa, Thiên An thấy ngay hai đứa trẻ kia đang cười nói vui vẻ chờ xe bus. Nếu không nhìn kĩ, chắc chắn sẽ không thấy bàn tay Kiều Anh luồn ra sau lưng Khởi Nam, ánh mắt lóe lên tia đỏ rực độc địa. Cô ta muốn đẩy cậu ra con đường đang tấp nập xe cộ kia. Thiên An mở lớn mắt, rút trong túi ra một cái vòng trừ yêu, chạy lại gần. Cô giả bộ vừa mới gặp, ôm lấy Kiều Anh:

- Kiều Anh à? Lâu lắm không gặp em.

Thiên An một tay nhẹ nhàng bịt mũi Kiều Anh cho cô ta không kêu lên. Kiều Anh ngất. Thiên An cười cười đỡ Kiều Anh nằm xuống ghế chờ, đeo vào tay cô ta chiếc vòng trừ yêu kia. Khởi Nam thấy thế thì nhủu mày, chạy lại gần Kiều Anh nhìn cô lo lắng:

- Chị đang làm gì thế? Cô ấy sao vậy?

- Em là đồ ngốc sao? Kiều Anh từ đầu buổi biểu diễn đã không còn là Kiều Anh nữa rồi.

- Ý chị là...?

Thiên An thở dài. Em cô thế này mà tại sao có nhiều fan với gái bám đuôi thế? Không lẽ bộ dạng ngu ngốc này dễ thu hút lắm sao?

- Chị đã nói có một loài ác ma đang bám theo em. Em có hiểu không hả?

- Kiều Anh... cô ấy là ác ma?

- Không hẳn, là nhập hồn thôi. Chị mà không đến kịp là em chết dưới tay cô ta rồi. – Thiên An ngồi xuống cạnh Kiều Anh, ánh mắt đầy nghiêm túc, không có một chút bồn chồn như thường ngày. – Khởi Nam, con bé Nhật Linh đó, em nên xin lỗi nó đi. Đạo này em thoát chết được là nhờ nó đấy.

- Sao chị biết cô ta? – Khởi Nam ngạc nhiên hỏi.

Chuyện gì thế này? Cả chị cậu cũng biết rõ. Lại còn ác ma gì gì đó. Trong câu chuyện này, cậu rút cuộc biết cái gì?

Đọc tiếp Ma nữ biến thái, lại đây nào! – Chương 8

8. ! – Chương 8

Bảo Khánh ngồi bên giường nhìn Nhật Linh đang say ngủ. Sau khi Linh ngất đi, anh vốn định đưa cô về nhà cô nhưng lại nhớ ra, anh không có chìa khóa nhà cô. Lần đầu tiên, vị thần Chết lạnh lùng lãnh đạm cảm thấy bối rối. Một lúc lâu sau, Bảo Khánh quyết định vác con ma nhỏ trên tay về nhà mình.

Ngôi nhà Bảo Khánh đang ở là một ngôi nhà nhỏ gần cạnh Diêm Phủ. Công việc của một thần Chết chính xác là rất nhiều nên gần như thời gian một ngày của anh là ở Diêm Phủ, thỉnh thoảng còn tá túc ăn, uống, ngủ, nghỉ ở đó liên mấy ngày. Thế nhưng, bận rộn là thế nhưng ngôi nhà nhỏ kia luôn rất sạch sẽ, đạt tiêu chuẩn “nhà sạch Âm giới”. Nói đi cũng phải nói lại, chỉ là bạn Bảo Khánh mắc bệnh cuồng sạch sẽ mà thôi.

Hiện tại, Nhật Linh vẫn đang nằm trên giường, cứng đầu cứng cổ tuyệt đối không mở mắt, mái tóc lòa xòa trên mặt, mi mắt dài, khuôn mặt đáng yêu, làn da trắng hồng mịn màng. Bảo Khánh nhớ lại lúc anh vừa xuất hiện khi cô đang cố gắng nín dằn dèn kia. Ánh mắt quyết tâm ánh lên nét đau buồn làm anh ngẩn người. Một con người luôn luôn vui vẻ như thế làm sao có nét buồn rũ lòng như này? Rồi, khoảng khắc cô rơi xuống, tim anh như muốn rớt ra, bay nhanh đến đỡ lấy thân hình nhỏ bé kia.

Cạch...

Tiếng cửa mở vang lên làm Bảo Khánh như thoát khỏi dòng suy nghĩ. Hướm đôi mắt xám đến cửa, Minh Duy cười nhẹ:

- Con nhóc đó sao rồi?

- Hoàng Anh đâu? – Bảo Khánh nhếch môi châm chọc.

Bình thường, lúc nào cũng thấy tên này bám vợ không rời, tự nhiên hôm nay lại đến nhà anh một mình? Không phải bị đá rồi nên đến tìm anh uống rượu giải sầu đấy chứ?

- Ngủ ở nhà. – Minh Duy đến bên giường Nhật Linh đang nằm, cúi xuống xem xét – Linh lực của Dương Tiêu chỉ đến đó thôi sao?

- Đừng lợi dụng Dương Tiêu nữa. – Bảo Khánh nhú mày.

Minh Duy nghe thế thì quay lại liếc Bảo Khánh một cái sắc lẹm, đôi mắt là sự nguy hiểm chưa từng thấy. Đây mới chính là Diêm Vương – người cai quản cả Âm giới. Anh cười nhạt:

- Bảo Khánh, cậu động lòng rồi sao? Cậu biết mà, Dương Tiêu là thứ không thể yêu.
- Cô ấy không phải đồ vật.

Bảo Khánh tức giận ghì Minh Duy vào tường. Minh Duy hơi nhăn mặt vì lưng bị đập vào tường truyền đến một cơn đau. Bảo Khánh, cậu mạnh tay thật.

- Hơn một nghìn năm trước, Dương Tiêu đời thứ bảy đã bị chính tay cậu kết liễu. Cậu quên rồi sao? Bảo Khánh.

Bảo Khánh sững lại. Anh buông Minh Duy ra, âm trầm nói:

- Tất cả những điều kia, dừng lại không được sao?
- Đáng tiếc, người đó lại quyết tâm giành lấy Âm giới đến cùng. Đã phóng lao rồi thì phải theo lao thôi. Chăm sóc Dương Tiêu thật tốt, chúng ta không thể đánh mất trước khi cuộc chiến này kết thúc.

Minh Duy nhắc nhở rồi đi ra khỏi phòng. Bảo Khánh quay lại nhìn cô gái trên giường mình.

“Nhật Linh, xin lỗi, tôi không thể làm gì. Tôi nghĩ, tìm mình có vấn đề thật rồi.”

Khi màn đêm buông xuống, Nhật Linh mới tỉnh dậy. Nhìn quanh thấy mình đang nằm trong một căn phòng xa lạ, cô không khỏi ngạc nhiên. Sao cô lại ở đây nhỉ? Rõ ràng vừa nãy còn đang ở trường quay mà. Đợi chút, cô ở đây, vậy Boss sao rồi? Không phải là tan xác dưới đám đèn kia rồi chứ? Nhật Linh chợt rung mình.

- Dậy rồi à? Tôi còn đang định đá cô ra ngoài đường.

Bảo Khánh bưng bát cháo vào phòng, thấy con ma nữ kia đã tỉnh thì vẫn theo thói quen mà buông một câu lạnh lùng.

- Đây là nhà anh sao? Boss sao rồi? Anh ta chết chưa?

“Một câu thì hai câu nhắc đến tên kia. Báu lắm đấy -___-”

Bảo Khánh hơi bực bội nghĩ, đặt bát cháo vào lòng Nhật Linh.

- Ăn nhanh đi, sắp nguội rồi.
- Boss sao rồi? – Nhật Linh vẫn không biết cái gì, cứng đầu hỏi.
- Chết rồi.

Bảo Khánh ngồi xuống ghế, bình thản đáp. Ai dè, vừa ngẩng mặt lên thì thấy bộ mặt của ai đó đang nhoe nhoẹt nước. Con nhóc này, cả người cô làm bằng nước à? Nói khóc là khóc luôn được.

- Thôi được rồi, đùa thôi. Cậu ta vẫn sống. Cô đã làm rất tốt.

Lúc bấy giờ, Nhật Linh mới lấy lại nụ cười tươi tắn, chăm chú ăn cháo. Thành thạo còn tấm tắc khen ngon. Một lúc sau, xử lý xong bát cháo rồi, Nhật Linh bị thần Chết đẹp trai không thương tình đá ra khỏi cửa bắt về nhà. Được rồi, là do cô lỡ phá rách cái gối của anh, làm vỡ 3 cái bát nhà anh, làm nước từ máy giặt tràn lênh láng nhà anh. Sao chứ? Ít mà. – v -

.....

Trong phòng, Thiên An nhìn em trai mình. Cô đã đưa Kiều Anh về nhà, sau đó thì lôi thẳng em ương bướng của mình về nhà làm cuộc nói chuyện thân mật giữa hai chị em. Đùa đấy, thực ra cũng không thân mật lắm đâu.

Khởi Nam ngồi trên ghế, ngang ngạnh nhìn bà chị của mình. Thiên An cũng không chịu thua kém, trừng mắt nhìn lại. Cuối cùng, khi hai cái mắt kia đã như sắp rơi ra rồi, Khởi Nam mới vẫy cờ trắng chịu thua. Bà chị háo thắng. -___-

- Em thích Nhật Linh hay Kiều Anh?

Khởi Nam hơi giật mình với câu hỏi thẳng thắn kia. Chị cậu biết cậu thích Kiều Anh mà, sao lại còn hỏi thế?

- Khởi Nam, chị nói thật, chị cảm thấy Kiều Anh không đơn giản đâu. Với tư cách là một người con gái, chị muốn em chọn người em yêu nhưng với tư cách là một người chị, chị lại mong muốn em chọn Nhật Linh hơn. Nhật Linh là một cô gái đáng yêu, đáng để em trao cả trái tim đấy.

Trong phòng kín, giọng nói Thiên An chậm rãi, nhẹ nhàng. Khởi Nam im lặng không nói gì. Nhật Linh tốt, cậu biết chứ. Làm cô ấy tổn thương, cậu cũng đâu có vui vẻ gì. Chỉ là, cậu phải bảo vệ người cậu yêu. Nhưng tại sao lại thấy lưu luyến con ma nhỏ đó? Ở bên cô, cậu có thể cười một cách thoải mái như thế, mới không phải che giấu mình qua cái bề ngoài hoàng tử. Thế nhưng, sâu trong lòng cậu vẫn ngẫm mặc định Kiều Anh mới là người cậu yêu thương. Rốt cuộc từ bao giờ cậu lại thành ra thiếu quyết đoán như này?

Thiên An thấy em trai không nói thì thở dài. Cô đứng dậy đi lại gần Khởi Nam. Vỗ vỗ đầu em trai, cô nói:

- Dù em có chọn ai thì chọn nhưng nhớ kĩ một điều, một trái tim không thể chứa cùng lúc hai hình bóng.

Khởi Nam mím môi, mái tóc đen rũ xuống như muốn giấu đi cảm xúc của chủ nhân. Trong ánh đèn, chiếc khuyên tai kim cương ánh lên thứ ánh sáng lấp lánh quý giá.

Đọc tiếp Ma nữ biến thái, lại đây nào! – Chương 8.1

9. ! – Chương 8.1

Trên một cái bàn nhỏ trong phòng khách nhà Bảo Khánh, Thiên An ngồi thoải mái nhai khoai tây chiên. Quảng chân lên ghế, cô ngồi chăm chú xem phim. Đôi mắt như muốn dán sát vào cái ti vi, tay bóc khoai tây cho vào miệng, Thiên An cô hoàn toàn coi mọi thứ xung quang là không khí. Bảo Khánh đi ra từ bếp, thở hắt ra nhìn người trên ghế.

- Cậu có vẻ thật rảnh rỗi.

- Dĩ nhiên, không thì cậu nghĩ tớ đến nhà cậu để ngắm cậu chắc.

Thiên An bỏ miếng khoai tây bự tởm chẳng vào mồm nhai nhóp nhép, nhướn mày nói. Bảo Khánh héch môi. Coi nhà anh là cái gì đây? Ở tị nạn? Nghĩ thế nhưng anh lại chẳng nói gì, ngồi xuống ghế lấy điện thoại ra chơi game, hoàn toàn mặc kệ cô đồng nghiệp cũ. Một lúc sau, bộ phim trên ti vi kết thúc. Thiên An đặt bát khoai tây đã trống rỗng xuống bàn, liếm qua môi rồi chăm chăm nhìn Bảo Khánh.

Chơi game mà có người nhìn chăm chăm mình thì rất là phân tâm. Bảo Khánh sau lần thứ 3 thua trận thì bực mình ném điện thoại xuống ghế, ngẩng mặt nhìn Thiên An:

- Có chuyện gì thì nói đi.

- Con bé Nhật Linh đó có gì không bình thường đúng không? Không phải chỉ là những thông tin cậu đã nói thôi mà còn thứ gì khác đúng không?

Bảo Khánh trong lòng giật mình nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ bình thường. Nhất định không thể để thêm người nào biết.

- Ăn nhiều khoai tây quá lên lú rồi à?

- Tớ đang hỏi nghiêm túc. Từ lúc gặp con bé đó tớ đã luôn nghi ngờ. Nó là... -Thiên An thấp giọng xuống. – Nó là Dương Tiêu đúng không?

Bảo Khánh ngoài mặt vẫn bày ra bộ mặt lạnh te nhưng bên trong thì cuống muốn chết:

- Cậu nói vớ vẩn gì nữa đấy?

- Nói luôn đi, với Thiên An thì trước sau gì cô ấy cũng biết thôi.

Minh Duy đẩy cửa đi vào. Bảo Khánh nhú mày. Nhà anh thành cái chợ từ khi nào thế?

Thiên An hài lòng nhìn Minh Duy, hất mặt thị uy với Bảo Khánh. Minh Duy ngồi xuống ghế, mặt nghiêm túc:

- Nhật Linh không phải Dương Tiêu.

Thiên An đen mặt, Bảo Khánh thì ngó người ra. Sau đó mấy giây thì quay mặt đi cười khúc khích, cười đến hai vai run lên. Thiên An biết mình bị hố, tức giận vớ quyển tạp chí bên cạnh ném thẳng vào khuôn mặt đẹp trai của Minh Duy. Minh Duy cười cợt né sang một bên. Thiên An nhảy đến bóp cổ Minh Duy lắc lẩy lắc để, mái tóc đỏ cứ đảo qua đảo lại chóng cả mặt.

- Nói, nói đi. Tôi đang hỏi cực kì nghiêm túc đấy.

Minh Duy giơ tay đầu hàng, yếu ớt lên tiếng. Con nhỏ này, đồ phù thủy.

- Được rồi, cô nghĩ như nào thì nó là như thế.

Thiên An đơ người, lắp bắp:

- Vậy, con bé đó đúng là...

Minh Duy gật đầu xác nhận. Sắc mặt Thiên An vô cùng biểu cảm.

.....

Quán bar TNG ngập tràn trong ánh sáng lập lờ. Tiếng nhạc xập xình như muốn xuyên thủng não bộ. Mùi thuốc lá và rượu bia phảng phất trong không gian. Trên sàn, những cô gái trẻ thân hình bốc lửa với những bộ cánh hở hang diên cuồng lắc. Vòng một bông đào ẩn hiện sau cái áo trễ ngực bó sát lấy thân mình. Mấy tên con trai tầm tuổi choai choai phì phèo điếu thuốc như dân nhà nghề.

Ở một góc quán, Khởi Nam với Song Vũ đang ngồi. Khởi Nam uống cạn ly rượu trong tay. Đưa mắt nhìn ra sàn, cậu cười nhẹ một cái. Song Vũ ngửa người ra ghế, tay đung đưa ly rượu nhạt màu:

- Sao hôm nay mày lại có nhã hứng đến đây thế?

- Tự nhiên thích. – Khởi Nam lạnh nhạt đáp.

Song Vũ cười thầm. Thằng nhóc này, lại xảy ra chuyện gì đây? Mười giờ tối lại đến nhà cậu lôi cậu đến bar. Đến rồi thì chẳng nói gì chỉ ngồi thẫn ra như mất hồn. Không phải tỏ tình với Kiều Anh rồi chứ? Sau đấy thì như nào? Bị đá không thương tiếc?

Nhật Linh bay lơ lửng cạnh Khởi Nam, mặt chun lại đưa tay lên bịt mũi. Boss sao thế? Lại vào cái chỗ quỷ quái này. Con người sao kì lạ thế nhỉ? Không hiểu sao những cái mùi khó chịu này họ có thể chịu nổi. Cô là ma còn thấy khó chịu. Thế này thì chết sớm là cái chắc. Nhật Linh trong lòng thầm cắn nhai.

Song Vũ bỗng nhiên thấy lạ, cậu cảm thấy như có thứ đang nhìn mình chằm chằm không dời mắt. Đôi mắt từ trong bóng tối cứ như dán chặt vào người cậu khiến cậu không khỏi rùng mình. Quay người lại thì không thấy ai, Song Vũ tần ngần. Không lẽ dạo này học nhiều quá nên lú lẫn rồi? Bỗng nhiên, một luồng khí lạnh trào tới, xuyên dọc sống lưng, Song Vũ mất ý thức.

.....

Quán bar nhộn nhịp là vậy nhưng trong nhà vệ sinh lại im lặng không một tiếng động. Khởi Nam tựa người vào bồn rửa tay, nhìn tên bạn thân chằm chằm bằng ánh mắt khó hiểu. Sao đột nhiên lại lôi cậu vào đây? Không lẽ lớn bằng tuổi này còn sợ đi giải quyết một mình ư?

- Làm gì thì làm đi. – Khởi Nam nói, mặt lạnh te.

Song Vũ tiến tới cạnh cậu, đưa bàn tay nhẹ vuốt xuống cái cổ của Khởi Nam, đến chỗ xương quai xanh thì dừng lại. Khởi Nam nổi hết da gà. Quen Song Vũ gần bảy năm, cậu vẫn tin tưởng thằng bạn mình là “đàn ông đích thực” đấy. Lúc này, cậu chỉ muốn hỏi một câu chân thành: “Song Vũ, mày là gay à?” Nhưng câu

nói không thốt ra nổi, Song Vũ đã ngẩng lên, đôi mắt vằn tia đỏ thẫm. Khởi Nam giật mình hất tay Vũ ra. Cậu lùi lại, ánh mắt cảnh giác. Lần trước ở bệnh viện, Kiều Anh cũng thế này. Không lẽ...?

- Song Vũ, mày làm cái quái gì đấy?
- Giết mày. – Song Vũ ánh mắt như mờ mịt, đáp lại.

Giọng nói này, đâu có phải của Song Vũ. Chết tiệt, lại là nhập hồn. Một thời gian dài gần đây gặp mấy chuyện kì quái, kiến thức về mấy chuyện quái dị của Khởi Nam cũng được tăng dần. Và dĩ nhiên cậu cũng biết nếu giờ phản kháng cũng chẳng ăn thua gì. Cái hồn này cũng khôn phết, toàn nhập vào người bên cạnh cậu làm cậu chẳng ra tay mạnh được. Mẹ nó, thực muốn giết người. Khởi Nam rửa thầm một tiếng rồi vùng chạy. Nhưng đáng tiếc, Song Vũ đã nhanh hơn một bước, tóm cậu lại được, ghì cậu vào tường. Bàn tay kia đã mò được lên cổ, ra sức siết lấy, ánh mắt hằn lên thứ ánh sáng độc ác. Khởi Nam hơi nhả mặt vì đau, tay cố gỡ Song Vũ ra nhưng không thể.

“Song Vũ, mày cũng trâu thật đấy. Đừng trách tao.”

Khởi Nam thụi một quả vào bụng Song Vũ làm cậu ta gập người xuống, tay cũng lới lỏng ra. Khởi Nam nhân cơ hội đó chạy đến cửa. Mẹ kiếp, khóa rồi. Quay đầu lại, Song Vũ đã đứng dậy được, cậu ta đang ngáy một đi lại gần, trong tay xuất hiện một vật hình cầu sáng chói, cười lạnh. Khởi Nam ép đến sát cửa. Tuy cậu không biết cái vật kia là gì nhưng cậu chắc chắn rằng nó chẳng có gì tốt đẹp cả.

.....

Ngoài cửa phòng vệ sinh, Nhật Linh hoảng loạn. Làm sao bây giờ? Chiếc vòng cổ đang đỏ rực lên, nhiệt độ của nó ngày một tăng cao. Boss lại có chuyện rồi. Không lẽ lại là nhập hồn? Không, nhưng cô không cảm nhận được âm khí? A, đợi chút. Chẳng lẽ là ác ma cấp cao sao? Giấu được ác khí của mình nữa, vậy xem ra đây không phải oan hồn bình thường rồi. Hơn thế nữa, lại còn có cả cái kết giới kiên cố này, làm cô lại chẳng biết được chuyện gì đang xảy ra trong kia. Cô không thể vào trong đó được. Ruột gan đảo lộn, Nhật Linh vô cùng lo lắng. Vừa lúc đó, Bảo Khánh, Thiên An, Minh Duy cùng xuất hiện. Minh Duy tiến nhanh đến, hỏi:

- Có chuyện gì thế?
- Bị giăng kết giới rồi. Sao mọi người lại đến đây?

Thiên An đứng trước cửa phòng vệ sinh, cố tìm cái gì đó, đáp lại.

- Diêm Vương đương nhiệm và Diêm Vương kế nhiệm có một phần liên kết. Khi Diêm Vương đời kế gặp chuyện quá mức nguy hiểm thì Diêm Vương đương nhiệm sẽ cảm nhận được. Lúc đó ba người bọn chị đang nói chuyện thì Minh Duy đột nhiên cảm nhận được sự nguy hiểm mà Khởi Nam đang gặp. Mẹ nó, không phải kết giới lập bằng bùa chú. – Thiên An không kìm được chửi tục một tiếng.

Nhật Linh há hốc mồm nghe. Bảo Khánh thấy Thiên An cứ lúi húi thật chướng mắt, liền gạt cô sang một bên.

- Thiên An, cậu lệt nghề rồi đấy.

Cắn nhằn xong, anh khua tay một cái, một luồng sáng lóe lên, kết giới bị phá bỏ. Bảo Khánh quay lại nhìn Thiên An cười châm chọc. Thiên An bĩu môi khinh bỉ. “Xí, chỉ là một cái kết giới nhỏ nhoi thôi mà, cậu lên mặt cái quái gì chứ?”

Nhật Linh thì chẳng thèm để ý hai người kia đang đấu mắt, gạt cả hai chạy vào thì thấy một cảnh tượng kinh hoàng: Song Vũ đang từ từ hút khí gì đó của Khởi Nam vào phía mình, Đại Boss thì gục dưới góc tường, đầu đầy máu. Thấy đám người kia chạy vào, Song Vũ ngẩng đầu lên cười độc ác rồi thu tay lại, biến mất. Thiên An nhìn cảnh đó thì có hơi bất ngờ. Mấy giây sau, cô bình tĩnh lại, chạy đi mất:

- Bảo Khánh, Minh Duy, hai người ở lại, tôi đuổi theo ác ma đó.

Nhật Linh chạy lại chỗ Khởi Nam, quỳ xuống đỡ lấy cậu nhưng vẫn không quên nhìn theo Thiên An vừa biến mất:

- Không phải chị ấy hết linh lực rồi sao?

- Đừng coi thường cô ấy, dù cô ấy không còn làm thần Chết nhưng pháp thuật hiện giờ của cô ấy còn hơn cả Quỷ Vô Thường đấy.

Nhật Linh há mồm. Còn mạnh hơn Quỷ Vô Thường? Vậy khi còn là thần Chết thì chị ấy mạnh đến mức nào? Khởi Nam lúc đó cũng mơ màng mở mắt. Không để tâm đến cái đầu đầy máu, cậu nhìn quanh:

- Mấy người là ai?

Nhật Linh ngạc nhiên. Đúng là Bảo Khánh với Diêm ca thì Boss chưa gặp, nhưng chẳng lẽ không nhớ cả cô sao? Hay cậu không nhìn thấy cô? Vô lí, cô đâu có tàng hình nữa.

- Còn cô nữa, cô không có chân? Cô... cô là... ma? – Khởi Nam như nhận ra sự bất thường, lắp bắp.

Cmn, cậu vừa tỉnh dậy mà sao lại ở đây? Lại còn bị đám người kì lạ này vây quanh nữa. À không, nói thế không đúng, phải là thêm một con ma nữ nữa. Hờ, hóa ra ma nữ trông như này. Cậu còn tưởng nó tóc tai xơ dài, bù rù như ổ quạ, máu me be bét cơ. Hóa ra nhìn cũng bình thường phết.

Nhật Linh không biết làm gì hơn ngoài đưa ánh mắt hỗn độn cầu cứu Bảo Khánh và Minh Duy. Bảo Khánh đến gần, nheo mắt. Anh đưa tay lên đầu Khởi Nam, nhắm hờ mắt. Mấy giây sau, Bảo Khánh mở to mắt:

- Cậu ta... mất kí ức rồi.

Đọc tiếp Ma nữ biến thái, lại đây nào! – Chương 9

10. ! – Chương 9

Một lúc sau, Thiên An cũng trở lại, phía sau cô là một tên mặc đồ đen từ trên xuống dưới, tóc lòa xòa che hết mặt đang bị trời tay lôi đi. Nhật Linh thấy tên kia thì liền đứng bật dậy, nhìn chăm chăm vào tên đó, mặt ngờ ngạc nhiên. Cúi đầu xuống với hi vọng nhìn cho rõ mặt kẻ kia, nhưng cái tên cứng đầu đó có vẻ không có ý định hợp tác. Nhật Linh càng cúi thấp bao nhiêu thì tên đó càng cúi thấp đầu hơn. Bực mình, Nhật Linh liền gơ tay đập cái bốp vào đầu tên trước mặt. Ngay lập tức, một tiếng kêu ré lên:

- Nghéo!

Nhật Linh đơ người. Cái... đây là tiếng người sao? Rõ ràng, đây là tiếng mèo bị dẫm đuôi mà. Kẻ bị cốc đầu thì ôm lấy đầu theo phản xạ, cổ rút lại, ngẩng mặt lên, ánh mắt rưng rưng đầy cảm xúc. Đôi tai mèo lộ ra sau lớp áo đen, mặt người nhưng vẫn mang cái nanh nhỏ nhỏ, tóc mái bù xù, nó cố gào lên:

- Loài người các người đều xấu xa hết!

- Chị đây là ma. – Nhật Linh bồi thêm phát nữa vào đầu con mèo kia.

- Tôi là thần Chết. – Bảo Khánh đang chúí mũi vào game trong cái di động cũng ngẩng lên, lạnh lùng phản đối.

- Anh là Diêm Đế. – Minh Duy chỉ vào mặt mình, cười toe toét giới thiệu.

Khởi Nam phẩy tay coi như chẳng quan tâm. Thiên An nhéo cái tai mèo đang thò ra kia, cười nguy hiểm:

- Nhóc vừa nói cái gì xấu xa cơ?

Con mèo tinh lập tức im re trước sức áp đảo như muốn đè bẹp mình. Nó yếu ớt kêu lên một tiếng đầy bất bình, ánh mắt cảm hờn uất ức liếc mắt nhìn đám người trước mặt.

- Thôi, đừng có lằng nhằng nữa. Nói đi. Ai sai người đến đây?

- Không nói. Tôi nhất định trung thành với chủ nhân. – Con mèo tinh cứng đầu, nhất định không nói, hất mắt quay đi chỗ khác.

- Ngoan, nói đi, rồi chị cho nhóc kẹo, nha. – Nhật Linh ngon ngọt dỗ dành.

Ai dè, bạn mèo tinh hoàn toàn không bị kẹo ngọt đánh gục, nó bĩu môi, xì một tiếng rõ dài vẻ coi thường. Ánh mắt khinh khỉnh như muốn nói:” Ngu ngốc, tưởng tôi đánh đổi chủ nhân với mấy cây kẹo đó sao?” Không chỉ dừng ở ánh mắt coi thường, nó còn nói luôn:

- Bà cô già xấu xí, cô tưởng mấy cái kẹo đó hay lắm à? Cô thấy con mèo nào ăn kẹo chưa? Đồ con gái dốt như hột mít.

Nhật Linh tức điên người. Con mèo láo toét. Nó nghĩ nó là ai chứ? Cô đã xuống nước mà nó còn làm cao. Để xem cô biến nó thành mèo nướng như nào. Mèo tinh chứ gì? Lên nồi thì cũng cùng một loại hết.

Bảo Khánh thấy tình hình có vẻ như sắp mất đi đầu mối quan trọng thì vì đại sự, anh miễn cưỡng nhét điện thoại vào túi, bước đến khu vực trung tâm kia. Bàn tay dài gơ ra chặn lấy con ma nữ đang có ý định biến việc lớn thành một bữa thịt mèo thập cẩm. Ánh mắt lạnh lùng dừng lại trên người con mèo tinh không biết điều khiến nó khẽ rùng mình, anh buông một từ:

- Nói.

Con mèo tinh ngáp ngừng, đáy mắt có sự sợ sệt trước luồng khí bức người phát ra từ người “anh đẹp trai”. Đột nhiên, nó ngừng lại, vâng vâng vài tiếng trước sự ngạc nhiên cùng khó hiểu của đám người đối diện. Rồi, nó ngẩng đầu lên, dẫu môi nói:

- Xí, chẳng qua chủ nhân cho phép tôi mới nói, chứ đừng tưởng tôi sợ mấy người. Mấy người còn không bằng cái móng chân của chủ nhân tôi. Không hiểu sao chủ nhân lại để đám người kém cỏi các người vào mắt chứ? Hừ, tôi...

- Nói vào trọng điểm. – Thiên An không kiên nhẫn nổi trước mấy câu nói dài dòng của con mèo tinh trước mặt, ngắt lời không thương tiếc.

- Chủ nhân nói kị ức của cái tên nhóc non choẹt vắt mũi chưa sạch kia đang ở chỗ người. Người đợi các người ở thế giới L, nếu các người có gan thì mau đến. Còn giờ thì thả ta ra nhanh.

Mèo tinh giãy giụa, ngây thơ nghĩ rằng nếu mình đã nói hết thì sẽ được thả ra. Nhưng ai ngờ, “anh đẹp trai” nào đó đã một câu dập tắt hy vọng.

Bảo Khánh liếc nhìn Thiên An đang nhìn con mèo tinh bằng ánh mắt thèm khát. Anh hiểu rằng cô lại muốn lấy con vật bất hạnh nọ làm đồ thí nghiệm rồi. Thở dài một cái, anh nói:

- Thiên An, cậu không nuôi được nó đâu, đưa về cửa hàng thú nuôi ở Âm giới đi. Nó là mèo tinh đấy.

Con mèo tinh lại ré lên. Vào cửa hàng thú nuôi? No, no, nó không muốn hạ thấp mình cùng mấy con vật kém cỏi ở đó. Nếu ở đây, chẳng phải nó sẽ thành một con mèo bình thường thấp kém chui rúc trong lồng ư? Nó không chịu. Chắc chắn nó không chui vào cái gọi là “cửa hàng thú nuôi” đâu. Thế nhưng, mọi sự chống cự là vô ích, con mèo tinh bị Bảo Khánh một tay ném về hồ đen giao hàng đến ngay cửa hàng thú nuôi trong truyền thuyết.

Phủi phủi cái tay còn dính lông mèo, Bảo Khánh hất mặt hỏi:

- Giờ sao?

- Đi chứ sao? Kí ức của em tở ở trong tay kẻ điên rồ nào đó đấy.

Thiên An lên tiếng. Bảo Khánh ném về phía cô bạn mình một cái ánh nhìn đầy khinh bỉ. “Cậu lo cho em cậu từ bao giờ thế? Nói luôn là cậu muốn đi quậy phá cái thế giới L kia cho rồi.” Đáp lại cái nhìn kia, Thiên An hoàn toàn gạt nó đi không một chút bận tâm, ánh mắt sáng lên không có một cái gì gọi là “lo lắng cho em trai” cả.

- Mà cái tên chủ nhân gì gì đó con mèo lúc nãy nói là ai thế? – Nhật Linh nãy giờ quanh quẩn quanh Đại Boss, giờ mới nhớ ra gì đó mà hỏi.

- Chắc là kẻ thù của tôi.

Minh Duy cười te tởn. Nhìn bản mặt anh bây giờ mấy ai nói rằng anh đang lo lắng vì bị kẻ thù bám theo. Nó như thể anh vô cùng tự hào khi có một kẻ thù vậy. – v – Diêm ca ca, hình tượng của anh đã mất từ lâu lắm rồi anh biết không?

Như chưa đủ chứng minh, Minh Duy còn vô cùng anh dũng vạch cánh tay còn in hằn hai vết sẹo, mặt hừng hực khí thế cho rằng đó là một kẻ thù rất nguy hiểm. Được rồi, đừng nhìn tác giả tôi như thế, đó chỉ là một vết sẹo hơi mờ thôi mà.

Nhật Linh há mồm thán phục. Diêm ca anh mình giỏi giang như vậy mà còn bị thương tích như này, vậy chắc chắn tên kia là một kẻ cực, cực, cực cực kì là đáng gờm rồi. Ôi, lần đối đầu này, cô phải đối đầu với ai đây? Nhưng để bảo vệ Đại Boss, cô nhất định không sợ.

Trong lúc đó, Thiên An và Bảo Khánh nhìn nhau không biết nên nói gì. Bảo Khánh nhún vai, có ý rằng mặc kệ mấy người họ, anh chơi game là việc của anh, họ nói là việc của họ, thế là “anh đẹp trai” vẫn cầm đầu chơi game.

.....

- Vậy em đồng ý việc đó à? – Trong phòng đầy gấu bông với cách trang trí kì dị của mình, Thiên An ngồi trên giường xếp bằng, hỏi thẳng em trai đang vắt chân trên ghế salon giữa phòng.

- Chị nghĩ sao? Dù sao em cũng chẳng có hại gì, có người bảo vệ mà. Kí ức của em nữa, không lẽ vứt đi?

- Ồ... – Thiên An lẩm bẩm – Nó mất trí nhớ cũng tốt. Thời gian này tạm thời quên Kiều Anh đi là đỡ rắc rối nhất.

- Kiều Anh? Ai thế? – Khởi Nam quay mặt ra tò mò hỏi. Tuy chị cậu nói bé nhưng cũng đủ lọt vào tai cậu cái tên vừa lạ vừa quen kia.

- À, không có gì...

Khởi Nam cũng chẳng buồn hỏi nhiều. Cậu lơ đãng đứng dậy vươn vai rồi bỏ về phòng, để mặc bà chị đang ngồi lẩm bẩm trên giường như tự kỉ.

A/N: Xin chào tất cả mọi người, cảm ơn tất cả những cảm tình các bạn dành cho “Ma nữ biến thái, lại đây nào!” trong suốt thời gian qua ^^ . Đoạn kết của câu truyện tớ đã nghĩ ra tuy rằng truyện còn có vẻ là khá lâu nữa mới kết thúc =]] Nhưng kết thúc của truyện này khá là... không được kịch tính hay có tính nhân văn hay cái gì đấy đại loại thế. Nó chỉ là một cái kết nhẹ nhàng, hài hước, có chút... “thốn” cho các nhân vật, như Khởi Nam và Nhật Linh chẳng hạn =]] Yên tâm, nó sẽ không phải SE ^^ . Truyện này tớ không có ý định sẽ làm nó quá cao trào hay rắc rối, nên bạn nào không thích có thể dừng lại ở đây. Đừng đến cuối truyện rồi buông những lời khó nghe, tớ rất không thích những chuyện đó. Cảm ơn mọi người rất nhiều ^^ .

Đọc tiếp Ma nữ biến thái, lại đây nào! – Chương 9.1

11. ! – Chương 9.1

Xe lửa xình xịch lăn bánh trên con đường dài. Từng hàng cây lướt qua cửa sổ như đang chạy một quãng đường dài không có điểm dừng. Mưa bụi lất phất trên mặt cửa kính. Giọt mưa đập vào cửa trong suốt rồi lại trượt xuống không thể níu.

Trong một toa tàu được bao trọn có hai chàng trai và hai cô gái. À, không thể, Nhật Linh nhà ta là ma chính gốc mà. Vì trong toa toàn người quen nên Nhật Linh không kiêng dè mà hiện nguyên hình, lơ lửng trên mặt đất. Thiên An là thiên kim tiểu thư nhưng đã dong duỗi nhiều năm nên việc đi tàu này cũng không có gì đáng lo ngại. Nhưng trong cuộc hành trình này, lại có thêm Nhật Linh, không thể để cô ẩn mình suốt chuyến đi được. Thêm nữa, Khởi Nam vứt đi đâu? Cậu nhóc vô cùng hào phóng vung tay bao

trộn một toa tàu. Bảo Khánh không để tâm. Với anh, sao cũng được. Thế là, Bảo Khánh anh mình mặc kệ hết, thông thả chờ tàu đến, không một chút lo nghĩ. Lúc này, trên tàu, Thiên An miệng đang nhai nhai cái kẹo cao su vừa nghe nhạc. Đối diện, Bảo Khánh vẫn chính là cắm đầu vào máy điện thoại chơi game, hoàn toàn không có một chút để ý xung quanh.

Bên cạnh, Khởi Nam đang bị tra tấn lỗ tai với cái miệng tía lía của Nhật Linh. Suốt cả chặng đường, Nhật Linh nói không ngừng nghỉ. Bây giờ, cô áp mặt vào cửa kính, ra vẻ vô cùng hứng thú nhìn ra ngoài cửa, miệng cong lên thành nụ cười tươi tắn.

- Boss, boss xem này. Phong cảnh bên ngoài đẹp quá.

Nhật Linh quay đầu lại, cười toét miệng với Khởi Nam. Sau vụ việc ở nhà hát, Nhật Linh như đã nhận ra cô rất thích ở bên cạnh Khởi Nam. Khi biết Khởi Nam không nhớ Kiều Anh, Nhật Linh không tìm được có chút vui vẻ. Mặc dù không nhận ra mình như thế là như nào nhưng Nhật Linh quyết định lần đi này sẽ ở bên Khởi Nam thật nhiều, không thể để Khởi Nam ghét cô được. Nhật Linh hạ quyết tâm.

Trái với sự hào hứng của Nhật Linh, Khởi Nam dường như rất không có hứng thú. Cậu duỗi chân ngửa người trên ghế. Tay vắt ngang trán nhắm hờ mắt, dụ dỗ mình vào giấc ngủ. Khởi Nam rất đẹp trai, ngay cả khi mặc đồ áo sơ mi caro với quần bò dài cũng đã đủ tạo ra sức hút. Quần bò tôn lên đôi chân dài miên man để làm người người chảy máu mũi. Áo sơ mi tuy giản dị nhưng lại không thể khiến người đối diện dời mắt.

Nhật Linh thấy Khởi Nam không để ý thì lại gần cậu, lay lay tay:

- Boss ngủ mãi không chán sao? Dậy đi. Cảnh ngoài cửa rất đẹp mà.

Khởi Nam nhăn mày, hận không thể nhét giẻ vào mồm con nhỏ nào đấy. Cậu quyết không thèm đoái hoài, nhắm mắt làm ngơ. Nhật Linh không chịu bỏ cuộc, tiếp tục công cuộc làm phiền đến cùng. Mấy phút sau, không thể chịu nổi nữa, Khởi Nam liền giơ tay kéo Nhật Linh ngồi xuống ghế, trùm mắt:

- Trật tự cho tôi. Còn ồn thì... – Nhất thời, Khởi Nam không biết nên hù dọa thế nào. Dọa ma sao? Cô ta là ma mà --. Ông ba bị? Bỏ đi, cho cậu đập đầu vào đầu phụ còn hơn.

- Sao ạ? – Nhật Linh gương mặt hỏi.

- SM. – Khởi Nam buột miệng.

Bảo Khánh nghe thế thì khựng lại mấy giây. Thiên An có vẻ cũng như đang hóng hớt cuộc vui, nghe đáp án của cậu em thì ngẩn ra, bong bóng đang thổi cũng vỡ “tạch” một cái. Nhật Linh đỏ mặt ngoan ngoãn ngồi xuống. Hu hu, ai nói cô biến thái chứ? Rõ ràng còn có người biến thái hơn cô mà. Nhật Linh khóc thầm đây ai oán. Khởi Nam mặt không biến sắc, vô cùng hài lòng với kết quả vừa đạt được. Cậu nhóc ung dung ngồi trên ghế, môi nhẹ nhếch lên đôi chút, vẻ ngạo mạn đầy thích thú.

Sau câu dọa nạt của Khởi Nam, quả nhiên Nhật Linh đã im lặng. Chưa đầy năm phút sau, Khởi Nam chợt thấy vai nặng nặng. Mẹ nó chứ, đừng nói cái tình tiết cầu huyết nào đó lại xảy ra với cậu đi. Khởi Nam ngó mặt sang, lập tức ánh mắt tối sầm lại. Nhật Linh ghé đầu lên vai cậu ngủ ngon lành, miệng còn nhóp nhép mấy cái. Khởi Nam nhăn mày hơi nhúc nhích người. Ai dè, Nhật Linh lại ôm rịt lấy tay cậu, không buông.

Khởi Nam thấy khó chịu nhưng kì lạ là cậu lại không rút tay ra. Dường như trong lòng cậu, Khởi Nam đã thầm dung túng cho cái hành động quá mức này của Nhật Linh. Bảo Khánh và Thiên An cũng đã mặc kệ tất cả mà buông mi ngủ. Trong khoang tàu, tiếng thở đều đều vang lên. Khởi Nam bần thần nhìn. Cậu phát hiện ra, cái con nhỏ khó chịu này thực ra cũng rất vừa mắt. Mái tóc buông hờ hững trên vai. Đôi mai dài cong vút che lấy đôi mắt. Khuôn mặt bầu bĩnh trắng trẻo đáng yêu. Khởi Nam không biết, môi cậu đã nhướn lên thành nụ cười dịu dàng lúc nào không hay.

.....

Đoàn tàu dừng lại sau cuộc đi dài. Nhóm Nhật Linh đi liền từ trung tâm thành phố đến tận vùng ngoại ô xa tít tắp. Vừa xuống tàu, Khởi Nam đã lấy lại biểu cảm lạnh lùng nhìn Nhật Linh. Tay xoa xoa cái vai đã mỏi nhừ, bực bội tìm nhà vệ sinh. Nhật Linh dường như cũng biết mình gây ra chuyện gì, chỉ cười khan hời

lỗi hướng đại boss khó tính. Thiên An chứng kiến cảnh trước mặt thì che miệng cười gian, rõ ràng trong đầu chẳng có cái gì hay ho cả.

Dời tàu, bốn người họ phải đi bộ lên lưng chừng núi Trùng Loan theo chỉ dẫn đi thẳng đến gốc cây hòe số 702 theo chỉ dẫn. Nói thì thể chứ thực ra tìm rất dễ. Cây hòe đó chính là cây hòe lớn nhất, là cây hòe ma trong truyền thuyết của cư dân rừng Trung Loan. Nhớ lúc này khi họ hỏi thăm, lập tức nhận được cái nhìn e dè đầy lảng tránh của cư dân bản địa. Bảo Khánh quan sát phản ứng của họ. Một lúc sau, anh lãnh đạm kéo Thiên An đang cố gắng dò hỏi kia lại, ghé sát vào tai cô nói gì đó. Thiên An nhìn anh một lúc rồi gật đầu.

Lên núi, Bảo Khánh đi trước dẫn đường, rồi đến Nhật Linh, Khởi Nam. Đi cuối là Thiên An. Cô vừa đi vừa ngâm nga khúc hát trong máy mp3 đeo một tai, nhìn về mặt không một chút gì gọi là đi làm việc lớn liên quan đến em trai mình, giống đi dã ngoại thì đúng hơn --.

Không bao lâu, trước mặt nhóm bốn người hiện ra một cây cổ thụ to lớn. Cành cây ma quái kì dị vươn ra khắp phía, cao đến độ như có thể chạm đến mặt trời. Thân cây sần sùi, một đám mười người có khi ôm không hết gốc. Rễ nó nổi trên mặt đất, ngoằn ngoèo như những con trăn khổng lồ. Nhật Linh tặc lưỡi. Cái vẻ ngoài này, người dân không sợ mới lạ, có khi còn lầm tưởng cây hòe này là loài yêu quái ấy chứ.

Bảo Khánh liếc mắt đánh giá cái cây. Anh đi quanh gốc cây rồi ngồi xuống. Bàn tay thon dài bới trên mặt đất nâu đen trước con mắt tò mò của mọi người. Chưa đầy hai phút sau, dưới đất hiện lên một hốc đen kì quái. Thế nhưng, nó vẫn chỉ là một hốc đen mà thôi. Bảo Khánh phủ tay đứng dậy. Nhật Linh không tìm được mà hỏi:

- Có chuyện gì à? Cái thế giới L đó ở đâu vậy?

- Thế giới L, theo lời con mèo tinh kia nói. Chắc là... Lunar (thuộc về mặt trăng). Vậy thì... đành nhờ cậu thôi, Thiên An. – Bảo Khánh nhìn Thiên An, mặt nghiêm túc không đùa cợt.

Thiên An đi đến chỗ gốc cây, quỳ xuống trước hốc đen kia, lẩm bầm vài từ gì đó. Ngay lúc ấy, trong tay cô lóe lên một thứ ánh sáng dịu nhẹ, ánh sáng của mặt trăng. Thiên An vốn là thần Chết, chút chuyện còn con này không làm khó được cô. Vốn thuộc tính phép thuật của cô là từ đá mặt trăng mà ra, tạo ra một chút ánh trăng không được thì cô đứng là đã lựt nghề rồi.

Khởi Nam há hốc mồm nhìn bà chị mình. Trước đây cậu chỉ nghĩ cô có kì lạ, không ngờ chị cậu còn biết cả ma thuật. Bố cậu mà biết việc này chắc cười không khép miệng được mất, có cô con gái siêu phàm thế này mà. Nhật Linh giờ mới có chút công nhận cô gái trước mặt này đã từng là thần Chết, ngang với Bảo Khánh, trong mắt có sự khâm phục cùng tò mò vui thích.

Ánh sáng trong tay Thiên An vừa chạm đến cái hốc nhỏ liền mở ra một cánh cửa lớn nơi thân cây. Thiên An, Nhật Linh, Khởi Nam kinh ngạc nhìn cánh cửa trước mặt. Bảo Khánh vẫn một mực bình thản:

- Ngạc nhiên xong chưa?

Ba người còn lại ngơ ngẩn gật đầu, theo chân Bảo Khánh đi vào cửa.

Bước chân người cuối cùng vừa khuất sau cánh cửa, lối vào cũng lúc đó biến mất, chỉ còn lại gốc cây cổ thụ sù sì nhẵn nhoe dưới ánh mặt trời chói chang. Tiếng chim rả rích trên vòm cây, không hay biết chuyện gì vừa diễn ra, mọi chuyện vẫn như cũ, y như dấu vết bốn người vừa có mặt chính là không có. Mặt đất nơi Bảo Khánh vừa đào cũng trở lại nguyên vẹn. Kì bí. Thế giới L: chào mừng đến nơi.

SM là viết tắt của Sado-Masochism – dịch ra là bạo dâm. =]]]

Đọc tiếp Ma nữ biến thái, lại đây nào! – Chương 10

12. ! – Chương 10

Khung cảnh bên trong, hoàn toàn xứng đáng với một thế giới dành cho những câu truyện kinh dị. Bao phủ toàn bộ bầu trời là một màu tối đen mù mịt. Trên bầu trời rộng lớn, mặt trăng lưỡi liềm tỏa ra thứ ánh sáng kì dị. Xung quanh, không khí âm u, những cành cây khô khốc khẳng khiu giờ ra những cái cành như mũi giáo, sẵn sàng làm thương tổn bất cứ ai. Một vài bụi cây mọc gần đó, lung tung đầy hoang dại. Bên cạnh đó, một dòng sông đen ngòm chảy dọc theo bờ, vang lên tiếng nước chảy hòa cùng tiếng quạ kêu trong màn đêm. Thi thoảng, tiếng chim lợn lại ré lên vài thanh âm, đủ làm người người rùng mình.

Điều đặc biệt, Bảo Khánh, Thiên An và Nhật Linh đều đã được con người hóa, nghĩa là nếu như thụ thương ở thế giới này sẽ không có khả năng tự phục hồi một cách nhanh chóng như bình thường, cũng có nghĩa là, một phần nào đó, họ đã trở thành “người thường”. May mắn, sức mạnh của họ vẫn không bị mất.

Cả bốn người nối tiếp nhau đi trên con đường đầy rẫy xương trắng, có cả xương của người, cả xương của động vật. Nhật Linh cẩn thận đi theo Khởi Nam. Chợt, cô bước hụt vào bộ xương bò giữa đường. Có vẻ như đã lâu ngày chịu nhiều mưa nắng nên xương đã mục, Nhật Linh vấp bước vào thì nó gãy vụn xuống làm Nhật Linh mất đà, ngã chúi về phía trước.

- A! – Linh chỉ kịp kêu lên một tiếng, theo phản xạ quơ tay loạn xạ nhắm tịt mắt lại.
- Cẩn thận. – Vừa lúc đó, Khởi Nam giơ tay ra đỡ gọn lấy cô vào lòng, mắt hơi nhướn lên, mặt bình thản không cảm xúc.
- Cảm... cảm ơn boss...

Nhật Linh ngượng ngùng đứng thẳng dậy. Nếu như không phải trời tối thì Nam đã thu vào mắt cả rổ cà chua trên mặt cô rồi. Nhưng cậu không để ý, vẫn chú tâm đi tiếp. Nhật Linh lén lút nhìn cậu, trong lòng tò mò không biết cậu nghĩ gì. Liệu có phải cậu cho rằng cô rất phiền phức hay không? Hay là... cậu cũng chú ý đến cô mà không nói ra? Dù sao hiện giờ cậu cũng đâu còn nhớ Kiều Anh nữa, chắc sẽ có cảm giác với cô chứ nhỉ?

Bảo Khánh đi trước, vừa vịn liếc xuống đúng lúc Khởi Nam vươn tay ra đỡ Nhật Linh, trong lòng có một chút khó chịu mà tự anh cũng không thể lý giải. Anh chỉ là đơn giản cảm thấy, con nhóc đó sao mà hậu đậu thế? Anh không thích, anh chỉ là không thích mà thôi. Thiên An đi cạnh Bảo Khánh, thấy thế liền cười tinh quái. Cô dùng ngón tay mình đặt lên giữa hàng lông mày của anh, trêu đùa:

- Này, sao cậu lại nhíu chặt mày vào thế này? Định kẹp chết ruồi à?
- Vớ vẩn, tớ không có. – Anh hơi nhăn mày, xua xua tay.

Đổi lại, Thiên An không những không rút lui trò đùa của mình trước vẻ cáu kỉnh của anh còn cười lên thành tiếng, trong lòng thầm nghĩ:” Bảo Ướp Lạnh, cậu cũng có lúc đáng yêu thế này à?”

Nhật Linh đang suy nghĩ lung tung thì chợt đâm sầm vào một tấm lưng rộng. Cô xoa xoa cái đầu, nhíu mày ngược mắt lên thì thấy mọi người đã dừng lại hết và cô vừa đâm vào lưng của Boss.

Ngó mặt ra, Nhật Linh thấy họ đang đứng trước một cánh cửa nhỏ. Cô đi đến, đưa tay sờ lên đó. Cánh cửa được trang trí với những hoa văn cầu kì như những hoa văn trên cửa của quý tộc Châu Âu thời xưa, có sự lạnh ngắt và cứng cáp của đồng.

- Cái này là...
- Mê cung. – Thiên An mở cánh cửa ra.

Quả đúng như thế. Bên trong cũng tối tăm chẳng khác gì khung cảnh bên ngoài nhưng cái khác là bị chặn bởi những bức tường cao lớn như chạm đến trời. Khởi Nam đến gần, đưa tay lên gõ gõ tường, nhếch môi cười:

- Chắc chắn phết.
- Cao thế này... không bay được đâu. – Bảo Khánh ngẩng đầu nhìn rồi kết luận.
- Giờ sao?

- Đành vào thôi chứ biết làm sao. – Thiên An nhún vai.

Bốn người đi vào. Mê cung sâu hun hút như không thấy điểm tận cùng. Tiếng bước chân vọng vào vách tường rồi đập lại, khe khẽ nhưng đủ để làm người ta rùng mình. Bảo Khánh đi đầu vẫn duy trì phép thuật làm cháy lên ngọn lửa soi sáng đường đi. Bóng họ hắt lên vách tường, ma quái đến rùng rợn. Tiếng quạ kêu vẫn vang lên đều đều. Bất chợt...

Rầm!

Một lưới riu khổng lồ từ trên không giáng xuống. Khởi Nam phản ứng nhanh liền giật tay Nhật Linh lại, áp sát tường. Thiên An và Bảo Khánh cũng bật lùi lại, cảnh giác nhìn lưới riu sắc lạnh lóe lên dưới ánh lửa. Chính nó đã tạo ra một vết nứt to trên mặt đất.

Nhật Linh quay đầu lại, mắt mở to đầy kinh ngạc. Nhưng chưa hết, Bảo Khánh nheo nheo mắt nhìn vào đêm đen phía trước. Anh bỗng hét lớn:

- Cúi đầu xuống!

Cả 4 vừa hụp đầu xuống thì một đàn dơi đen sì lao đến, ré lên đến đỉnh tai nhức óc. Mắt chúng đỏ lòm như máu, răng sắc nhọn lòi hẳn ra. Thiên An đứng lên trước. Cô túm lấy con dơi bay cuối cùng, sầm soi mấy phút rồi mạnh tay bóp chết nó, ném vào góc tường, miệng thầm chửi:

- Mẹ nó, dơi quỷ.

Dơi quỷ là loại dơi độc nhất Tam giới, một khi đã gặp chúng, chính là bị hút sạch máu cho đến chết rồi bị xé xác thành trăm mảnh làm mồi cho chúng. Nhưng loại dơi này lại có một nhược điểm, đó là không bao giờ bay quá thấp. Chính vì thế nên vừa nãy, bốn người bọn họ mới thoát được.

- Xem ra cái mê cung này cũng không đơn giản đâu. – Nhật Linh vừa đi vừa nhìn quanh đánh giá, sự cảnh giác đã được nâng lên cao độ sau hai cái bẫy vừa rồi.

Thế nhưng, mọi việc dường như không chỉ có thế, từ bốn phía, sương mù xuất hiện. Nó trắng xóa, che lấp đi mọi thứ. Nhật Linh vẫn bám chặt Khởi Nam, cô nghe thấy tiếng Bảo Khánh và Thiên An nhắc cô đi sát với bọn họ, không được rời ra. Nhật Linh quờ quạng trong màn sương giăng mù mịt. Rồi, cô cảm thấy mình đã nắm được một bàn tay nào đó. Nghĩ là Bảo Khánh hay Thiên An, cô rụt rè lên tiếng:

- Bảo Khánh, Thiên An... có phải anh chị không? Em nắm được tay rồi.

Vừa lúc đó, Thiên An cũng túm được một bàn tay, cô lên tiếng đáp lại. Nhật Linh nghe thế thì đã an tâm phần nào, một tay bám sát Khởi Nam không rời, một tay túm lấy tay “Thiên An”. Nhưng mà... cô thấy lạ, sao tay Thiên An lại lạnh cóng thế? Cô lắc đầu, tự an ủi mình, không phải, là do cô là ma, là cô lạnh thôi.

Trong sương mù, như cảm nhận được sự run lên nhè nhẹ của Nhật Linh, Khởi Nam hơi liếc mắt lại. Linh thấy... tay mình bị một bàn tay lớn nắm lấy, siết chặt, đầy vững chắc cùng an ủi.

.....

Một lúc lâu sau, sương dần tan, Nhật Linh quay lại, định cười nói với Thiên An thì người như đông cứng lại. Trước mặt cô... là một con quỷ gớm ghiếc. Nó cười ngoác miệng nhìn cô, khoe ra cái lưỡi dài ngoằng cùng hàm răng nhọn hoắt. Cả người nhơ nhuốc bần thỉu, đầu bù xù, tóc tai rũ rượi. Khuôn mặt như bị đốt cháy, mắt sâu hoắm lộ ra hai cái hốc mắt đen ngòm. Cả người đã bị biến dạng, duy chỉ có bàn tay Nhật Linh đang nắm là lành lặn. Nhật Linh tuy đã nhìn thấy hàng loạt ma lớn ma nhỏ nhưng cũng không tìm được giật mình, lùi lại vài bước. Con quỷ đó “Gào” lên một tiếng rồi xông đến. Khởi Nam nhanh chóng vùng thân lèn đá vào mặt nó rồi cầm tay Nhật Linh chạy. Con quỷ ngã xuống rồi lồm cồm bò dậy, đuổi theo hai người.

.....

Cùng lúc đó, bên phía Thiên An cũng phát hiện ra sự tình. Thiên An nổi nóng đá văng con quỷ đang cầm tay mình, phúi tay nhìn sang Bảo Khánh đi gần sát mặt đang vô cùng khó coi. Anh cứ nghĩ lần này “nó” chỉ đơn giản như mấy trăm năm trước, ai dè “nó” lại ranh ma đến mức nghĩ ra quỷ kế này, hoàn hảo đến mức lừa được cả anh và Thiên An. Anh ném mạnh viên đá trên tay xuống hồ nước gần đó:

- Chết tiệt, bị tách rồi.
- Giờ Khởi Nam phải nhờ đến linh lực ẩn của Dương Tiêu thôi. – Thiên An trầm ngâm, nét mặt hiện ra vẻ nghiêm túc khó gặp.

.....

Trên cái ghế lớn trên đài cao, một thân người ngồi đó, bàn tay vuốt ve con mèo đen trong lòng, mắt chăm chú nhìn cảnh 4 người ở hai nơi trong quả cầu thủy tinh trước mặt, đôi môi hiện lên nụ cười thỏa mãn.

Xung quanh, không khí tối tăm u ám bao trùm. Dưới những bậc thang cao cao, nơi người kia đang ngồi, có hai ngọn lửa đang cháy lúc cao lúc thấp. Ánh trắng từ trên cao xuyên qua ô cửa lớn, chiếu xuống toàn bộ nơi đó, một chút hắt lên người kia, ẩn hiện lên chút khí tức vừa nguy hiểm vừa quái dị.

Lịch post: thứ 6 mỗi tuần.

Đọc tiếp Ma nữ biến thái, lại đây nào! – Chương 10.1

13. ! – Chương 10.1

Ánh nắng trải khắp sân trường Skoic, nhẹ nhàng chan hòa tưới mình lên những tán cây to. Ở sân thể dục, lớp 12A1 đang học tiết thể dục. Sau khi khởi động, chạy bộ 500 mét thì cả lớp được chơi tự do. Kiều Anh cầm khăn mặt lau đi giọt mồ hôi đang chảy xuống trán. Mái tóc ngắn giờ đã dài quá vai được cô túm gọn lên sau gáy thành cái đuôi gà ngắn ngắn. Từ xa, Song Vũ đi đến:

- Kiều Anh, mấy ngày nay cậu có thấy Khởi Nam đâu không? Nhà nó tớ đến cô giúp việc cũng bảo nó không có ở nhà. Gọi điện thoại thì không liên lạc được.
- Tớ không thấy. Cậu ấy không liên lạc với tớ gần một tuần rồi. Cậu thử hỏi cô giáo chủ nhiệm xem cậu ấy nghỉ có phép không. – Kiều Anh lắc đầu.
- Tớ hỏi rồi, cô bảo nó nghỉ có phép. Hay là...

Song Vũ hơi ngập ngừng. Lần trước khi gặp Khởi Nam ở quán bar, khi cảm nhận được cái luồng khí lạnh sau lưng mình, cậu thấy trước mắt mình đột nhiên tối sầm, sau đó thì không biết gì nữa. Tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trong bệnh viện. Từ ngày hôm đó, cậu không gặp Khởi Nam nữa. Ngày hôm ấy, cậu thấy Khởi Nam có vẻ buồn bực, không lẽ rắc rối tình cảm với Kiều Anh?

- Hay là sao? – Kiều Anh cúi người cầm chai nước lên, nghi hoặc hỏi lại.
- Cậu với nó cãi nhau à?
- Không, cậu nói cái gì thế? Có cãi nhau gì đâu.

Vừa lúc ấy, đám con trai trong lớp lớn tiếng gọi Song Vũ ra chơi bóng, cậu hét lại trả lời rồi quay ra nói với Kiều Anh:

- Ừ, thế nếu nó gọi thì bảo tớ nhé.
- Ok. – Kiều Anh cười mỉm.

Song Vũ đi rồi, nụ cười của Kiều Anh vụt tắt. Cô cụp mi mắt xuống, đảo tròn mắt, lộ ra tia nhìn khó miêu tả. Có chút tà ác mà chưa từng thấy ở một người tên Kiều Anh. Tay cô vẫn lặng lẽ vặn chai nước, vẫn làm bộ bình thường. Mấy giây sau, Kiều Anh ngẩng hẳn đầu lên, lại là một cô gái hiền dịu dễ mến trong mắt người đời.

.....

Tan trường, học sinh ủa ra khỏi trường. Sự ồn ào đó khác hẳn với không khí trầm lắng ở sân sau. Phía sau nhà kho phòng thể dục, Kiều Anh dựa tường, trong tay là điều thuốc lá đang hút dở. Hơi khói mờ mờ nhả ra, phảng phất mùi thuốc trong không khí. Đầu điều thuốc lá lập lòe lửa đỏ. Kiều Anh nâng điều thuốc lên, hút một hơi rồi chậm chậm nhả khói. Nhìn cô thế này, ai nói rằng cô chính là người mẫu ảnh, Miss Teen nổi tiếng trong cộng đồng trẻ với lai lịch sạch sẽ không scandal cùng nụ cười hiền lành tỏa nắng?

Kiều Anh vừa hút thuốc, vừa nghĩ đến chuyện Song Vũ nói buổi sáng. Gần một tuần nay cô chưa từng gặp mặt Khởi Nam, điện thoại cậu ta cũng không thêm gọi cho cô lấy một cuộc. Tưởng rằng nó thích cô mà? Kiều Anh định rằng khi cậu ta tỏ tình sẽ đồng ý luôn. Cặp kè với thần tượng teen, danh tiếng của cô cũng tăng lên đáng kể đi. Ai dè, thằng nhóc nhất chết đó, dùng dằng mãi không chịu nói. Cô đã phải bỏ bao nhiêu thời gian tiếp cận cậu ta, rồi là chăm sóc cậu ta khi cậu ta nằm viện, vậy mà cậu ta lại chẳng biết điều.

Nghĩ đến đó, Kiều Anh không kìm được nhũn mày khó chịu.

- Phan Kiều Anh? Đúng là rất có tố chất.

Một giọng nói lạnh lạnh vang lên. Kiều Anh ngẩng đầu lên thì thấy lơ lửng trên không trung có một người mặc đồ đen từ trên xuống dưới, trên tay ôm một con mèo cũng màu đen nốt. Mặt người đó có một cái mũi lớn che đi mất nửa mặt, chỉ lộ ra cái miệng có cái nanh nhỏ. Kiều Anh trước giờ không tin trên đời có ma quỷ, cô nghĩ có ai đùa mình thôi. Cô khoanh tay, nhướn mày:

- Ai thế?

- Ha ha, bình tĩnh khi gặp cảnh này, đúng là con gái ác quỷ.

Cái quái gì thế? Kiều Anh mù mờ không hiểu chuyện gì. Cô nghĩ không lẽ kẻ này bị tâm thần sao? Cái gì mà con gái ác quỷ? Quay phim viễn tưởng à?

Thấy nét biểu cảm trên mặt cô, người kia thu lại điệu cười, nhếch môi, chớp mắt đã biến ra phía sau Kiều Anh. Người đó giữ lấy vai Kiều Anh, thổi một hơi lên tai cô:

- Đây... có muốn cướp lại Khởi Nam không?

Kiều Anh mở to mắt, kinh ngạc. Chuyện gì thế? Sao người này lại biết?

.....

Khởi Nam với Nhật Linh sau khi thoát khỏi con quỷ kia thì nhận ra mình đã ra khỏi mê cung từ lúc nào. Hai người đi dọc theo con đường đất. Xung quanh vẫn chìm trong màn đêm u tối như thể ở thế giới này mãi mãi không có ánh sáng. Mặt trăng treo cao, lớn đến kỳ lạ. Suốt cả bầu trời rộng mênh mông không có lấy một ngôi sao, chỉ có độc một mình mặt trăng tỏa sáng.

Nhật Linh đi sát Khởi Nam, cố gắng để không vấp phải đá. Hiện giờ cô cũng không khác gì con người, không thể lơ lửng trên không được nên phải cẩn thận.

Đi mãi, họ thấy một cái hang lớn, trên trần đá rủ xuống những sợi dây leo dài, có nét ma quái mà cũng có sự quyến rũ khó cưỡng như những hang động đẹp tuyệt vời trong phim, và những dây leo này chỉ là những mảnh trứng che đi khuê phòng e lệ của những vị tiểu thư thời xưa. Khởi Nam định đi đến thì bị Nhật Linh kéo tay lại. Cô lắc lắc đầu, bấm môi ý bảo cậu không nên vào đó. Nhật Linh lo lắng rằng vào trong đó có khi nào sẽ gặp nguy hiểm gì nữa không? Nhớ như có một đàn quỷ như tên quỷ lúc nãy chạy ra thì linh lực yếu ớt của một hồn ma như cô không thể bảo vệ được Khởi Nam.

Khởi Nam nhìn quanh, nhún vai:

- Không còn cách nào khác đâu.

Cậu chỉ về phía sau. Nhật Linh quay lại. Đáng sợ, tất cả con đường này giờ họ đi đều bị bít kín, cảnh tượng xung quanh biến thành một hang động cụt, chỉ có trước mặt cái dây leo dài đó. Thế này, chắc chắn hai người họ đều bị dụ vào đây, sau đó thì... Không có sau đó, bởi vì chắc chắn là cách duy nhất để có thể đi tiếp chính là đi qua dây leo dài kia.

Nhật Linh nuốt nước bọt, e dè nắm áo Khởi Nam, cố theo sát chân cậu. Khởi Nam đưa tay vén lên đám dây leo, bước vào, lần theo vách động mà đi. Bên trong tối om, giờ tay không nhìn thấy ngón. Không khí xung quanh lạnh lẽo như nhà đá, yên ắng đến mức nghe được hơi thở của đối phương. Khởi Nam vừa đi vừa nhắc nhở Nhật Linh cẩn thận đừng để ngã.

Khởi Nam không nhìn thấy gì, chỉ có thể dựa vào trực giác mà đi. Tay cậu cảm thấy có gì đó như rêu mọc trên tường vách, lại có chút nhộp nháp như nước mũi khiến cậu nhờn nhợn, kìm nén bản thân để không nôn ra. Cậu xua đi cái hình ảnh kinh tởm trong ý nghĩ, không nói cho Nhật Linh mà cứ thế kéo cô đi. Lần mò từng bước, cuối cùng cũng thấy khe sáng phía xa. Khởi Nam tăng tốc độ một chút đi đến đó. Hóa ra hai phía động đều là dây leo dài che đi. Cậu gạt đám cây, bước nhanh ra ngoài.

Ánh sáng bên ngoài tràn vào. Chói mắt.Ồn ã. Có... tiếng người.

Đọc tiếp Ma nữ biến thái, lại đây nào! – Chương 11

14. ! – Chương 11

Bên ngoài cửa động, Khởi Nam không ngờ lại có cảnh tượng này. Họ đang đứng trên một ngọn đồi thấp, hướng mắt ra có thể thu vào mắt toàn cảnh ngôi làng nhỏ bé gần đó. Trời xanh ngắt, tươi tắn như bầu trời một ngày thu trong lành. Không khí mát mẻ, thoáng đãng khiến người ta chỉ muốn hít sâu vào lồng ngực mình cơn gió đang ào tới. Xa một chút, Khởi Nam có thể nhìn thấy cả một khoảng đồng bát ngát hiện ra, xanh tươi mướt mướt. Gần đó, những ngôi nhà với cách xây kì lạ được xây sát nhau. Ngoài đường, cảnh buôn bán tấp nập, rộn ràng tiếng nói cười. Nắng chan hòa trải khắp thế gian. Xen lẫn đó, tiếng chim ríu rít bên tai như đang chứng minh sự sống mãnh liệt, vui tươi diễn ra nơi đây.

- OMG! – Nhật Linh không tìm được tiếng thốt lên đầy ngạc nhiên.

Nhật Linh không thể tin nổi mấy phút trước cô còn đang ở trong một cái thế giới mà như chẳng có chút ánh sáng nào, hoàn toàn là đen tối mịt mù đầy quỷ dị, thế mà mấy phút sau, cô lại đứng trước một khung cảnh bình thường như ở thế giới loài người thế này. Nhật Linh nghi ngờ, có phải cô đang mơ hay không? Thế nhưng, mọi thứ cô nhìn thấy lại chân thực đến mức không thể nghi ngờ. Cô kéo tay Khởi Nam chạy xuống đồi. Trên đường, Nhật Linh thấy một cậu thanh niên đang ngồi trên bãi cỏ, cô liền chạy đến, ngồi xổm xuống, hỏi:

- Đây cậu, tôi hỏi chút, đây là đâu vậy?

Cậu thanh niên đó quay sang nhìn Nhật Linh. Lúc này, cô mới nhìn hết toàn bộ khuôn mặt anh ta. Mái tóc đen mượt hơi dài rũ xuống trán, một bên tóc như có như không che đi con mắt trái chỉ để lộ ra con mắt phải dài với tròng mắt nâu sẫm linh hoạt, dưới đuôi mắt còn có một nốt ruồi nho nhỏ. Anh ta mặc một cái áo màu đen đặc đơn giản nhưng lại dễ dàng tôn lên vóc dáng thanh mảnh.

Nhật Linh không để ý, khi cô đang ngẩn người ra nhìn người nọ thì Khởi Nam đứng sau có vẻ khá là khó chịu, tay rút túi quần, hừ lạnh một cái.

Người kia bỗng mỉm cười, anh ta đứng lên, phất phất quần áo dính cỏ, hơi cúi đầu làm động tác chào:

- Xin chào, chắc mọi người ở nơi khác đến đúng không? Đây là làng Yuo. Tôi là Doanh Doanh, trưởng làng.

Nhật Linh ngạc nhiên. Trưởng làng mà trẻ vậy sao? Cô còn tưởng đó là một ông lão già lụ khụ, tay chống gậy trúc, da nhăn nheo cơ, ai dè được lại là một người đẹp trai thế này chứ? Khởi Nam ho nhẹ để lấy sự chú ý. Cậu cũng cười đáp lại khoe ra cái răng khểnh duyên dáng:

- Xin chào. Chúng tôi đúng là từ nơi khác đến. Tôi là Khởi Nam, còn đây là... – Cậu kéo Nhật Linh lại gần, cười rạng rỡ khẳng định chủ quyền – người của tôi, Nhật Linh.

Nhật Linh đang đứng thì đột nhiên bị kéo lại nên hơi bất ngờ. Sau khi nghe cái câu “người của tôi” thì càng bất ngờ hơn. Và hậu quả là đơ người hoàn toàn, mặt bắt đầu đỏ rần lên, cúi đầu lấp bắp, đầu tưởng tượng ra một đồng những thứ hỗn tạp lẫn lộn. “Người của tôi”, “người của tôi”, cái từ ấy cứ xoay vòng vòng trong đầu Nhật Linh. Khởi Nam không biết Nhật Linh đang nghĩ gì, chỉ thấy mặt cô đỏ lên như bị sốt. Cậu cúi đầu, sờ trán, hỏi:

- Sao thế? Ốm à?

Nhật Linh theo phản xạ lùi lại. Cô xua tay.

- Không sao, không sao ạ.

Khởi Nam khó hiểu. Cậu có nói gì không đúng à? Cậu chỉ nói cô là người bảo hộ của cậu thôi mà. Có gì sai sao?

Doanh Doanh ở cạnh từ nãy giờ chợt bật cười.

- Mọi người đến đây chắc đã vất vả rồi. Nào, đi theo tôi, mọi người nghỉ ở làng vài ngày rồi hãy tiếp tục đi đâu thì đi.

.....

Doanh Doanh dẫn Nhật Linh và Khởi Nam đến nhà anh ta. Nhà của trưởng làng có khác, to thật. Nhật Linh vừa đi vừa ngó bên này nhìn bên nọ. Hành lang trải dài, trên trần nhà còn có các hình thù kì dị. Hai bên lối đi còn có các tượng đồng, lọ hoa tráng trí rất phong phú. Nhật Linh thuận miệng hỏi:

- Doanh Doanh, anh bao nhiêu tuổi thế?

Doanh Doanh đưa tay lên tính, mặt trầm ngâm. Một lúc sau, anh ta qua lại cười, giơ bốn ngón tay ra:

- Tính đến nay là bốn nghìn tám trăm mười bảy tuổi.

Thế là, một loạt biểu tượng cảm xúc được tung ra:

Nhật Linh: O_O

Khởi Nam: ==_=_

Doanh Doanh: ^__^

.....

Trong bóng tối, một người áo đen ôm con mèo trong tay, trước mặt là quả cầu thủy tinh quen thuộc. Giọng nói trầm thấp vang lên:

- Thưa chủ nhân, chúng đã đến rồi ạ.

Dưới điện, một người con trai cúi đầu đầy vẻ phục tùng. Người mặc áo đen cười lạnh:

- Chăm sóc chúng cho tốt, vờn đùa vài ngày cũng được.

- Đã hiểu.

Đọc tiếp Ma nữ biến thái, lại đây nào! – Chương 11.1

15. ! – Chương 11.1

Nhật Linh ngồi trong phòng, đưa mắt nhìn xung quanh. Ngoài trời, mặt trời đã lặn từ lâu, thay thế ặt trăng nhô lên đằng sau dãy núi. Trong phòng, ánh nền bập bùng soi sáng không gian nhỏ bé. Gió đập vào cửa sổ nghe lạch cạch đến ghê người. Bên ngoài căn nhà, sấm chớp rạch ngang bầu trời rộng lớn. Linh nhủ thầm: “Sắp mưa rồi.” Trước khi được đưa vào phòng, khi ăn tối, Doanh Doanh đã dặn cô rằng sau khi mặt

trời lặn thì không được phép ra khỏi nhà, bởi như vậy rất dễ bị quỷ ám. Nghe câu nói đó, Linh chỉ cười. Cô đã là ma rồi, còn sợ quỷ gì nữa chứ? Nghĩ là vậy, nhưng cô vẫn gật đầu với yêu cầu của trưởng làng. Chắc là ở làng Yuo, quỷ còn nhiều, ám ảnh vào tâm trí người dân nên mới có luật lệ này.

Thế nhưng, Nhật Linh vẫn còn ngờ ngợ. Từ khi bắt đầu bước vào làng, Khởi Nam rất lạ. Cậu im lặng hơn bình thường, đôi mắt thỉnh thoảng lại ánh lên một tia nhìn kì lạ, nguy hiểm và lạnh lẽo. Cậu từng kéo cô lại, nhân lúc Doanh Doanh đi khuất mà bảo cô phải cẩn thận rồi khi cô thắc mắc thì lại im lặng.

Bất chợt, cô nghe thấy ngoài cửa phòng tiếng bước chân. Nhật Linh lắng tai nghe. Đây không chỉ là một người, mà là rất nhiều người. Cô nhớ Doanh Doanh sắp xếp cho cô một căn phòng ở cuối hành lang, giờ lại có nhiều người đi đến đây như thế, chẳng lẽ lại đến hết phòng cô sao? Một dự cảm không lành dâng lên trong lòng cô. Trong lồng ngực, cảm giác bất an tràn ngập cả người, cuộn cuộn như từng con sóng lớn. Nhật Linh nhìn đồng hồ trên tường. Đã 12 rưỡi đêm rồi. Cô rón rén đi đến chỗ cửa, hé mắt nhìn ra ngoài.

Không thể tin được!

Nhật Linh suýt hét lên, lùi bật lại. Ngay lúc đó, từ phía sau cô, một bàn tay lớn bịt miệng cô lại, áp sát cả hai người vào tường. Nhật Linh ngược mắt, cảm nhận hơi thở quen thuộc đang phả sát tai mình. Đó là Khởi Nam. Cậu đứng đó, tay bịt chặt miệng cô lại để cô không hét lên.

- Im nào. – Khởi Nam dẫn giọng xuống, khẽ nói.

“Rầm!” một tiếng, cánh cửa bị đá bật ra, một toán người ào vào phòng. Ánh lửa hắt lên người họ, chiếu xuống sàn nhà những cái bóng to lớn kì dị. Nhật Linh dù đã là ma nhưng cũng không thể nào không sợ hãi trước cảnh này. Cả một toán người, toàn là những dân làng cô gặp ban sáng. Có điều, họ đều đã mất hết mắt, cả người bị phân hủy đến mức không ra hình, đầu tóc bù rù như một đồng rơm, quần áo luộm thuộm, miệng trơ ra toàn là lợi với những con ròi trắng nhồn đang ngoe nguẩy trong đó.

- Mẹ kiếp, chúng phát hiện ra rồi! – Nhật Linh nghe thấy tiếng Doanh Doanh hét lớn.

Khác với ban ngày, Doanh Doanh ban đêm khoác lên mình bộ đồ màu đen rộng thùng thình như đồ phù thủy. Mái tóc che một bên mắt càng làm anh ta thêm phần quái dị. Đôi mắt buổi sáng đẹp đẽ quuyền rũ bao nhiêu thì giờ, nó long lên đầy giận giữ với những tia máu đỏ vằn.

Nhật Linh bắt giác lùi lại, áp sát người Khởi Nam. Dù đã cố kìm chế mình nhưng cô vẫn run nhẹ vài cái. “Cầu mong họ không nhìn đến chỗ này.” Nhật Linh thầm cầu nguyện. Cô không tưởng tượng được, nếu như tất cả bọn họ phát hiện ra cô vẫn còn ở trong phòng này thì cả cô và Khởi Nam sẽ như thế nào. Ăn thịt? Hay sẽ làm gì khác kinh khủng hơn?

Doanh Doanh phất tay, ra hiệu cho đám quỷ ra khỏi phòng. Nhật Linh thấy thế, chưa kịp mừng thầm thì Doanh Doanh khựng lại, mắt anh ta đảo quanh trông mất.

- Khoan đã, ta ngửi thấy mùi con người. Mùi của thằng nhóc đó.

Khởi Nam bậm môi. Nhịn thở này giờ, cậu cũng đã không chịu nổi khi kéo dài thêm nữa. Cậu buông Nhật Linh ra, tay nắm chặt cái que gỗ trong tay không biết lấy từ đâu. Khởi Nam ghé sát tai Nhật Linh, khẽ nói:

- Theo sát tôi. Bao giờ tôi nói thì chạy nhé.

Nhật Linh ngoan ngoãn gật đầu.

Khởi Nam hài lòng nhìn cô, chân giơ ra đập tung cánh cửa, để lộ hoàn toàn cả hai người ra khỏi khe cửa. Doanh Doanh cười tà ác:

- Con chuột nhắt cũng ra mặt rồi. Tao đã che giấu rất kĩ, lại có một con chuột không chịu nghe lời mà ra khỏi nhà. Nếu như mày không biết thì có phải sẽ chết trong nháy mắt không?

Sau đó, hần giơ tay, ra hiệu cho đám quỷ ào lên trước. Đám quỷ giơ ra bàn tay khô dài đã bị biến dạng, ô ô lên đến nhúc cả đầu, lao hết lên trước. Khởi Nam vung cây gậy, tung người lên đá vào mấy con quỷ đứng gần đó khiến chúng ngã nhào. Nhưng bọn quỷ rất đông, có con ngã thì con phía sau lại nhào lên. Khởi Nam giơ gậy, đập mạnh xuống đầu con quỷ trước mặt rồi hất nó về phía Doanh Doanh. Doanh Doanh loạng

choạng, đứng không vững, nhất thời không ngờ tới Khởi Nam sẽ tấn công mình. Khởi Nam nhân lúc đó hét lên:

- Chạy!

Cậu kéo tay Nhật Linh, chạy như bay ra khỏi phòng. Từ khi mới vào ngôi làng này, cậu đã thấy kì lạ lắm rồi. Ở giữa một thế giới âm u ma quái như thế, làm sao có thể tồn tại một ngôi làng bình thường tươi đẹp được? Không những thế, căn nhà nơi cậu vào lại nồng nặc mùi âm khí, thứ không khí lạnh lẽo quái dị mà làm cậu lạnh tóc gáy. Cậu không hiểu sao, Nhật Linh lại không cảm thấy. Chính vì nghi ngờ đó chưa được rõ ràng, cậu mới không nói cho Nhật Linh. Tối, bất chấp lời đe dọa trong bữa ăn của trưởng làng Doanh Doanh, Khởi Nam lên ra ngoài mà không để ai biết. Ai mà ngờ được, khi ra ngoài, cậu lại phát hiện ra một bí mật đáng sợ. Ở giữa làng, đám dân làng từ từ biến dạng thành hình dáng kinh khủng, trên đài cao là Doanh Doanh đang đứng nói gì đó. Khởi Nam chỉ nghe thấy: "Nhất định phải diệt được hai kẻ đó." Lúc ấy, cậu mới mập mờ hiểu ra mọi chuyện, vội vàng chạy về phòng để cứu Nhật Linh vẫn còn trong ngôi nhà của Doanh Doanh.

Nhật Linh và Khởi Nam chạy mãi. Phía sau lưng, đám quỷ vẫn đuổi theo. Nhật Linh hoang mang, cô không biết mình có thể thoát khỏi vòng vây này hay không. Dường như, Khởi Nam cũng cùng chung nỗi lo lắng với cô. Cậu không nói gì, chỉ nắm chặt tay Nhật Linh cầm đầu cầm cổ mà chạy. Thứ cậu cầu mong bây giờ, chắc chỉ có thể là phép màu. Thiên An, Bảo Khánh, ai cũng được...

Nhưng, phép màu lại chẳng xảy ra. Họ bị dồn đến bên cầu lớn phía Nam của Yuo. Đứng trên cầu nhìn xuống là dòng sông chảy xiết. Phía trước, phía sau, tất cả chỗ nào cũng có quỷ. Doanh Doanh đứng trên cao tung ra tràng cười khoái trí, vô cùng vui vẻ khi thấy khó khăn của họ.

Khởi Nam vùng gậy, xua bọn quỷ lùi lại, tất cả cũng chỉ duy trì được trong thời gian ngắn. Đám quỷ càng lúc càng gần họ hơn, càng ngày càng áp sát. Mùi hôi thối từ chúng bốc lên nồng nặc. Nhật Linh ngẩng đầu nhìn trời. Sắp mưa rồi, dòng sông chắc chắn sẽ chảy xiết hơn. Hơn nữa, cô cũng không biết có gì ở dưới sông. Lỡ như... lại là một ổ quái vật nữa thì sao?

- Nhật Linh, nhảy thôi, nhớ nắm tay tôi thật chặt, đừng để rời ra.

- Nhưng mà...

Nhật Linh chưa nói hết câu, Khởi Nam đã nắm tay cô nhảy ùm xuống sông. Cùng lúc đó, đám quái vật cũng nhào tới nhưng thứ chúng bắt được, chỉ là khoảng trống mà thôi.

Đọc tiếp Ma nữ biến thái, lại đây nào! – Chương 12

16. ! – Chương 12

"Tùm!"

Trong đêm tối, giữa những bóng sáng lập lờ trên cầu, hai bóng đen rơi xuống nước tạo nên một tiếng động dữ dội. Bọt nước bắn lên tung tóe. Khởi Nam ôm Nhật Linh, lặn xuống sâu, cậu hoàn toàn không có ý định trồi lên mà bất chấp bóng tối bao vây, để mặc cho nước cuốn đi. Trên cầu, Doanh Doanh bất ngờ trước quyết định của hai người kia, nhưng chỉ trong phút chốc, anh ta cười lạnh:

- Sắp mưa rồi, có rơi xuống nước bọn chúng cũng không thoát được đâu. Sáng mai, phong tỏa toàn bộ khu vực xung quanh làng. Ta phải tóm gọn hai con chuột đó.

.....

Không lâu sau, mưa trút xuống rào rào. Cả một không gian rộng lớn bị bao phủ bởi biển nước. Trong mưa, mọi thứ đều mù mịt, mờ ảo đến mức không thể xác định rõ. Nhật Linh được Khởi Nam ôm chặt trong lòng, cô cảm thấy dù tay cậu có cứng lại thì cậu cũng không rời lỏng vòng tay. Lặn được tầm vài phút, Nhật Linh cảm thấy không ổn. Cô là ma, có thở hay không thì cũng thế, nhưng Khởi Nam thì không được. Cậu

là người, nhin thở lâu đến thế, làm sao cậu chịu được? Từ này giờ, họ cũng chưa trôi xa chỗ cây cầu, trời lên khỏi mặt nước thì quá mạo hiểm. Nước sông ngày một dâng cao, chảy cũng ngày càng siết hơn. Nhật Linh hơi hé mắt nhìn Khởi Nam nhưng thứ cô nhìn được chỉ là khối đen mù mịt, không thể nhìn rõ biểu cảm trên mặt cậu. Nhật Linh hạ quyết tâm. Lúc này cậu đã bảo vệ cô rồi, đường đường mang danh người bảo hộ của Khởi Nam mà từ khi vào thế giới này, toàn là cậu bảo vệ cô, lần này phải để cô. Nhật Linh đập nước, rướn người lên, áp môi mình lên môi cậu, truyền chút không khí ít ỏi của mình vào miệng cậu. Khởi Nam dường như không thể nghĩ rằng Nhật Linh sẽ làm thế, người cậu chờ ra mấy giây rồi dần dần thả lỏng, bàn tay ôm cô cũng siết mạnh hơn.

Hành động của Nhật Linh vốn xuất phát từ mong muốn giúp đỡ Khởi Nam, nhưng Nhật Linh nghĩ cô cũng không thể khống chế được bản thân mình. Xung quanh bao bọc bởi nước lạnh mà mặt có cảm giác nóng bừng, tim cũng đập mạnh hơn. Cô tự thôi miên mình, cô chỉ muốn cứu người thôi, cô không nhân lúc Khởi Nam mất trí nhớ mà mong cậu chuyển ý, dành tình cảm của mình cho cô. Nhật Linh chau mày, xua đi ý nghĩ vượt quá giới hạn trong đầu mình. Cô không biết rằng, khoảng khắc môi chạm môi đó, không chỉ có mình cô căng thẳng. Khởi Nam biết, có một cái gì đó trong lòng mình đã thay đổi, cũng có thể đã thay đổi từ rất lâu rồi, chỉ là đến lúc này cậu mới nhận ra mà thôi. Cậu nhắm mắt, vừa như tận hưởng, vừa như dung túng cho hành động của người con gái kia.

.....

Một lúc sau, ước chừng như đã xa chỗ cũ rồi, Khởi Nam mới ngoi lên khỏi mặt nước, nhìn xung quanh chỉ thấy gần đó là một cánh rừng hoang sơ. Cậu bám lấy một khúc gỗ trôi gần đó, một tay rờ nước đưa cả hai vào bờ. Mặt trời còn chưa mọc, trời vẫn còn tối. Mưa cũng đã tạnh. Không khí xung quanh lạnh lẽo, u ám. Cả người đều ướt, Khởi Nam bất an nhìn sang Nhật Linh đang vắt nước trên áo, người cứ run lên bần bật. Cậu đến chỗ Nhật Linh, tay đưa lên rồi lại hạ xuống, nét mặt có phần bối rối nhưng cố che giấu. Cuối cùng, cậu đặt tay lên đầu cô, vò nhẹ mái tóc đã ướt nhèm nước:

- Lạnh à? Xin lỗi nhé... Tự nhiên kéo cô xuống nước.
- Không sao. – Nhật Linh ngẩn ra một lúc rồi toét miệng cười. – Boss cứu tôi mà.

Bất chợt, Nhật Linh đổ người về phía trước, ngã nhào vào lòng Khởi Nam làm cậu nhóc nhất thời hoảng lên. Cả người cô tuy ướt nước nhưng lại nóng rực, thân nhiệt hoàn toàn bất thường đối với một hồn ma. Nhật Linh khó khăn ngược mắt nhìn Khởi Nam, thờ dốt:

- Nhưng mà tôi hình như thấy không được khỏe. Đầu tôi cứ ong ong, khó chịu qu... – Chưa nói hết câu, cô đã lịm đi trong lòng Khởi Nam.

Khởi Nam cuống lên, đưa tay sờ trán cô. Nóng quá. Nhật Linh sốt rồi. Cậu nhất thời quên mất, chị cậu đã nói trong thế giới này, họ đều bị con người hóa, nghĩa là không ngoại trừ cả linh hồn như Nhật Linh. Khởi Nam vỗ nhẹ vào mặt Nhật Linh, mong cô tỉnh lại. Cậu chưa bao giờ chăm sóc người ốm, mà lại còn rơi vào tình cảnh này, Khởi Nam không biết nên làm thế nào. Cậu ngẩng đầu nhìn trời. Sắp sáng rồi, nếu như cứ ở mãi ven sông thế này, sớm muộn cũng bị bắt. Cậu bế thốc Nhật Linh lên, xốc cô lên lưng công rồi đi vào rừng.

Khởi Nam cõng Nhật Linh đi mãi, liên một mạch mấy tiếng liên, đến khi cậu cảm thấy người trên lưng mình hơi thở càng ngày càng gấp, thân nhiệt ngày càng tăng, nóng một cách bất thường. Cậu tự trấn an mình, cô không sao, không sao cả, chân bước nhanh hơn đến chỗ một cây cổ thụ lớn bên bờ suối. Đặt cô xuống, cậu hoảng hốt khi thấy từ đầu gối cô trở xuống bỗng trở nên trong suốt. Cậu nắm vai cô, lắc mạnh, miệng lẩm bẩm:

- Nhật Linh, cô tỉnh lại cho tôi, mở mắt ra cho tôi. Tôi không cho phép cô ngủ mãi thế. Tỉnh lại!

Thế nhưng, mặc cho cậu có nói thế nào, cô vẫn tuyệt nhiên không mở mắt. Phần trên đầu gối đã bắt đầu mất đi màu sắc, hơi thở của Nhật Linh cũng gấp gấp hơn. Cậu cảm tưởng như đầu óc mình đã loạn hết cả lên, tất cả các suy nghĩ đan xen, chồng chéo vào nhau. Khởi Nam ôm chặt lấy Nhật Linh, mặc kệ bàn tay ôm cô đã run lên:

- Tôi thích em, Nhật Linh. Làm ơn, mở mắt ra đi.

Cậu nâng cằm cô lên, chăm chú nhìn ngắm khuôn mặt xinh xắn đã tái bệch không biết do ốm hay do ngấm nước sông lạnh. Hàng mi dài rung nhẹ, đôi lông mày thanh mảnh nhú lại đầy khó nhọc. Khởi Nam cúi xuống, hôn cô, dịu dàng mơn trớn đôi môi mềm, nuốt lấy hơi thở nóng bỏng của cô. Trong trí não cậu lúc này, chỉ một lòng mong cô mở mắt ra, cười với cậu, nói rằng cô không sao. Dù có là nói dối hay không, cậu vẫn muốn nghe, chỉ cần là tiếng nói của cô thôi cũng được. Phần dưới gối đã biến mất, phần trong suốt ngày càng lan rộng.

Trong lúc ấy, từ xa, tiếng bước chân rầm rập truyền đến. Chúng tìm thấy rồi!

Đọc tiếp Ma nữ biến thái, lại đây nào! – Chương 12.1

17. ! – Chương 12.1

Khởi Nam đứng bật dậy, nhắt lấy một cành cây rơi gần đó làm vũ khí. Nhật Linh thế này, cậu cũng không thể chạy thoát được. Điều duy nhất có thể làm bây giờ, chính là chiến đấu. Chưa đầy một phút sau, một đoàn quỷ chạy rầm rập đến, nhanh chóng bao vây lấy chỗ cậu đang đứng. Khởi Nam lùi lại, giữ khoảng cách đủ gần để vừa đánh vừa bảo vệ Nhật Linh.

Khởi Nam đảo mắt quanh đám quỷ lúc nhúc đang ngày càng áp sát mình. Không có Doanh Doanh. Hẳn ta không ra mặt, vậy là có ý gì? Đến bây giờ, Khởi Nam vẫn không nhận ra ai là kẻ đứng sau tất cả những việc này. Là Doanh Doanh, hay một người nào khác? Trong lúc cậu suy nghĩ, một tên trong đám quỷ đã găm lên một tiếng rồi lao đến. Khởi Nam phản ứng nhanh, lập tức vung cây gậy trong tay.

“Bốp!”

Một tiếng động mạnh mẽ vang dội. Cây gậy trong tay Khởi Nam cũng rung lên vì lực đánh quá mạnh. Đầu con quỷ bị cây gậy đập vào liền rời cổ nó mà văng đi, lẳng lơng lốc trên thảm cỏ. Cái cổ trơ trọi đầy những con ròi trắng ớn lổn nhổn của nó lộ hẳn ra như chứng minh cho cái thân xác đã bị phân hủy đến tàn tạ của nó. Khởi Nam dời ánh nhìn. Tuy từ khi bước vào cái thế giới này, cậu cũng gặp đầy những cảnh tượng kinh tởm rồi, nhưng khi nhìn cái cổ của con quỷ kia thì cậu vẫn không nhịn được mà muốn nôn.

Con quỷ bị mất đầu không gục ngã, mặc kệ dù không đầu vẫn lao lên phía Khởi Nam. Vừa lúc ấy, cả một đám quỷ phía sau như được lên dây cót, đồng loạt cầm đầu lao đến, miệng chúng há ra, hai con mắt đã mất con người đang chảy ra đầy máu. Những tiếng ô ô đáng sợ cứ thế vọng đến, như được phóng đại lên trong khu rừng âm u vắng vẻ.

Khởi Nam tung người đập vào con quỷ gần nhất khiến nó ngã ra xa thì một con khác lại đến, cứ con này nối tiếp con khác, hàng này nối tiếp hàng khác, như những con sóng xô nhau không hồi kết. Những con quỷ bị đập ngã nhanh chóng bò dậy, tiếp tục xông lên như không hề biết mệt mỏi. Khởi Nam cắn môi, thủ thế, trong đầu nghĩ không xong rồi. Cậu vừa chiến đấu vừa bảo vệ Nhật Linh, giờ cũng ít nhiều bị kiệt sức. Nếu tình trạng này cứ duy trì, cậu không biết có thể trụ lại đến khi nào nữa. Cậu nhận ra, Doanh Doanh đúng là không cần ra mặt. Không có Bảo Khánh hay Thiên An, cậu và Nhật Linh có chạy trốn hay không thì việc rơi vào tay bọn chúng chỉ là vấn đề thời gian.

Bỗng nhiên, Khởi Nam cảm thấy có gì đó túm chặt lấy chân cậu. Cúi xuống, đập vào mắt cậu là một con quỷ đang bò đến, vươn tay nắm lấy cổ chân cậu. Nó ngẩng đầu nhìn cậu, cười toét, khoe ra cái miệng như bị tạt axit, đôi mắt trống rỗng vẫn còn máu trào ra, trên khoeo mắt lộ ra vài con bọ trên cục thịt mắt, ẩn sau bộ tóc lòa xòa bốc mùi. Khởi Nam giơ chân hất con quỷ đi, tay vung gậy lên đánh lùi vài con đứng gần đó.

Khởi Nam không biết ngay lúc cậu mất tập trung, một con quỷ đã mò ra sau cậu, tay lăm lăm tảng đá lớn, miệng nở nụ cười tà ác.

Nó giơ tay lên quá đầu, dùng sức đập xuống. Khởi Nam thấy đầu đau dữ dội, trước mắt tối sầm lại. Cậu ngất đi. Xung quanh, bọn quỷ reo hò âm ỉ, chấn động cả một vùng.

.....

Nhật Linh tỉnh lại, chớp mắt nhìn xung quanh. Cô chỉ nhớ đến lúc mình ngất xỉu bên cạnh bờ sông rồi được Boss đỡ lấy, chẳng lẽ cô bị bắt rồi? Vậy còn Khởi Nam, cậu ấy ra sao? Nhật Linh lắc nhẹ cái đầu đang ong ong đang đau nhói lên từng cơn của mình. Nhật Linh nhận ra, mình đang ngồi bệt dưới đất, tay chân và cả người bị trói gô vào một cái cột lớn, miệng cũng bị bịt kín. Nhật Linh thấy nơi mình đang bị trói là một hang động lớn nhưng lại mang một phong cách để vương đầy hoang dã. Trên gờ tường là những cây đuốc đang cháy rùng rục, tỏa sáng cả hang động.

- May là cô chưa chết, Dương Tiêu.

Một giọng nói với âm lượng cao vút vang lên. Nhật Linh ngẩng đầu lên. Phía trên đài cao, một người mặc áo choàng đen từ trên xuống dưới đang ngồi vắt chân trên ghế lớn, dáng vẻ vô cùng uy lực. Người đó trong lòng ôm một con mèo đen mắt đỏ. Con mèo đó lười biếng nhìn Nhật Linh, kêu khê một tiếng rồi nhảy lên thành ghế, cuộn mình ngủ, không thèm để tâm.

Bên cạnh người đó, Doanh Doanh đứng cúi đầu, bộ dạng cung kính không một chút phản kháng. Người áo đen đứng dậy, dậm chân một cái, cả người liên lơ lửng trên không trung, bay đến chỗ Nhật Linh rồi hạ xuống. Người áo đen cúi xuống, bàn tay đưa ra vạm về mặt Nhật Linh, khoe miệng nở nụ cười nhếch môi, vừa có chút gian trá, vừa có chút lạnh lùng. Vì lúc này, người này đứng trên cao quá, Nhật Linh không nhìn rõ dáng vẻ, giờ khi người đó đứng mặt đối mặt mình, cô mới nhận ra đây là một mỹ nhân, một người đẹp đúng nghĩa. Cô ta bỏ ra cái mũ chùm đầu, đôi mắt màu đỏ rực nhìn chằm chằm Nhật Linh. Mái tóc cô ta dài chạm đất, đen nhánh; bộ ngực đầy đặn đẹp đẽ lấp ló sau tà áo choàng; dáng người cao phải ngang Thiên An. Nói chung là cô ta đẹp, rất đẹp, cực kỳ đẹp.

Bàn tay với bộ móng tay dài sơn sơn đen lướt trên mặt Nhật Linh. Móng tay cô ta áp sát má cổ, như thể bất cứ lúc nào bộ móng này cũng có thể rạch nát mặt cô vậy. Cô ta nhìn cô, đôi mắt đỏ ánh lên sự hứng thú điên loạn, rõ ràng cô ta thích thú khi cảm nhận được cái run nhè nhẹ của Nhật Linh. Đột nhiên, cô ta đứng thẳng dậy, cười khanh khách:

- Cô đang run sợ. Ha ha, cô đang run sợ ta. Thật đáng cười làm sao, con gái của Dương Tiêu đời thứ bảy lại run sợ trước ta. – Cô ta ngừng cười, ánh mắt sắc lạnh lóe lên ý châm chọc – Chắc cô đang tò mò ta là ai phải không? Ta là Ryou, chủ nhân của thế giới L.

Nhật Linh vẫn còn mù mờ. Sao này giờ người này cứ gọi cô là Dương Tiêu gò đó? Chuyện này là sao? Con gái của Dương Tiêu đời thứ bảy nghĩa là gì?

Ryou cúi xuống, giật phẳng khăn bịt miệng của Nhật Linh, bắt cô nhìn mình.

- Dương Tiêu, cô về phe ta đi. Ta nhất định sẽ đối đãi cô thật tốt. Chúng ta sẽ cùng thống trị Âm giới, sau đó là Thiên giới, rồi đến cả thiên hạ, tam giới sẽ thuộc về chúng ta. Ta sẽ cho cô vinh hoa phú quý, dùng đời đời không hết, còn cho cô sức mạnh để tồn tại mãi mãi nữa. Cô nghĩ sao? – Cô ta nở nụ cười quyền rũ.

- Cô đang ảo tưởng? – Nhật Linh trả lời. Giọng cô trở nên khàn khàn vì chưa khỏi bệnh, đến nỗi phải lắng tai mới nghe rõ cô nói gì.

Ryou cười cười, đang định nói gì đó thì một tiếng động chát chúa vang lên. Cửa đã bị đập bay. Bảo Khánh đứng ngoài cửa, uy dũng như một vị tướng với khí chất mạnh mẽ khiến người đối diện dễ rùng mình. Nhật Linh thoáng ngáy người. Từ trước đến nay, Bảo Khánh trước mắt cô luôn lạnh lùng lãnh đạm, chưa bao giờ cô thấy anh như thế này cả.

Cả đoàn quân lấp trong bóng tối ào ra, tay lăm lăm khiên giáp. Ryou giơ tay ra hiệu chúng ngừng lại, miệng vẫn giữ nụ cười quyền rũ. Bọn quỷ nhìn nhau, nhưng cũng dừng lại, lui vào ẩn sau bóng tối trong hang.

- Thần Chết Bảo Khánh, người đến chậm hơn ta tưởng, nhưng cũng vừa đủ để chứng kiến trò vui. Người nghĩ sao... nếu như cô bé này nối tiếp theo Dương Tiêu đời thứ bảy?

- Bỏ bàn tay bẩn thỉu của người ra khỏi cô ấy. Ryou, vì một lý do vớ vẩn mà người cũng nhất định đánh chiếm Âm giới cho bằng được sao? – Bảo Khánh dường như đã nổi nóng. Anh bực mình gằn từng tiếng.

- Vớ vẩn? Vậy theo người lý do nào mới là chính đáng? – Ryou nhướn mày.

Ryou vung vung tay. Bất chợt, cô ta lao về phía Bảo Khánh, trong tay từ bao giờ đã xuất hiện một thanh kiếm màu đen sắc nhọn.

- Cẩn thận! – Nhật Linh hét lên, mắt mở to. Cô không tin được là mấy giây trước họ còn đứng nói chuyện với nhau, mấy giây sau đã lao vào quyết chiến.

Cây kiếm ngừng lại giữa không trung, cắm phập xuống đất trước khi chạm đến Bảo Khánh. Anh lạnh lùng, nhàn nhạt buông một câu:

- Ta biết người sẽ dừng lại trước khi mũi kiếm đó đến người ta.

Ryou phúi phúi tay, quay đầu cười châm biếm:

- Dương nhiên. Dương Tiêu, cô quả là quá ngây thơ. Người này, cô không biết rằng hắn ta chính là người đã giết mẹ cô sao? Vẫn còn thái độ muốn bảo vệ hắn cơ à?

Bảo Khánh xám mặt, ánh mắt trầm xuống. Dường như, không khí xung quanh anh cũng lạnh đi vài độ. Nhật Linh vẫn trong trạng thái không hiểu gì. Cô tự hỏi người tên Ryou này đang nói cái quái gì vậy? Giết mẹ? Bảo Khánh sao có thể giết mẹ cô được? Lại còn cái Dương Tiêu gì đó, cô hoàn toàn không hiểu.

Nhận ra ánh mắt mờ mịt mông lung của Nhật Linh, Ryou phất tay, mở ra một tầng không gian khác. Bảo Khánh thấy thế, nghiêng rằng. Anh hét lên:

- Ryou, cô quá đáng rồi!

Bảo Khánh muốn xông lên cản Ryou lại, nhưng anh lại bị kết giới của cô ta chặn ở ngoài, dùng cách nào cũng không thể phá bỏ.

- Trước sau gì cô ta cũng biết, anh đâu thể che giấu quá khứ được mãi? Ta sẽ cho cô thấy mọi chuyện, con át chủ bài của ta.

Nhật Linh nhìn Ryou trân trối. Cô cảm thấy có một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng. Cảm giác lạnh buốt truyền đến. Nhật Linh có sự cảm không lành, rằng những chuyện cô sắp biết sẽ chẳng có một chút gì hay ho cả.

Ngay lúc ấy, cô bị hút vào vùng không gian mới tạo nên.

Đọc tiếp Ma nữ biến thái, lại đây nào! – Chương 13

18. ! – Chương 13

Đại diện của Diêm phủ sáng trưng những đèn là đèn. Trên bàn việc lớn chất đầy những giấy tờ cao ngất. Bút mực vương vãi, đồ dùng ghi chép bừa bộn. Phía sau chồng giấy, một chàng trai nằm gục trên bàn, ngủ ngon lành. Cậu ta nằm nghiêng, đầu gác lên cánh tay.

“Bộp!”

Một cô gái xinh đẹp đập mạnh tay xuống mặt bàn, mặt lộ vẻ không hài lòng.

- Minh Duy, dậy ngay cho tôi. Cậu là Diêm Vương, công việc của cậu không phải là ngủ.

Minh Duy lười biếng mở mắt, vươn vai một cái. Cậu ngáp dài, mắt còn lèm nhèm chưa muốn dậy. Cậu vừa tiếp quản Âm giới, là Diêm Vương kế nhiệm, lão Diêm Vương cũ sau khi được chuyển giao nhiệm vụ đã cấp mông mà bay đi nghỉ mát, bỏ lại đồng công việc chất cao như núi cho cậu.

Ngáp xong, cậu chống cằm nhìn người trước mặt. Đó là một cô nàng xinh đẹp, mái tóc xoăn dài đầy nữ tính, đôi mắt sắc sảo quyến rũ, đáng người mảnh mai khoác lên mình bộ đồ thướt tha – Dương Tiêu đời thứ bảy, Thanh Linh. Dương Tiêu là người theo sát Diêm Đế, chịu trách nhiệm như một quản gia và cũng là

người hộ vệ của Diêm Đế. Dương Tiêu có sức mạnh thanh tẩy không giới hạn. Thế nhưng, việc phát triển sức mạnh của mình thế nào lại là do Dương Tiêu đương nhiệm tự tôi luyện. Thanh Linh chính là Dương Tiêu xuất sắc nhất từ trước đến nay. Cô ấy dường như là hoàn hảo, linh lực của cô ấy hoàn toàn có thể sánh ngang với các đại thần trong tam giới.

- Thanh Linh, thím đừng có khó tính như bà cô già như vậy chứ. – Minh Duy chép miệng, lắc nhai.

- Tôi bảo cậu gọi tôi là chị, đừng có gọi thím. Tôi không già đến thế. – Nghĩ nghĩ một lúc, Thanh Linh nói thêm. – Mặc dù đúng là tôi hơn cậu cả chục nghìn tuổi.

- Chắc, đó được gọi là già rồi đấy ạ. – Thiên An ôm một chồng sổ, dùng chân đẩy cửa đi vào.

Thiên An đặt chồng sổ xuống bàn trong sự nhăn nhó như vừa nuốt nguyên một quả chanh của Minh Duy. Cô rút từ cuối chồng sổ ra một tệp thư, ấn vào tay Thanh Linh.

- Thư của chị đấy. Rõ lắm người hâm mộ. Lần sau đừng lấy em ra làm lá chắn nữa nhé. – Thiên An cầu nhàu, nhưng trong giọng nói vẫn mang ý đùa cợt.

Thanh Linh cầm đồng thư, hơi nhú mày, không do dự ném hết vào thùng rác rồi bỏ ra ngoài.

- Lần sau cô nên khuyên bọn họ có thừa giấy thì nên quyên góp cho Diêm phủ. – Minh Duy tiếp tục cầm đầu xử lý đồng sổ sách, miệng không quên góp vui.

.....

Mọi chuyện vẫn sẽ trôi qua bình thường, vui vẻ như thế, nếu như trận chiến đó không diễn ra. Năm đó, ma vương Huy Tuấn có ý định xâm chiếm tam giới, tấn công vào Âm giới đầu tiên, mở ra một cuộc chiến tranh đẫm máu. Ma vương tấn công đúng là chọn rất đúng thời điểm, khi Diêm đế kế nhiệm mới lên ngôi, năng lực xử lý chưa nhiều, thế giới loài người cũng chiến tranh liên miên, cộng với việc Tam giới còn chưa ổn định.

- Thành Tây của chúng ta bị chiếm rồi. – Thiên An từ ngoài cửa sổ bay vào, đáp trên đất, vội vàng báo cáo.

Sắc mặt mọi người trong phòng đều rất căng thẳng. Thanh Linh mặt tối sầm, im lặng không lên tiếng. Bảo Khánh cùng Minh Duy cũng im lặng. Ai cũng biết thành Tây là điểm trọng yếu, nếu như Huy Tuấn đã chiếm được thành Tây rồi thì việc đánh tới Diêm phủ chỉ là vấn đề thời gian. Người dân trong thành chủ đã được di dời theo lệnh của Minh Duy để tránh tổn thất, trong thành chủ giờ chỉ còn quân đội của Âm giới và một vài quân do Thiên Vương trợ giúp. Thiên giới thời điểm này cũng đang lục đục, việc Thiên Vương trợ giúp Âm giới là không thể.

- Với việc này thì chúng ta chỉ còn nước đầu đến cùng thôi. Thanh Linh, Bảo Khánh, hai người phụ trách bảo vệ cổng thành chính. Thiên An lo việc tiếp sức và việc thuốc thang, lương thực trong thành. Kế hoạch chi tiết tôi sẽ phổ biến sau, mọi người đi được rồi. Thiên An, cô ở lại giúp tôi thu xếp đồng sổ sách này.

Khi những người kia đi ra khỏi phòng rồi, cánh cửa vừa khép lại, Minh Duy liền nói luôn:

- Thiên An, cô tạo đường máu rút lui cho tôi, để phòng trận chiến thất bại. Nếu có việc gì, chúng ta sẽ rút lên núi. Đừng hỏi gì, cô chỉ cần làm theo lời tôi nói là được.

Thiên An cau mày. Cô biết, Minh Duy có khả năng lãnh đạo thiên bẩm, giờ phút này, cậu lại là người có uy quyền nhất, chắc chắn cô sẽ tin tưởng mà nghe theo Minh Duy. Thế nhưng, tại sao lại nói riêng với cô? Chẳng lẽ, cậu ta nghi ngờ có gián điệp sao? Là ai? Thanh Linh? Bảo Khánh? Không thể. Thiên An lắc đầu, Bảo Khánh thì chắc chắn sẽ không làm việc gì có lỗi với bọn họ. Thanh Linh? Không, chị ấy là Dương Tiêu, Dương Tiêu làm sao có thể phản bội lại vật chủ? Vậy, ai mới là gián điệp? Hay là cô chỉ suy nghĩ quá nhiều mà thôi?

Thiên An tuy thắc mắc nhưng cũng không hỏi gì. Cô gật đầu rồi ra ngoài, không quên đóng cửa lại.

Minh Duy chống tay lên trán, hơi cắn môi dưới, bàn tay bắt giắc nắm chặt lại. Cậu tin tưởng người đó như thế, người đó chắc chắn sẽ không phản bội cậu đâu. Không thể. Cậu hiểu, mình chỉ đang an ủi chính mình

thôi. Từ nhỏ, cậu đã được dạy, bất cứ ai cũng không thể đặt niềm tin quá nhiều, bởi vì, không ai có thể biết rằng lúc nào họ sẽ quay lại cắn mình một cái. Lòng người là thứ khó đoán, thay đổi một sớm một chiều là dễ hiểu. Nhưng mà, nghĩ đến việc người ấy, cái người đã thề mãi mãi trung thành với cậu lại làm việc đó, cậu lại thấy khó chịu.

.....

Ba ngày sau, đội quân của ma vương tràn đến thành chủ của Âm giới, chưa đầy một tiếng đồng hồ đã gần như phá được tuyến phòng thủ giữa, chuẩn bị tấn công đến tuyến cuối cùng. Đại diện Diêm phủ chìm trong không khí đặc quánh nặng nề. Trên cao, Minh Duy ngồi trên ghế, cả người toát ra một thứ khí tức nguy hiểm. Thiên An khoanh tay trước ngực, đứng tựa vào tường nhắm hờ mắt, rõ ràng trận chiến vừa rồi đã rút của cô không ít sức lực. Bảo Khánh vẫn đang ở ngoài, cố gắng cầm cự tuyến phòng thủ cuối. Thanh Linh cuối cùng cũng không nhịn được, hỏi:

- Minh Duy, giờ cậu định thế nào? Đâu thể ngồi đây chờ chết được.
- Đúng thế, chúng ta sẽ không chết, nhưng trước tiên phải loại bỏ một người. Thanh Linh, cô vẫn còn tư cách hỏi tôi câu đó sao? – Minh Duy lạnh lùng nói.

Thanh Linh mở to mắt. Thế nhưng, rất nhanh, sự ngạc nhiên trong đáy mắt đã lướt qua. Cô cười khẩy:

- Đúng là Diêm Đế, cậu không làm tôi thất vọng. Tôi đã diễn rất tốt, tại sao cậu có thể biết?
- Thanh Linh... thật sự là chị sao? – Thiên An mở mắt, trong giọng nói có sự thất vọng không thể che giấu.
- Đúng là cô đã diễn rất tốt, nhưng cô có một thói quen, bất cứ lúc nào cô muốn nói dối về điều gì, những điều đó sẽ hoàn hảo một cách đáng ngờ. Thanh Linh, không có gì là hoàn hảo cả. – Minh Duy chậm chậm nói. – Hôm nay cô không ra khỏi đây được đâu.

Thanh Linh nhướn mày, ngửa đầu cười lớn. Cô búng tay, một vầng khói hiện ra, dần dần trong suốt tạo thành một hình ảnh ở giữa tầng khói. Trong đó, có một cậu trai xinh xắn đang bị trói, trong đôi mắt ánh lên tia hoảng loạn. Cậu trai đó cố gắng quẫy đạp, cố gắng thoát ra nhưng không thể. Trên khuôn mặt thanh tú đầy mồ hôi, mái tóc đen đã bết lại, vài sợi dính vào má. Miệng cậu ta bị bịt chặt, chỉ có thể kêu lên vài tiếng “ư ư” yếu ớt. Minh Duy cầm con dao găm đang chuẩn bị lao đến thì khựng lại, miệng khẽ bật ra tiếng trong lúc không tự chủ:

- Hoàng Anh...

Đúng, đó là Hoàng Anh, hồn ma duy nhất mà Diêm Đế đem lòng yêu thương. Thanh Linh cười gằn, vẻ xinh đẹp kiêu diễm của cô trong phút chốc trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết. Dưới điện, quân lính đã chuẩn bị sẵn sàng xông lên bảo vệ Diêm Đế nhưng bị Thiên An ngăn lại. Thiên An cảm thấy, giờ xông lên chính là việc làm ngu ngốc nhất. Thanh Linh nhếch môi, bên tay trái của cô hiện lên một quả tim người, đỏ au như vẫn còn máu:

- Đây là linh lực của cậu ta, chỉ cần tôi bóp một phát thì... trên thế gian này sẽ không còn Nguyễn Hoàng Anh nào nữa. Cậu nghĩ sao? Để tôi đi, hay để tôi giết chết cậu ta?

Chút do dự vụt qua mắt Minh Duy. Nhưng, cậu nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình thản như không có chuyện gì. Cậu phóng con dao lên. Con dao găm sắc nhọn lao đi vùn vụt trong không khí, cắm phập vào quả tim trên tay Thanh Linh. Hoàng Anh trong hình ảnh kia thét lên một tiếng, cả người tan biến thành khói bụi. Thanh Linh như không tin được điều gì vừa diễn ra, cô sững người. Đám khói tan biến.

- Tôi chỉ muốn hỏi một điều, tại sao có phản bội tôi?
- Người tàn nhẫn như cậu thì không cần phải biết. – Thanh Linh cười lạnh. Cô chưa từng có ý định sẽ sát hại Hoàng Anh, chỉ định mang cậu ra để thử lòng Minh Duy mà thôi. Bất quá, cô quên mất rằng, cậu là Minh Duy, là Diêm Đế của Âm giới chứ không phải ai khác. Cậu chính là người không để bất cứ ai uy hiếp mình cả.

Thiên An phất tay, đoàn quân dưới điện xông lên. Những mũi giáo nhọn hoắt đồng loạt chĩa vào Thanh Linh. Cô đối với những thứ này không một chút run rẩy, sắc mặt chỉ có mĩa mai. Cô vung tay áo, một

đám khói tung ra. Thanh Linh biến mất. Không ai biết rằng, trước khi đi, khoe mắt cô còn một chút xót xa.

Minh Duy ghiền răng, bàn tay trong tay áo nắm chặt đến nổi cả gân xanh.

Đọc tiếp Ma nữ biến thái, lại đây nào! – Chương 13.1

19. ! – Chương 13.1

Ma giới bao phủ bởi bầu không khí chết chóc âm u. Thanh Linh tựa người trên ghế mềm, mắt hướng ra ngoài cửa sổ, khe khẽ thở dài. Ngoài trời, tuyết đang rơi. Từng bông tuyết trắng tinh khôi xoay vòng trong không trung, đáp xuống mặt đất. Nhiệt độ cũng giảm không ít. Thanh Linh bắt giác co người lại. Bên ngoài, quân lính đi đi lại lại. Chiến tranh nổ ra, việc canh gác cũng nghiêm ngặt hơn.

Trong phòng nơi Thanh Linh đang ngồi, xung quanh là lửa ấm, tỏa ánh sáng bập bùng ấm áp. Bỗng nhiên, từ sau, một vòng tay lớn tiến tới ôm lấy cô. Huy Tuấn gác đầu lên vai cô, tùy tiện thoải mái nhắm mắt lại. Trên người anh là bộ đồ đơn giản, hơi thở nhẹ nhàng phả vào gáy Thanh Linh. Anh im lặng ôm cô như vậy. Thanh Linh thấy tay anh lạnh buốt. Cô nghĩ, chắc là anh mới ra ngoài, mi mắt chợt nhú lại.

- Chúng ta... có thể dừng lại được không?

- Đã đến tiền đến đây, dừng lại, anh sẽ không bao giờ có được em. – Huy Tuấn vẫn nhắm mắt, chậm chậm nói, chỉ Thanh Linh biết, bàn tay anh ôm cô vừa run nhẹ.

Thanh Linh thở hắt ra, cô tựa vào người anh, bàn tay dịu dàng vỗ vỗ bàn tay anh. Cô hiểu, anh sẽ không dừng lại. Cha cô, Thiên Đế, người cai quản Thiên giới và đứng đầu Tam giới đã từng ban lệnh cấm tình yêu nảy sinh giữa Thiên tộc và Ma tộc. Thật oan trái làm sao, cái chuyện tình lẽ ra bị cấm đoán như vậy lại nảy sinh trong cuộc sống của cô. Thanh Linh, cô là công chúa của Thiên tộc, từ nhỏ lớn lên trong sự giáo dục kỹ lưỡng, tưởng chừng như một người con gái hoàn hảo. Có ai biết được, người khác phải cố gắng một, cô phải cố gắng gấp mười, mười lăm lần để đổi lấy cái danh hiệu “Nàng công chúa hoàn hảo” đó. Mọi sức ép càng lớn hơn khi năng lực Dương Tiêu của cô dần lộ rõ, niềm kỳ vọng được đặt vào cô ngày càng nhiều. Khi các anh chị em, bạn bè xung quanh được chơi đùa thì cô phải học, phải học thật tốt để trau dồi năng lực của mình. Một ngày, anh đến, anh hiểu cô cần gì, muốn gì, anh hiểu cô mệt mỏi với cuộc sống, anh kéo cô ra khỏi những xô bồ nhộn nhịp. Cô yêu anh, như một lẽ tất nhiên khi mà lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Tình yêu cứ theo tháng ngày dần lớn, nhưng cô biết làm sao với luật lệ đó. Thiên Đế tuyệt nhiên sẽ không đồng ý để con gái ông lấy Ma Vương.

Huy Tuấn bảo rằng để anh lo. Cô biết anh định làm gì. Anh yêu cô, anh không muốn cô khó xử khi đối mặt với Thiên Đế, vậy nên anh sẽ giúp cô. Một Thiên Đế suy nghĩ chu toàn bảo thủ, anh nghĩ chỉ có chiến tranh mới có thể ép ông xóa đi luật lệ cổ hủ ấy. Hạnh phúc của anh, chỉ cần có thể, anh nhất định sẽ nắm lấy, nhất định không buông tay dù vì bất cứ lý do gì.

Cửa phòng phát ra tiếng gõ cửa. Ngoài cửa, có kẻ khép nép thưa:

- Thưa ngài, Ma giới có kẻ đột nhập ạ.

Huy Tuấn buông Thanh Linh ra, đôi mày nhíu lại.

- Bọn chúng có bao nhiêu người?

- Dạ thưa, ba ạ.

Huy Tuấn im lặng một chút. Bất chợt, anh cười lớn, mắt lóe lên tia nhìn nguy hiểm. Anh đứng dậy, xoa đầu Thanh Linh, nhẹ giọng nói cho cô biết suy nghĩ của mình:

- Quả không hổ là Diêm đế, thoát khỏi vòng phòng thủ của chúng ta dễ dàng như vậy. Hai người kia, anh đoán chắc là học trò của em đấy, đào tạo tốt lắm. – Dứt câu, anh bật cười trêu chọc. Cũng chỉ trước

mặt cô, anh mới có thể bày ra bộ dạng đó. Thanh Linh là người anh thương yêu nhất, anh nhất định phải chiến thắng, rồi sau đó, anh và cô mới có thể an nhàn mà hưởng hạnh phúc.

Anh đứng thẳng, quay người định đi. Khi ấy, bàn tay Thanh Linh nắm áo anh nín lại. Huy Tuấn cúi đầu, nhìn cô. Thanh Linh ngấp ngừng:

- Anh... Nhớ cẩn thận.

- Được rồi. – Anh gạt người, hôn lên trán cô. Vuốt tóc cô, anh bảo – Ngoan ngoan ở trong đây. Trận chiến này, sẽ nhanh kết thúc thôi.

Thanh Linh cười mỉm, gật đầu.

.....

Căn phòng ẩm áp với những cánh cửa đóng chặt, không để gió đông thổi vào. Thanh Linh đi đi lại lại, theo thói quen đưa tay lên cắn móng tay. Huy Tuấn đi lâu thế rồi, không biết anh có sao không. A, không được nghĩ lung tung, Huy Tuấn là Ma Vương, anh giỏi lắm, làm sao có thể có chuyện gì được chứ? Thanh Linh xua đi ý nghĩ đang bay vòng vòng trong đầu mình, tự động dẫn lòng mình xuống. Anh nói cô ngoan ngoan ở trong phòng này, chờ anh mang chiến thắng về. Cô hiểu, đó là lời hứa hẹn của anh, cho cô một đời hạnh phúc bên cạnh anh. Cô phải tin, anh sẽ làm được. Huy Tuấn không nói dối cô, anh nói là sẽ làm được.

Thanh Linh thở hắt ra. Vừa lúc đó, cánh cửa kính bị bật tung ra, mang theo tuyết cùng gió lạnh thổi vào. Thanh Linh quay phắt lại. Đứng cạnh cửa, Bảo Khánh mặc đồ chiến, trên tay lấp lăm thanh kiếm sắc lạnh. Gió đông thổi vào làm tung bay mái tóc anh, đồ mặc trên người cũng bay nhè nhè. Ánh mắt anh lạnh lẽo, vô cảm nhưng hơn ai hết, Thanh Linh nhìn thấy đáy mắt anh có cơn giận dữ như muốn bùng cháy, thiêu đốt tất cả xung quanh mình.

Thanh Linh lùi lại theo phản xạ, hơi giật mình. Thế nhưng, cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Cô nhếch môi, cười:

- Bảo Khánh, tôi đã từng nói, lịch sự là tối thiểu.

Bảo Khánh âm trầm, không nói không rằng, lao đến chỗ Thanh Linh, kiếm trên tay giơ cao, sẵn sàng chém xuống bất cứ lúc nào. Thanh Linh phóng người tránh mũi kiếm, tay với lấy cây kiếm thanh mảnh treo trên tường làm vũ khí. Trong không gian im ắng, tiếng kim loại va chạm vang khắp không gian. Bảo Khánh ra tay nhanh gọn, không một chút nhượng bộ. Mỗi anh mím lại, chỉ chuyên tâm đánh tới, không có ý định mở lời với Thanh Linh.

“Keng”

Bảo Khánh dùng hết lực gạt thanh kiếm của Thanh Linh ra, tay còn lại của anh đánh tới. Thanh Linh không ngờ được Bảo Khánh sẽ dứt khoát đến vậy, nhất thời không phản ứng kịp, bị một đòn mang theo lực sát thương mạnh đánh trúng người, Thanh Linh gò người lại, phun ra cả miệng máu tanh. Cô chống tay xuống sàn, đứng dậy, tay quệt máu nơi khóe miệng, khó khăn mỉm cười:

- Cậu đã tiến bộ rất nhiều rồi... Nhưng đáng tiếc, đối thủ của cậu lại là tôi.

Thanh Linh vung tay. Từ tay áo cô, một đám khói trắng tỏa ra, nhanh chóng che lấp cô, bao bọc cô vào mình. Bảo Khánh ho khò khè, tay ra sức xua đi đám khói đó nhưng không được. Đến khi khói tan rồi thì Thanh Linh đã biến mất. Trên mặt sàn, máu của cô vẫn còn ướt cả tấm thảm trắng ngà, đỏ rực đến nhức mắt. Bảo Khánh siết chặt tay, đập cửa phòng đi ra ngoài.

.....

Bảo Khánh vừa đi, vừa lắng tai nghe ngóng. Bản chất của pháp thuật của Thanh Linh, vốn chỉ là đánh lạc hướng và di chuyển tức thời mà thôi. Nãy Bảo Khánh dùng hết sức, đoán chừng vết thương của cô cũng không nhẹ, chắc chắn không thể đi xa được. Ở ngã rẽ nơi hành lang, anh nghe thấy tiếng động nhẹ ở góc. Không chần chừ, anh chạy về phía đó. Không sai, ở góc tường ngoài sân, Thanh Linh vừa nhón chân nhảy lên thành tường. Thấy Bảo Khánh đến, cô cười cao ngạo:

- Cuối cùng cũng đuổi đến rồi sao?

- Thanh Linh, kết cục này, là cô tự chuốc lấy thôi. – Bảo Khánh phi thân lên thành tường, tay kiếm đánh tới tấp.

Tốc độ được anh đẩy nhanh hơn. Ánh mắt anh vô thức liếc qua vết thương của cô, tay kiếm cũng lỏng ngóng đôi chút. Nhưng, anh không nương tay, đường kiếm mỗi lần chém xuống là mỗi lần tung ra pháp lực mạnh kinh hồn. Xung quanh, tuyết vẫn rơi. Hoa tuyết trắng tinh khôi, xoay vần theo gió. Đông lạnh, không khí giá băng. Rồi, trong khoảng khắc, con người xám của ánh lóe lên tia lạnh lẽo, căn chuẩn cự ly, anh đâm tới.

“Phập”

Mũi kiếm lạnh lẽo xuyên vào da thịt, cắm trúng trái tim bé nhỏ ở lồng ngực trái. Thanh Linh mở to mắt, không kịp thốt lên câu nào, cả thân ảnh kiêu diễm đổ gục xuống. Bảo Khánh nhanh chóng đỡ lấy cô, trong mắt là cả một nỗi buồn thương. Anh rút kiếm ra, máu phun ra như tia nước, bắn tứ tung trên nền tuyết, nhuộm đỏ tuyết trắng dưới nền. Nhún chân tiếp đất, anh đặt cô xuống góc tường. Hoa tuyết bay bay, chạm lên chóp mũi cô, chậm chậm tan. Bảo Khánh cởi áo khoác dày bên ngoài của mình, cẩn thận đắp lên người cô. Mi mắt anh sụp xuống. Trước khi đi, anh bắt chấp tuyết lạnh, quỳ xuống đất, trước thi thể đã lạnh ngắt của Thanh Linh, anh cúi đầu:

- Vĩnh biệt, sư phụ. Nếu có kiếp sau, chúc cô một đời hạnh phúc.

.....

Lúc ấy, trong đại sảnh của lâu đài, Huy Tuấn đang bị cả đội quân của Thiên giới vây lấy. Anh không khuất phục, tay lăm lăm trường kiếm, chiến bào đẹp đẽ vẫn ánh lên nét uy nghi ngạo nghễ. Anh sẽ không từ bỏ. Vì cô, vì anh, anh phải làm được. Thanh Linh muốn hạnh phúc, anh sẽ cho cô; cô muốn vui vẻ, dùng cả đời anh đánh đổi cũng được. Trước mặt anh, Thiên đế râu tóc bạc phơ nhưng đầy uy quyền. Có ai nhìn được, trong mắt ông là xót xa, là đau đớn? Bảo Khánh vừa đến đại điện, quỳ xuống trước mặt Thiên đế:

- Thưa, theo lệnh, công chúa Thanh Linh đã chết.

Thiên đế không trả lời, lặng lẽ xuy tay ra hiệu Bảo Khánh lùi lại. Ông nhìn chăm chăm người con trai đang kìm nén sự bàng hoàng.

Huy Tuấn hoang mang, môi hơi run run. Điều anh nghe thấy là gì? Thanh Linh... Thanh Linh chết rồi sao? Không phải, vừa mới cô còn nhắc anh cẩn thận mà. Chỉ là nhầm nhứ thôi. Ừ, chỉ là nói dối mà thôi. Thanh Linh của anh vẫn sống. Anh nhào đến, túm cổ áo Bảo Khánh, gầm lên:

- Người vừa lăm nhảm cái gì? Nói lại xem?

Bảo Khánh lạnh nhạt gạt tay anh ra, gần từng tiếng:

- Tôi nói: công chúa Thanh Linh – đã – chết – rồi.

- Láo... người nói láo. – Kìm nén bờ môi đang run lên của mình, Huy Tuấn gạt hết đám người cản đường ra, lao như bay về căn phòng của Thanh Linh.

Anh phải nhìn thấy, Thanh Linh chắc chắn chưa chết mà. Tên đó, chỉ là nói láo thôi. Thanh Linh, em vẫn chờ anh có phải không?

Huy Tuấn cứ ôm hy vọng như vậy. Cánh cửa phòng bị anh đập tung ra. Bên trong hoàn toàn vắng lặng. Không có nụ cười của cô, không có tiếng nói của cô, hoàn toàn trống vắng. Trong phòng, chỉ còn tấm thảm trắng tinh khôi còn vệt máu đỏ rực.

Huy Tuấn đứng không vững, anh lao đảo lùi lại, chạy khắp

lâu đài tìm cô. Không! Thanh Linh của anh, cô sẽ không chết mà!

Chạy miệt mài gần một tiếng đồng hồ, cuối cùng, anh nhìn thấy cô ở ngoài sân. Dưới tuyết trắng, cô nhắm mắt như đang ngủ nhưng thân sắc lại không chút sức sống. Anh khựng người, nín lại hơi thở dốc. Anh đến bên cô, ngồi xuống, nâng mặt cô lên. Lạnh lẽo. Tuyết lạnh, cô còn lạnh hơn tuyết nữa. Anh ôm cô vào lòng, dùng bàn tay lớn đã từng ôm lấy cô, đã từng lau nước mắt cho cô, đã từng che chở cô của mình, áp lên má cô, cười gượng:

- Linh, Linh... em nghe anh gọi không? Hạnh phúc của em còn chưa tìm thấy, cuộc chiến cũng chưa kết thúc, sao em lại ngủ mất rồi? Linh, ngoan, nghe anh gọi, dậy đi có được không?

Mặc anh gọi, mặc anh gào, cô vẫn không một chút phản ứng. Huy Tuấn ôm siết lấy cô, ủ ấm cô trong vòng tay mình. Nước mắt rơi xuống, giọt nước mắt của một Ma Vương...

.....

Chiến tranh kết thúc. Thiên đế không làm quá to chuyện nên Ma giới chỉ cần bồi thường chiến phí và cam kết không bao giờ động chạm đến Tam giới nữa. Ma Vương nghe nói tâm trạng ủ dột nhưng không bỏ bê việc của Ma giới, Ma giới cũng dần ổn định lại. Vị công chúa tên Thanh Linh đó, từ đó về sau trở thành từ cấm của Tam giới và cả Ma giới, không một ai dám nhắc đến. Thời gian qua đi, mọi chuyện về Dương Tiêu đời thứ 7 trở thành huyền thoại, một huyền thoại mà người ta chỉ dám âm thầm nói đến chứ không dám công khai bàn tán.

Đọc tiếp Ma nữ biến thái, lại đây nào! – Chương 14

20. ! – Chương 14

Nhật Linh ngồi bệt trên nền đất, chớp mắt, lắc đầu vài cái. Cô không thể tin được những gì mình vừa được chứng kiến. Đây là sự thật sao? Người đó, cô gái kiều diễm hoàn hảo đó là mẹ ruột của cô? Cô... lại có bố là Ma Vương? Giờ cô đã hiểu được, nguồn gốc của cái tên Dương tiêu kia, lý do cô được chọn làm người hộ vệ của Diêm đế kế nhiệm, nguyên nhân khiến cô bị cuốn vào tất cả những việc đang diễn ra này... Nhật Linh bản thân, không biết nên tỏ thái độ ra sao. Đối với việc cô vừa được chứng kiến, đơn giản cô chỉ thấy thương cho... Ma Vương và Dương Tiêu đời trước. Cô vẫn không thể xuôi miệng mà gọi một tiếng bố mẹ. Bởi đơn giản, suốt mười bảy năm qua, người mà cô coi như đấng sinh thành, chỉ có người đã cất công nuôi dưỡng cô mà thôi. Với hai người kia, cứ coi như họ là bố mẹ ruột của cô thật, thì cũng chỉ là từ miệng người khác nói ra. Mà không phải là, chính họ đã vứt bỏ cô sao?

Một loạt những suy nghĩ xoay vòng vòng trong đầu cô. Cái đầu vốn đã nặng trĩu vì bệnh giờ lại càng đau hơn. Nhật Linh đưa tay vỗ vỗ lên trán mình. Cô hỏi:

- Nếu như Dương Tiêu thứ bảy đúng là mẹ tôi, cô ấy đã chết rồi, làm sao sinh ra tôi được nữa?

- Trong thời gian Thanh Linh còn sống, trước khi chiến tranh giữa nổ ra, nghe nói cô ấy có ẩn cư hai năm để rèn luyện phép thuật, chắc lúc ấy Thanh Linh đã lên lút hạ sinh cô. Chính vì lên lút, tôi đoán chắc cô ấy phải đưa cô xuống Dương thế để tá túc. Việc trải qua hơn một nghìn năm cô mới ra đời tại Dương thế... chắc là do chờ người hợp mệnh, năng lực Dương Tiêu tồn tại trong cơ thể con người ở thời gian mang thai cũng khiến người đó tổn thọ không ít đấy. – Ryou không biết từ lúc nào đã ngồi trên ghế chủ tọa của mình, như cười như không mà nói chuyện với cô. Cô ta cười – Này... không phải là cô nghĩ ta đang nói dối cô đấy chứ?

Nhật Linh im lặng không nói. Bất giác, cô quay đầu nhìn Bảo Khánh, thấy anh cũng đang nhìn mình, ánh mắt xám như đóng băng toàn bộ cảm xúc, làm cô không thể nhận ra anh nghĩ gì. Nhưng cô biết, lúc này, hẳn là anh đang rất khó xử. Bảo Khánh từng đối tốt với cô, Bảo Khánh cô từng coi như anh trai lớn, có khi nào anh cũng chỉ vì mệnh lệnh?

Xung quanh, mọi thứ rơi vào trầm lắng. Ryou tựa người trên ghế, tay chống cằm, môi nhếch lên thành nụ cười mỉa mai, lẳng lặng xem kịch vui trước mắt. Lửa bập bùng, lúc cao lúc thấp. Bóng người kéo dài trên vách tường, tối đen, mờ mịt đến lạnh người.

Bỗng nhiên, phía cửa lớn truyền đến một trận ồn ào. Khởi Nam tay cầm kiếm lăm lăm xông vào, chạy theo cậu là Thiên An. Đám lính liền ào ra ngăn lại. Khởi Nam dường như không để bọn chúng vào mắt, ánh mắt cậu dáo dác đảo quanh kiếm tìm thứ gì đó. Trong mắt cậu là khăn trương, là mắt kiếm chế. Cậu vung cây kiếm trong tay đánh bật mấy kẻ cản đường, môi mím chặt lại. Khi ánh nhìn của cậu chạm đến Nhật Linh

đang đứng trên đài cao, chắc rằng cô vẫn ổn, cậu thở phào một hơi nhẹ nhõm, tia cuồng loạn trong mắt cũng dịu xuống đôi chút. Thiên An theo sau, vừa dùng pháp thuật áp chế mấy tên lâu la vừa chửi. Cô chỉ đơn giản là thấy mấy tên này quá phiền phức, biết không đối chọi được với cô mà vẫn cố xông ra tìm đường chết. Bảo Khánh đứng cách đó không xa, hoàn toàn không có ý giúp đỡ, mặt vẫn một biểu cảm lạnh lùng.

Khởi Nam không để ý đến những thứ xung quanh, chạy thẳng đến chỗ Nhật Linh. Bảo Khánh thấy vậy thì chợt mở lớn mắt, miệng há ra định nói gì đó nhưng thấy cậu thuận lợi vượt qua thì lập tức ngậm miệng vào, mồm nhịu lại. Ryou, cô ta đang toan tính việc gì đây? Để cho Khởi Nam vượt qua kết giới một cách dễ dàng như vậy, cô ta định làm gì?

Khởi Nam vội vàng đến trước mặt Nhật Linh, hai tay nắm lấy vai cô, chăm soi cô từ trên xuống dưới. Cậu hỏi, giọng nói không giấu được sự lo lắng:

- Cô không sao chứ?

- À, tôi không sao. – Nhật Linh hơi ngượng ngùng bởi cách hành xử đột nhiên quá kích động của Khởi Nam, người bình thường vẫn lãnh đạm lạnh nhạt với cô.

- Ha ha, Khởi Nam, cậu đến cũng thật đúng lúc. – Ryou cười lớn, giơ tay ra hiệu đám quỷ lâu la ở dưới đừng tay lại.

Đám quỷ dừng hành động chém giết lại, tự giác lùi về phía bóng tối trong hang. Thiên An ngoác quanh, xác nhận bọn chúng đã ngừng hẳn rồi mới buông thông vũ khí trong tay xuống, nhìn Bảo Khánh kì lạ rồi đi đến, định tới chỗ Khởi Nam nhưng vừa đi được vài bước thì cả người như đắm vào một tấm chắn vô hình, cả người không phòng bị mà loạn choạng lù lị. Cô lắc nhẹ đầu vừa bị va đập, ngẩng đầu nhìn Ryou trên cao, ánh mắt như muốn xoáy thẳng vào cô ta. Bảo Khánh lại gần, nói nhỏ:

- Cô ta giăng kết giới rồi, xem ra chúng ta không can thiệp được đâu.

Ryou kiêu ngạo ném cho Thiên An và Bảo Khánh nụ cười đắc thắng. Thu tầm nhìn về phía Khởi Nam, nụ cười chuyển thành quyến rũ mê hoặc:

- Vừa hay, tôi cũng có món quà tặng cậu. Nào, Kiều Anh, ra đây.

Dứt lời, từ phía sau, trong bóng tối, một người con gái xinh đẹp dần lộ diện. Mái tóc ngắn đến vai gọn gàng, nụ cười ngọt ngào quen thuộc, đôi mắt biết cười híp lại, chiếc cặp tóc dẫu tây nổi bật trên mái tóc như muốn tôn lên nét duyên dáng, đáng yêu cho chủ nhân.

- Khởi Nam. – Kiều Anh mỉm cười chạy đến ôm lấy cánh tay phải của cậu, chớp mắt.

Trong phút chốc, Khởi Nam ngẩn người. Cậu nhìn chằm chằm người con gái trước mặt, vừa thấy có chút quen thuộc nhưng lại không nhớ được mình có quen biết cô không. Cậu lúng túng gạt tay Kiều Anh ra:

- Cô... à... chúng ta có quen nhau không?

Kiều Anh sững người, nụ cười đông cứng trên môi. Cô liếc mắt về phía Ryou, nhăn mày. Ryou không nói gì, búng tay cái “tách”. Từ trên cao, một quả cầu nhỏ phát ra ánh sáng nhức mắt bay xuống với tốc độ kinh người, nhanh chóng “chui” vào đầu Khởi Nam. Cậu không kịp phản ứng thì một trận đau đầu truyền đến, như thể muốn bóp nát vụn não bộ ra vậy. Cậu khụy xuống, tay ôm lấy đầu, đau đớn đến mức đổ mồ hôi lạnh. Bảo Khánh và Thiên An đứng ngoài kết giới thấy tình hình không ổn thì lao vội đến nhưng bị kết giới chặn lại bên ngoài. Thiên An chửi tục một tiếng, giận dữ như không tìm được nữa rồi. Lúc ấy, cô nghe thấy tiếng Bảo Khánh thì thầm: “Thiên An, giúp tớ phá kết giới.” Ngữ điệu của anh trầm xuống nhưng đầy lạnh lẽo cùng nghiêm nghị, cô im lặng vài giây rồi gật đầu. Bên trong, Nhật Linh và Kiều Anh thấy Khởi Nam như vậy thì đồng loạt ngồi thụp xuống, tay giữ lấy cậu.

- Boss, Boss, cậu sao thế? Đừng làm tôi sợ. – Nhật Linh nói như sắp khóc.

- Cậu bị gì vậy? Có cần tớ... – Kiều Anh nắm tay áo cậu, hoảng hốt hỏi, giọng nói cũng cao hơn bình thường.

- Kiều Anh? – Khởi Nam dịu giọng ngắt lời Kiều Anh, hơi ngạc nhiên mà hỏi. Cơn đau đã qua đi. Cậu quay sang nhìn Kiều Anh, trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi dính bết vào vài sợi tóc. – Sao... sao cậu lại ở đây?

Trí nhớ như một cơn đại hồng thủy ào về, len lỏi tới mọi góc ngách của não bộ. Khởi Nam lấy lại ký ức, đồng thời, mọi chuyện ở thế giới nơi cậu đang đứng cũng tồn tại song song. Trong đó, bao gồm cả việc cậu đã mang tình cảm với một người – Nhật Linh. Ngay lúc này đây, cậu bối rối, cậu lưỡng lự, cậu không biết nên làm thế nào nữa. Quay sang nhìn Nhật Linh đang lo lắng nhìn mình, bàn tay rụt rè muốn đưa đến chỗ cậu nhưng bị lý trí kìm lại mà hơi run, đôi mắt sụp xuống đáng thương như con mèo bị mắc mưa. Cậu nhớ lời cậu đã từng nói trong bệnh viện. Cậu bảo rằng không muốn thấy cô lảng vảng trong cuộc sống của cậu nữa. Cô đang sợ hãi sao? Khởi Nam nhú mày, trong lòng có chút đau đớn. Nhật Linh thấy biểu cảm trên khuôn mặt cậu, nghĩ rằng cậu không hài lòng với mình, người giật bắn, tự động đứng dậy cách xa cậu.

Khởi Nam đưa tay định giữ cô lại thì bị một bàn tay khác nắm lấy. Cậu quay lại, cúi xuống nhìn Kiều Anh đang nắm tay mình. Kiều Anh nhào vào người cậu, ôm chặt:

- Cậu không sao là tốt rồi.

Khởi Nam không lên tiếng, mắt ngược lên nhìn Nhật Linh. Cô đứng đó, cúi đầu, bặm môi, vai hơi run, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau. Khởi Nam cảm thấy mình điên thật rồi. Được Kiều Anh ôm, trước đây cậu đã ước mong bao nhiêu lần, tại sao giờ khi đạt được rồi, cậu lại chẳng thấy vui vẻ chút nào? Vì sao khi thấy bộ dạng kia của Nhật Linh, cậu lại khó chịu đến thế?

Cậu gỡ tay Kiều Anh ra, cười mỉm. Cậu đứng dậy, kéo Kiều Anh đứng lên, vừa định lại gần Nhật Linh thì một giọng nói vang đến:

- Cậu cũng quá tham lam rồi. Vẫn không quyết định được sao? Vậy để ta giúp nhé. – Ryou ngửa mặt cười.

Cô ta vung tay, một dây leo dài phóng đến, quấn lấy Nhật Linh, trói chặt. Nhật Linh sửng sốt, vùng vẫy kháng cự, nhưng cô càng vùng vẫy, dây leo càng siết chặt. Một chiếc lá lớn vươn đến, bịt miệng cô lại, khiến cô chỉ có thể thốt ra vài tiếng “ư ư” không định hình. Ryou vung tay thêm lần nữa, lại một dây leo nữa từ dưới đất vươn lên chỗ Kiều Anh. Tưởng rằng cô đã bị tóm, nhưng không, từ sau lưng cô bất chợt xuất hiện đôi cánh lớn màu đen thẫm, đưa cô bay lên không trung, đôi mắt bình thường linh hoạt dễ thương giờ lạnh lùng tràn ngập tia nhìn chết chóc.

Khởi Nam nhất thời kinh ngạc. Cậu chưa lên tiếng thì Ryou đã giúp cậu trả lời:

- Kiều Anh, ta huấn luyện cô để cô phản lại ta sao?

- Vậy ngươi định làm gì? Đừng nghĩ ta giống con nhóc ngu ngốc đó. – Kiều Anh cười nửa miệng, khinh khỉnh nhìn Nhật Linh.

- Vậy... cô tưởng cô là ác ma thuần chủng mà có thể chống lại ta sao?

Một chùm khí đen mịt lợi dụng bóng tối xung quanh, nhân lúc Kiều Anh không chú ý đã luồn từ đằng sau đến, bao lấy đôi cánh lớn của cô, siết chặt. Kiều Anh hét lên một tiếng. Cùng lúc ấy, dây leo dài phóng đến, quấn lấy cô. Chưa đầy mấy giây, Kiều Anh đã bị trói như Nhật Linh, lơ lửng trên không trung. Cô trừng mắt hung hãn đến Ryou, tay chân quấy đạp nhưng hoàn toàn vô ích.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh làm Khởi Nam không kịp phản ứng. Cậu nắm chặt thanh kiếm trong tay. Cậu biết, với pháp thuật vừa mới được Thiên An giải trừ phong ấn của mình, chắc chắn không thể đấu trực diện với người kia, không suy nghĩ mà lao đến thì chỉ chuốc lấy thất bại mà thôi. Chị cậu nói, trước kia, trong người cậu vốn tồn tại một loại sức mạnh to lớn,

nhưng để một sức mạnh như thế tồn tại trong thế giới loài người là cực kỳ nguy hiểm, mà cậu khi đó chỉ là một thằng bé con chưa có năng lực tự bảo vệ mình. Vậy nên, Thiên An quyết định phong ấn sức mạnh của cậu lại, ai ngờ vẫn bị Minh Duy phát hiện ra. Vừa nãy, khi được chị cậu cứu trong nhà lao của nơi này, Thiên An tận ngàn do dự một hồi lâu mới đồng ý giải trừ phong ấn sức mạnh của cậu. Hiện giờ, thứ sức mạnh này tuy lớn nhưng nói thẳng ra thì chỉ như một con dao cùn trong tay cậu khi cậu chưa biết cách sử dụng nó ra sao. Mọi việc giờ nếu muốn thắng, chỉ trông chờ vào phép màu mà thôi...

- Ngươi muốn thế nào?

- Thế nào sao? – Ryou cười. – Dễ lắm. Bên dưới đám cây này có chế độ tự hủy, khi nó nổ tung thì cả hai người con gái xinh xắn kia cũng sẽ theo đó mà bị kết liễu. Cậu chỉ có thể cứu một người, Nhật Linh hay

Kiều Anh? Suy nghĩ đi, cậu chỉ có thể chọn một mà thôi. Cậu có ba mươi giây. Sau ba mươi giây này, cậu có hối hận xem mình nên cứu người nào mới phải thì đã muộn rồi đó. Nghĩ đi. Bắt đầu.

Ryou gác chân, tung chiếc đồng hồ cát đã bắt đầu hoạt động lên cao, khuôn mặt kiêu diễm cao ngạo đầy hứng thú. Cát chảy xuống, không lưu tình, không đếm xỉa tâm tình của người đứng dưới, cứ thế mà chảy theo dòng thời gian trôi.

Khởi Nam nhìn hai người con gái trên không trung, lòng hỗn loạn như một sợi len bị con mèo con nghịch ngợm, sớm đã rối loạn hết lên. Nên cứu ai? Cả hai người, cậu đều không thể bỏ mặc ai cả. Cậu không muốn!

Thế nhưng, hoàn cảnh lại không cho phép. Chỉ có ba mươi giây, cậu không thể cứu cả hai. Nhật Linh nhìn Khởi Nam, trái tim như bị bóp nghẹt. Bảo chọn giữa cô và Kiều Anh sao? Cậu còn do dự gì nữa? Chẳng phải Kiều Anh mới là người cậu thích sao? Sao cậu còn chưa lên tiếng? Cậu nhất định sẽ chọn cô ấy mà. Ba mươi giây, hành hạ trái tim cô ngần ấy thời gian làm gì? Thà cậu cứ chọn Kiều Anh, rồi sau đó để Ryou kết liễu cô đi, vậy có khi còn dễ chịu hơn nhiều. Nhật Linh nhắm mắt, không muốn nhìn thấy bất cứ điều gì nữa.

- Cậu sắp hết thời gian rồi. – Ryou nhắc nhở. – Nhanh chọn đi nào.

Nhật Linh?

Kiều Anh?

Chọn ai mới tốt?

Đọc tiếp Ma nữ biến thái, lại đây nào! – Chương 14.1

21. ! – Chương 14.1

- Năm... bốn... ba... – Ryou đếm ngược, nụ cười trào phúng trên môi càng thêm đậm.

- Kiều Anh.

Khởi Nam buông câu trả lời, nhún chân phóng lên. Ryou cười thành tiếng, vung tay. Dây leo quấn chặt Kiều Anh liền nổi lông, thả cô rơi từ trên không trung xuống. Khởi Nam nhanh chóng phóng đến đỡ lấy cô, xoay vòng vòng trên không trung. Kiều Anh mở to mắt nhìn cậu chằm chằm. Biết cô như vậy rồi, biết hết mọi thứ cô giấu giếm rồi mà cậu vẫn chọn cô sao? Mỹ nam ôm người đẹp trong lòng, phiêu du trong không trung, cảnh tượng đẹp đến kinh động lòng người.

Nhật Linh nghe được câu trả lời của Khởi Nam, tim như một miếng thủy tinh mong manh bị ném xuống đất, vỡ vụn. Cô nhắm chặt mắt, mím môi, cố gắng để tiếng khóc không bật ra. Cô biết mà, cô biết cậu sẽ chọn Kiều Anh mà, ấy vậy mà lòng tại sao vẫn đau như vậy? Tình cảm này, chỉ là một mình cô tự động ảo tưởng. Những ngày qua, nếu như cậu không mất trí nhớ, nếu như hoàn cảnh không bắt buộc cậu đi cùng cô, cậu chắc chắn sẽ không gần gũi cô, để rồi cô tự vẽ ra cái viễn cảnh vui vẻ mà cô là nhân vật chính, tự mình mộng tưởng mà không biết rằng đó chỉ là một ảo cảnh mình tự dệt nên. Thật phũ phàng làm sao. Trí nhớ trở lại rồi, người cậu chọn vẫn chỉ có thể là Kiều Anh. Cô tự hỏi, liệu có khi nào, trong một phút giây nào, cậu sẽ chọn cô không?

Nhắm mắt chờ đợi cái chết đến gần, khoảng khắc tan hồn phách tán nó sẽ như thế nào nhỉ?

“Bùm!”

Một tiếng nổ lớn vang lên.

“Xoẹt!”

Một bàn tay lớn bất chợt kéo Nhật Linh lại, ôm cô vào lòng. A, cô chưa chết sao? Nhật Linh mở mắt ra, thấy đôi mắt xám lạnh lùng của anh. Không ai để ý, trong cùng khoảng khắc Khởi Nam phóng người lên không trung, Bảo Khánh cũng phi người theo. Thanh kiếm trong tay anh tỏa ra luồng sáng trong đêm tối, chém đứt dây leo, cứu cô ra khỏi. Anh nhếch mép, khẽ nói:

- Đồ ngốc.

Nhật Linh cười ngốc, nhận ra nước mắt từ khi nào đã tuôn ra như suối, ướt nhoe nhoẹt cả khuôn mặt. Cô vùi đầu vào lòng anh, òa khóc như đã kìm nén từ rất lâu rồi. Nhật Linh cứ khóc như vậy, không che giấu mình trong vỏ bọc cười cợt vui vẻ nữa. Ít nhất, lúc này đây, có một vòng tay sẵn sàng làm chỗ dựa cho cô. Người này, luôn yêu thương cô như thế.

- Bảo Khánh?! – Ryou kinh ngạc đứng bật dậy khỏi ghế. – Sao người phá được kết giới?

- Người nên kiểm điểm lại mình, chưa ai dạy người không nên coi thường đối thủ sao? – Bảo Khánh để Nhật Linh đứng xuống đất, mỉa mai.

Ryou quay đầu nhìn phía dưới. Thiên An đứng tựa tường, giơ tay chữ “V”, biểu tượng chiến thắng, nhe răng cười. Ryou tức như muốn xì khói. Cô ta gầm lên một tiếng lớn. Tiếng gầm làm rung chuyển cả mặt đất. Vài viên đá dưới chân như đang sợ hãi trước cơn giận giữ của cô ta. Trên trần hang, mấy mũi đá nhọn hoắt rung rung như muốn gãy rụng và rơi xuống bất cứ lúc nào. Ryou gầm càng lớn, khuôn mặt xinh đẹp dần biến dạng thành một con quỷ dữ tợn. Trên đầu cô ta mọc ra hai cái sừng vừa lớn vừa dài, cả người biến thành khổng lồ. Đầu cô ta gần chạm đến trần động, răng nanh dài ra như nanh báo, nhọn hoắt, đôi mắt kiêu diễm biến thành đỏ au như màu máu, xé lên đầy dữ tợn. Cả người cô ta chuyển thành màu tím đậm, móng tay dài ra, nhọn hoắt.

Mọi người kinh hãi nhìn Ryou. Cô ta biến thể rồi!

Thiên An vội vàng nhảy vọt lên tầng trên, đứng song song với Bảo Khánh, sẵn sàng chiến đấu. Đám quỷ phía dưới cũng như vừa tiêm thuốc kích thích, chúng rống lên, lồng lộn, nhảy vọt lên trên với tốc độ sấm sét. Tiếng động xung quanh ồn ào như thác đổ. Bảo Khánh, Thiên An đồng loạt vung kiếm đến chỗ đám lâu la vừa mới xung trận. Thế nhưng, bọn chúng như không thể tiêu diệt. Mỗi nhát chém, chúng lại được dịp hồi sinh, đã thể lại nhân đôi số lượng, càng ngày càng đông.

Ryou quắc mắt nhìn Nhật Linh, cười điên dại, vung bàn tay đầy móng nhọn về phía cô. Nhật Linh nhất thời không phản ứng kịp, đứng thẫn người. Nhưng mọi thứ lại không diễn ra như Ryou muốn, Khởi Nam thấy Nhật Linh sắp cận kề nguy hiểm thì không suy nghĩ mà quăng cây kiếm trong tay cho Kiều Anh đứng sau đã khôi phục sức mạnh của ác quỷ thuần chủng, lao vút đến đỡ cho Nhật Linh nhất đòn kia. Cùng lúc đó, cậu phóng ra toàn bộ sức mạnh tấn công về phía Ryou ở khoảng cách gần.

Mọi chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt. Ryou trúng đòn, hét lên một tiếng ghê rợn rồi loạng choạng ngã ra sau, miệng phun ra cả đồng máu đặc. Khởi Nam cũng bị trúng trọn một đòn của cô ta, người bị văng đi, đập vào vách đá, trượt xuống. Ba người kia nhìn thấy nhưng không thể làm gì vì bị đám lính quỷ cầm chân. Nhật Linh sợ tái mặt, chạy đến chỗ Khởi Nam, quỳ sụp xuống.

Khởi Nam nhắm nghiền mắt, mày nhíu chặt, áo sơ mi lấm lem đất cát, chỗ bụng đầy máu đỏ. Đầu cậu cũng chịu va đập, máu chảy ra lênh láng đất. Nhật Linh định đỡ lấy cậu nhưng vừa chạm đến thì cả bàn tay cũng thấm đầy máu. Máu của Khởi Nam. Đỏ thắm. Chết chóc. Máu đỏ như muốn bao trọn lấy bàn tay Nhật Linh. Tay cô run rẩy, hốc mắt trào nước.

Giết! Cô phải giết những ai làm tổn thương cậu! Cô sẽ không tha thứ, dù là bất cứ ai!

Đột nhiên, cô hét lớn. Mái tóc đen đã dài lại càng dài hơn, màu đen nguyên thủy chuyển thành màu xanh dương, đôi mắt vẫn đỏ. Bàn tay đang giơ lên cũng biến đổi. Nhật Linh cảm thấy cả người cuộn cuộn một dòng chảy, xoáy sâu, xoáy sâu thành gió lốc trong cơ thể. Cuộn cuộn, không thể kìm nén. Mọi sức mạnh được giải tỏa, đầu cũng như mất đi ý thức, chỉ có duy nhất một ý nghĩ: “Giết!”. Đây mới chính là sức mạnh thật sự của Dương Tiêu.

Bảo Khánh chợt thấy lạnh sống lưng. Sức mạnh Dương Tiêu trỗi dậy, gay to rồi!

Nhật Linh quay người, nhảy phốc lên chỗ Ryou, bàn tay vừa biến đổi túm lấy cô ta, quật mạnh xuống đất. Cô gào lên, như thể một con dã thú bị nhốt lâu ngày đã tìm được dịp tung hoành. Ryou bị trúng đòn của Khởi Nam, sức tấn công đã bị tụt giảm phân nửa, giờ lại bị tấn công đột ngột, không lâu nữa sẽ không chịu nổi. Nhật Linh điên cuồng tấn công. Mỗi đòn giáng xuống tựa như búa đao. Mạnh mẽ, tàn bạo, như phá hủy hết tất cả mọi thứ. Đôi mắt hiền lành, tinh nghịch mọi khi ngày càng đỏ, ngày càng điên loạn.

Ryou cuối cùng cũng kiệt sức, không còn khả năng duy trì hình ảnh biến thể, trở lại như cũ. Nhật Linh như một chiến thần không biết điểm dừng, một ác quỷ thực sự. Dòng máu của Ma vương chảy trong huyết quản kết hợp với sức mạnh của Dương Tiêu, quả thật làm người ta kinh hồn bạt vía. Cô giơ tay, gầm lên, chuẩn bị tung đòn kết liễu thì bị chặn lại.

Bảo Khánh giao đám quỷ cho Thiên An, nhảy ra, dùng kiếm chắn ngang đòn tấn công của Nhật Linh. Vút cây kiếm xuống đất, anh tiến tới, ôm ghì lấy Nhật Linh, thì thầm vào tai cô:

- Ngoan nào, ngoan nào, đủ rồi. Khởi Nam không sao hết.

Nhật Linh dừng lại, nước mắt lại trào ra. Mái tóc ngắn lại, trở thành màu đen nguyên thủy. Đôi mắt cũng hiền hòa hơn, tuôn đầy nước mắt.

- Thật sao?

- Ừ, không sao. Không tin thì nhìn đi.

Anh dịu dàng an ủi, xoay người cô lại để cô nhìn Khởi Nam đang được Thiên An làm phép phục hồi. Đám linh quỷ khi chủ nhân bị hạ gục thì dễ đối phó hơn nhiều và đã bị tiêu diệt hết. Nhật Linh lại gần. Cô ngồi xuống cạnh cậu, vừa cười vừa khóc:

- Boss... Anh không sao... Thật tốt quá... – Tiếng nói đứt quãng bởi tiếng nức nở. Nhật Linh nhào tới, ôm siết lấy Khởi Nam. – Thật tốt... Em thích anh...

Khởi Nam sững người. Vài giây sau, cậu cười dịu dàng, đưa tay vuốt tóc cô, mặc kệ vết thương trên người vẫn chưa giảm đau đớn:

- Anh... cũng vậy...

Bên cạnh, Bảo Khánh cup mắt, khẽ cười, không ai hiểu ý nghĩa của nụ cười đó. Kiều Anh đứng cách đó không xa, ánh mắt truyền đến một thứ cảm xúc khó nói thành lời.

Trận chiến... cuối cùng cũng kết thúc rồi...

Đọc tiếp Ma nữ biến thái, lại đây nào! – Chương 15 (end)

22. ! – Chương 15 (end)

Sáu người ngồi xung quanh cái bàn tròn, trên bàn là sáu cốc nước lọc trong suốt. Ryou vừa phục hồi được sức lực, ngồi ở ghế chủ tọa, mắt nhắm hờ làm bộ nghiêm túc mà uống nước. Kiều Anh hơi nheo mắt, tự hỏi không hiểu mình ngồi đây làm gì. Bảo Khánh không lên tiếng, vẫn cắm đầu vào điện thoại chơi game như thường lệ. Thiên An vắt chéo chân, tay chống má nhìn năm người còn lại. Nhật Linh đảo mắt nhìn quanh, mấy phút sau cũng nhin không được. Cô đập bàn, chỉ vào cái người vừa mới xuất hiện:

- Diêm ca, anh chui ra đây làm gì hả?

Minh Duy ngẩng đầu, nuốt ngụm nước vừa uống vào họng, nhả răng cười:

- Hóng hót.

Mọi người ngồi xung quanh đen mặt.

Tua lại chừng ba mươi phút trước, khi mà mọi việc vừa mới kết thúc thì bỗng nhiên, Diêm đế anh minh thần vũ đột ngột lộ mặt ra, cười toe toét:

- Buổi sáng vui vẻ, mọi người.

Ngay sau câu nói đó, Ryou vừa gương dậy được liền như được gắn thêm tên lửa, lao đến đâm đá túi bụi, ra sức day nghiêng bóp cổ Minh Duy, miệng gào thét chửi rủa:

- Cái con mẹ nhà ngươi, đứa nào cam kết rằng hợp tác sẽ không xảy ra sơ xuất nào hả? Đứa nào chắc chắn sẽ không gây thương tích gì với tôi hả? Đường đường là Diêm đế Âm giới mà sao vô sỉ đến thế? Tiền hoa hồng tăng gấp đôi cộng với tiền đền bù thương tích nghe rõ chưa? Nghe chưa? Nghe chưa? Nghe chưa?

Đó, và thế là giờ phút này, Diêm đế phải chịu trách nhiệm giải thích toàn bộ mọi việc.

- À, e hèm, tôi thừa nhận, tôi hợp tác với Ryou tạo ra việc này. Đúng ra cũng vì mấy đứa thôi. Tôi coi Nhật Linh như người nhà, để nó suốt ngày buồn lòng vì Khởi Nam cũng không nên, dù sao thì Diêm đế kế nhiệm cũng cần dứt khoát tình cảm trước khi lên nhận chức. Tình cảm là thứ rắc rối, một Diêm đế gương mẫu không được để chuyện tình cảm ảnh hưởng đến công việc, tôi cũng vì ý tốt mà giúp đỡ thôi. – Minh Duy cười toe toét.

- Anh nghĩ chúng tôi tin chuyện hoang đường đó à? – Thiên An cười đều, kèm theo cái lườm hăm dọa.

Dưới sự đe dọa của Thiên An, hơn một tiếng sau, mọi người mới biết được sự thật. Ba tháng trước, Ryou có ý định tấn công Âm giới, mà với khả năng của cô ta, chắc chắn không thể đánh bại Minh Duy. Thế là, cô ta chuyển hướng tấn công, nhằm vào Diêm đế kế nhiệm, tức là Khởi Nam và việc đầu tiên là chia rẽ Nhật Linh và Khởi Nam. Nhập hồn, ám sát đều không thành công, Ryou bày trò lấy cấp trí nhớ của Khởi Nam để dụ hai người đến đây, nhưng cô ta không ngờ còn có Thiên An và Bảo Khánh đi theo. Chính vì vậy, Ryou đành phải dùng mê cung để tách bọn họ ra, tiện cho việc hành động. Ai dè, đến lúc bắt được Nhật Linh và Khởi Nam rồi thì Minh Duy xuất hiện, dùng cách đàm phán để lập lại hòa bình. Nhưng chuyện sau đó, đều là những thứ Minh Duy đã nói, dùng trận chiến để xác định tình cảm của Khởi Nam.

- Khoan, vậy tại sao Ryou lại có ý định đánh chiếm Âm giới? – Nhật Linh hỏi.

Ryou ho khan, đặt cốc nước xuống bàn, chỉ vào mặt Minh Duy, trả lời:

- Tại tính keo kiệt bủn xỉn của hần ta!

Nhật Linh nghếch mặt, tự hỏi điều đó có liên quan gì sao?

Bảo Khánh buột miệng thốt, mắt dời khỏi màn hình. Day day mắt, anh nói:

- Một nghìn năm trước, Âm giới sản xuất được một loại cá mới, lớn lại thơm ngon nhưng chỉ được lệnh sản xuất trong khu vực Âm giới, không đem xuất khẩu ra ngoài. Mấy ngày sau đó, có một con mèo xuất hiện định trộm cá bị Minh Duy tóm được. Sau khi cào cho Minh Duy một cái thì nó bị Diêm đế đá dít ra khỏi cửa. Hình như sau đó, con mèo nào đấy ôm mộng trả thù Âm giới chỉ vì mấy con cá. – Nói đến đây, anh quay mặt liếc xéo Ryou, môi nhẹ nhàng nhếch lên thành nụ cười nửa miệng

- Nhìn nhìn cái gì?! Tên bủn xỉn đó vì mấy con cá mà cũng không chia sẻ, làm ta đói chết, ta trả thù hần thì có gì sai? Thâu tóm Âm giới sẽ có miếng ngon để dùng, cả vương quốc mèo này ai cũng ủng hộ ta cả. – Ryou trừng mắt phản đối. Hết chán chê rồi, cô ta mới thả người ngồi xuống ghế, tay đưa lên nghịch nghịch lọn tóc của mình. – Nhưng hần đã đồng ý xuất khẩu độc quyền cá sang thế giới L nên ta mới thương tình hần mà nhượng bộ thôi. Hứ!

- Tôi còn một câu hỏi nữa, sao cô là người ngoài mà có thể biết được câu chuyện của... Dương Tiêu đời trước và Ma vương. – Nhật Linh xen vào.

- Tôi trước kia chịu ơn bố cô nên trở thành vật cưng bố cô đem tặng ẹ cô. Mà nhắc lại mới nhớ, mẹ cô đúng là kẻ cuồng mèo! – Ryou bĩu môi. Từng ký ức về hơn một nghìn năm trước trở lại làm cô ta không khỏi cảm thán. Đường đường là một nữ vương của cả một vương quốc lại trở thành vật cưng của người khác, quả thật là quá nhục. Nhục nhã hơn, cô ta lại còn nghe ngóng đuôi mà theo họ mới đáng chết chứ!

Mọi người im lặng uống nước.

Và mọi chuyện kết thúc...

.....

Thiên An xúc một thìa cơm cho vào miệng nhai, mắt vẫn dán vào cái TV trước mặt. Trên TV là bộ phim tình cảm Hàn Quốc đang đến hồi gay cấn. Nam chính nắm lấy vai nữ chính, gào thét: “Tại sao? Nói đi! Tại sao em lại rời xa anh?”. Nữ chính gạt nước mắt trong đau khổ: “Xin lỗi anh, em đã yêu người khác rồi.” Xung quanh chỗ cô ngồi bữa bột tiểu thuyết, vỏ bim bim, bánh ngọt các thể loại. Thế nhưng, cô dường như không để tâm đến việc đó, miệng vẫn nhai cơm chớp chớp như thường.

“Cạch”

Cánh cửa phòng mở ra, mang vào phòng ánh sáng đèn điện từ bên ngoài. Một tiếng “tách”, cả căn phòng bừng sáng. Thiên An nheo mắt khó chịu quay đầu ra phía cửa. Đúng lúc đó, một tiếng rống làm rung động màng nhĩ vừa cất:

- Thiên An, cậu biến nhà tớ thành cái gì đây hả???

Bảo Khánh vừa vào nhà, bật điện lên thì thấy cái cảnh đó, thật là làm anh tức muốn ói máu. Bản tính cuồng sạch sẽ trời dấy, Bảo Khánh muốn đánh chết cái người kia cho rồi. Cái nhà gọn gàng, sạch sẽ của anh sao lại trở thành thế này cơ chứ?

- Xùy xùy, trước sau gì cậu chẳng dọn, tớ chỉ đẩy nhanh thời gian lên một chút thôi mà. – Thiên An coi như không nghe thấy gì, tiếp tục xúc cơm ăn. – Mà dạo này cậu tránh mặt Nhật Linh à?

Bảo Khánh đang cởi áo khoác ngoài thì khựng lại. Lột phất cái áo vứt lên thành ghế, anh thả người xuống sofa.

- Thì sao?

- Cậu với nó cãi nhau à?

Im lặng một lát, đôi mắt anh như đượm một nét khó xử không thể nói. Đúng, anh tránh mặt Nhật Linh, anh ngại đối mặt với cô. Cô sẽ nghĩ như thế nào trong khi đã biết anh là kẻ đã giết mẹ ruột cô? Chắc hẳn cô cũng không muốn, sẽ chán ghét anh. Người ta đã không muốn, anh ở bên cạnh làm phiền cô có lợi ích gì? Dù sao cô cũng có Khởi Nam bên cạnh chăm sóc cô rồi, anh cũng không cần lo lắng cho cô nữa.

- Nhật Linh biết mọi chuyện rồi.

- Khánh... không phải cậu vẫn nghĩ rằng cậu giết Thanh Linh chứ? – Thiên An ngăn người. – Tớ nên cho rằng cậu ngốc hay do cậu bị ảo tưởng sức mạnh đây? Vốn nghĩ cậu phải biết trước rồi chứ. Cậu nghĩ cậu có khả năng để đánh bại Thanh Linh à? – Cô cười thành tiếng. Nhận được cái nhìn khó hiểu của Bảo Khánh, cô nói tiếp – Khi ấy, lúc mà Thanh Linh làm phép ẩn thân ngay trước mặt cậu, trong cái khoảng thời gian cậu ra khỏi phòng tìm chị ấy, tớ đã theo lệnh của Thiên để đưa chị ấy chạy trốn rồi. Thiên để thực ra rất thương Thanh Linh, nhưng luật lệ là luật lệ, là được truyền bởi ngàn đời xưa, ông không thể phá vỡ nó nên mới phải làm như vậy. Mấy năm sau đó, Huy Tuấn nhường ngôi, trở về Dương giới ẩn cư cùng Thanh Linh. Giờ họ vẫn sống rất tốt, cậu không cần cảm thấy có lỗi với Nhật Linh đâu. Hôm trước con bé có hỏi tớ rằng cậu có bị thương hay làm sao không đấy. Xem ra nó lo lắng cho cậu lắm. Đừng trốn tránh nó nữa. Thế nhé, tớ định nói với cậu thế thôi. Tớ về đây, nhà tự dọn, bye bye.

Từ lúc Thiên An dứt câu đến lúc cô ra khỏi cửa đi về, Bảo Khánh không lên tiếng. Cửa đóng lại, mọi thứ chìm vào im lặng. Ánh sáng nơi bóng đèn điện trên trần nhà tỏa ra ánh sáng dịu dịu, soi rọi khắp căn phòng. Trên ghế, một người con trai lặng lẽ chìm vào dòng suy nghĩ. Anh nghĩ gì? Liệu con người này, có ai có thể thấu hiểu hết mọi tâm tư anh che giấu không?

Cả tiếng đồng hồ trôi qua, kim đồng hồ tích tắc theo nhịp, đếm thời gian trôi qua. Anh đứng dậy khỏi ghế, vớ lấy chìa khóa trên bàn, ra khỏi nhà.

.....

Kiều Anh ngồi trên lan can của một tòa nhà cao nhất thành phố. Cô xoa tung mái tóc ngắn, để mặc gió thu tấp vào mặt. Dưới sàn sân đầy những mẫu thuốc lá ngắn xịu đã qua sử dụng. Kiều Anh ngậm một điếu

thuốc, kẹp nó bằng hai ngón tay, nhả khói ra không khí. Làn khói xám ra khỏi miệng, bay theo gió, lãng vãng lưu lại mùi thuốc lá nhân nhật đã bị gió bạt đi.

Cô nhớ lại cảnh tượng của ngày hôm đó, khi Khởi Nam chọn cô rồi lại nói lời yêu với Nhật Linh, cô đã thấy khó chịu lắm. Cô tự bảo mình, không phải cô luôn coi Khởi Nam như một món đồ chơi, một con cờ lót đường cho con đường danh vọng của cô thôi sao? Từ bao giờ mà tình cảm lại tiến xa thế này? Đúng là cái gì khi mất đi mới thấy tiếc, giờ này, cô đang tiếc đứt ruột đây. Kiều Anh cười nửa miệng, tự mỉa mai chính bản thân mình.

- Hút thuốc nhiều cũng dễ chết đấy. – Một giọng nói vang lên.

Kiều Anh không nhìn, mặc kệ người đó. Bảo Khánh tay dứt túi quần đi đến. Anh tựa người lên thành lan can, nhìn người con gái bên cạnh. Cô gái này, như thể có một nét gì đó, tương đồng với anh, lại như trái ngược hẳn anh. Nét lạnh lùng, bất cần trong mắt cô, nụ cười nửa miệng kiêu kỳ mà cao ngạo. Anh lục lại trong trí nhớ, lần đầu nhìn thấy cô ở trong trận chiến đó, cô ngọt ngào và dễ thương, nhưng lọt vào mắt anh chỉ là vẻ giả tạo mà chủ nhân của nó đang cố nhào nặn ra. Hình ảnh đó làm anh có ác cảm, và anh chưa từng nghĩ tới cô lại có một hình tượng khác hẳn cô lúc đó, như lúc này chẳng hạn.

- Liên quan đến anh à? – Kiều Anh dập tắt điếu thuốc trong tay. Không phải vì câu nói của anh, mà chỉ đơn giản vì cô ghét hút thuốc trước mặt người khác. Với cô, cô chỉ hút thuốc khi cảm thấy cô đơn, và cô không muốn bất kỳ ai nhìn thấy mình của lúc đó. – Anh thích con nhỏ đó, sao lại giao nó vào tay Khởi Nam? – Cô nghiêng đầu, vẫn giữ nụ cười nửa miệng hỏi anh.

- Tôi không ngu ngốc đến mức rước đau khổ vào người mình. – Đúng, yêu người không yêu mình chính là một loại đau khổ. Bảo Khánh anh từ bỏ. Nghĩ gì đó, anh

h bật cười. – Và vì tôi khôn ngoan.

- Tự tin quá cũng dễ chết đấy. – Kiều Anh nhướn mày, tự nhiên cảm thấy chàng trai này cũng không đến nỗi quá nhàm chán. – Đây, tôi có một đề nghị. Họ cũng có cặp hết rồi, sao tôi và anh không... chơi trò yêu thử nhỉ. – Cô ghé sát về phía anh, cười.

- Cô có yêu tôi thật cũng chỉ cô thiệt thôi. – Bảo Khánh không tránh né, cười đáp trả.

Tháng chín, thu về, một hạt mầm mới được gieo trồng, một bàn cược được đặt ra. Tình cảm này, chúng ta sẽ đánh cược...

.....

- Tại sao khi đó anh lại chọn Kiều Anh? – Nhật Linh ngồi trên giường Khởi Nam, chớp mắt hỏi.

Khởi Nam ngồi cạnh đang chơi game trong máy tính nghe cô hỏi vậy thì ngẩng đầu nhìn. Cậu gấp máy tính lại, đặt nó sang một bên, với tay lấy cốc nước từ trên bàn đưa cho cô:

- Vậy nếu là anh và Bảo Khánh, em sẽ cứu ai?

- Sao lại là Bảo Khánh? – Nhật Linh bất bình phồng mồm.

- Cứ trả lời đi. Nghĩ kĩ rồi hãy nói.

Nhật Linh ngược mắt, chống cằm nghĩ. Một lúc sau, cô trả lời:

- Em cứu Bảo Khánh. Bởi vì em coi Bảo Khánh như anh trai ruột, anh ấy đã giúp đỡ em rất nhiều. Nếu lỡ như anh ấy chết, mà lý do lại do em, dù là gián tiếp thì em cũng sẽ rất bức rứt, cả đời này sẽ không thanh thản được. Còn nếu như anh mất đi, em sẽ rất dễ dàng lựa chọn. Em sẽ trả thù cho anh rồi đi cùng anh. – Như nghĩ ra gì đó, Nhật Linh “a” một tiếng. Cô cười mỉm – Em hiểu rồi. Nam, anh cũng nghĩ như vậy sao?

- Thông minh lắm. – Khởi Nam cười, đưa tay xoa đầu cô. – Anh thích em, nhưng nếu phải chọn lại anh vẫn chọn Kiều Anh. Đối với cô ấy, anh có năm năm, cả rung động đầu đời, cả tình nghĩa bạn bè. Anh chưa bao giờ làm gì khi anh chưa chắc chắn. Lúc đó, anh nhìn thấy Bảo Khánh với chị anh ở đó rồi, anh tin bọn họ sẽ phá được kết giới. Mà cho dù Bảo Khánh không cứu được em, người theo em sẽ là anh. Anh không bỏ rơi Kiều Anh, cũng sẽ không bao giờ buông tay em. Em có hiểu không?

Nhật Linh gật đầu. Với cô, chỉ thế là đủ. Cô biết, cậu không giỏi nói lên suy nghĩ của mình, cũng sẽ không bỏ thời gian để làm những việc vô ích, nhưng cậu đã bỏ công giải thích cho cô, nói cho cô nghe suy nghĩ của cậu, thế là đủ rồi. Cô vòng tay ôm eo Khởi Nam, áp mặt vào người cậu:

- Trần Khởi Nam, Nhật Linh thích anh.

- Ủ. – Cậu cười dịu dàng, ôm chặt cô.

“Nhật Linh, anh bỏ lỡ em mười tám năm, những ngày còn lại, đền bù ười tám năm đó có đủ không?”

.....

Sân bay thành phố...

Thiên An mặc quần sooc ngắn, áp phong rộng rãi, đeo kính râm bản to, tay xách hai va li đồ lớn.

- Lần này chị đi thì bao giờ về? – Khởi Nam không chút lưu luyến hỏi.

- Chịu, bao giờ thích thì về. Mà không nỡ xa chị à?

- Không, định bảo chị định cư luôn ở bên ấy thì càng tốt.

Thiên An bực mình, định giơ tay cốc đầu thằng em láo toét thì điện thoại trong túi reo vang.

“Bà cô, bao giờ bà về đây?”

- Nhớ chị sao? – Thiên An châm chọc.

“Ồ, về nhanh nhanh lên. Chồng công việc của bà chất chồng, chất đống lên rồi đấy.”

- Phong không làm giúp An được sao? – Thiên An đột nhiên đổi giọng ngọt sớt, mắt thì co giắt như muốn đập nát cái điện thoại cho rồi. Khởi Nam đứng cạnh rùng mình, sờ gai ốc.

“Không, tôi không rảnh. Thế nhé, về nhanh lên.”

“Tút... tut...”

Đầu dây bên kia, một chàng trai mặc áo trắng trong phòng thí nghiệm vừa ấn nút tắt máy. Mái tóc nâu cắt tỉa gọn gàng tôn lên khuôn mặt đẹp trai thanh tú. Anh xoay xoay điện thoại trong tay, đôi môi khẽ cười. “Bởi vì, tôi nhớ em rồi.”

Đầu dây bên này vẫn không hay biết gì. Thiên An tức tối nhìn cái điện thoại đã ngắt kết nối, bực tức trừng mắt.

- Ai thế? – Bảo Khánh vừa đến, lên tiếng hỏi rất đúng lúc.

- Một thằng nhóc dở hơi bị mắc bệnh trĩ lâu năm mới chuyển đến Viện nghiên cứu. – Thiên An vẫn chưa hết tức, miệng trả lời mà đầy mùi cay cú.

- Thôi, chửi rửa gì? Máy bay đến rồi kìa. – Khởi Nam chỉ trỏ. – Đi mạnh khỏe, nhớ cẩn thận không máy bay rơi.

“Bốp!”

Thiên An trước khi đi không quên gõ đầu Khởi Nam một cái rõ mạnh rồi mới thỏa mãn lên máy bay.

Khởi Nam xoa xoa cục u trên đầu, ai oán nhìn theo.

- Đau không? – Kiều Anh lộ đầu ra, cười hỏi.

- Cậu thử bị bà già đó cốc đi xem có đau không? – Khởi Nam xuýt xoa.

- Đau ngu. Mà... xem ra cậu rất vui. – Kiều Anh nhìn Nhật Linh đang nói chuyện với Bảo Khánh cách đó không xa.

- Ủ... Kiều Anh, hạnh phúc nhé. – Khởi Nam nhìn cô, cười.

Nụ cười đó, như lần đầu cậu gặp cô giữa sân trường đầy nắng. Lần này, giữa sân bay nhộn nhịp, cậu cũng cười như thế, cười chúc phúc một người.

“Khởi Nam, hạnh phúc.”

Khởi Nam không nói cho Kiều Anh, thực ra, hạnh phúc của cậu, cậu đã có được rồi.

Nắng thu nhạt nhòa nhuộm màu nụ cười của em

Nhật Linh, em chính là hạnh phúc...

==== The end =====

Đọc tiếp Ma nữ biến thái, lại đây nào! – Ngoại truyện 1

23. ! – Ngoại Truyện

Phòng làm việc của Minh Duy dù đã nửa đêm nhưng vẫn còn sáng đèn. Minh Duy buông cây bút trong tay xuống bàn, ngửa người ra sau ghế, mắt nhắm hờ lại. Mấy ngày nay, vì là gần Tết nên khối lượng công việc của Âm giới cũng nhiều lên đáng kể khiến anh gần như không thể dời khỏi phòng làm việc. Anh đưa tay lên day day mi mắt đã nặng trĩu như muốn đình công tập thể đến nơi.

Bỗng nhiên, cửa phòng bật mở, Thiên An từ ngoài chạy ào vào phòng, nét mặt hốt hải, thở không ra hơi nói:

- Minh Duy! Minh Duy, Hoàng Anh, cậu ấy...

Minh Duy bật dậy khỏi ghế, ánh mắt ánh lên nét hoảng hốt xưa nay chưa từng có. Anh vớ lấy cái áo khoác trên ghế, khoác hờ lên người rồi chạy như bay ra khỏi phòng. Ánh mắt anh ánh lên nét hoảng hốt xưa nay chưa từng xuất hiện.

Cánh cửa tầng hầm bị Minh Duy vội vã mở tung, anh chạy vào phòng, bàn tay anh xé toạc tấm rèm che. Màu vải sẫm màu bị kéo ra, để lộ một lồng kính lớn. Trong đó, có một người con trai tóc đen với khuôn mặt dễ thương như con gái trong suốt. Cậu co gập người, đôi mắt đẹp nhắm hờ bình yên như đang ngủ. Cả người cậu phát ra thứ ánh sáng chói mắt, xuyên qua tấm thủy tinh bao quanh, rọi khắp căn phòng lớn.

Minh Duy đưa tay che chắn, mắt hơi nheo nhưng anh vẫn nhìn chăm chú vào lồng kính, đôi môi nở nụ cười nhẹ nhàng. Anh chờ một nghìn ba trăm lẻ tám năm, anh dùng hơn một nghìn năm của mình kiên nhẫn kiếm tìm, chấp vạ linh hồn cho cậu. Một nghìn ba trăm lẻ tám năm... những ngày tháng dài đằng đẳng không có cậu, cuối cùng anh cũng chờ được rồi. Ngày hôm nay, ngày một Hoàng Anh mới được sinh ra, ngày cậu hồi sinh, trở về bên anh như trước...

“Vụt!”

Ánh sáng vụt tắt, người con trai trong lồng kính biến mất. Minh Duy hạ tay xuống, thu lại nụ cười trên môi, anh kéo tấm rèm xuống. Bàn tay co lại thành nắm đấm, đôi mày anh cau lại: “Hoàng Anh, chờ anh, anh sẽ tìm được em.”

.....

Mười tám năm sau...

Chiều cuối đông, không khí lạnh giá bao trùm lên cả thành phố. Người ra đường áo lớn áo bé tránh rét, thở ra khói, tay run cầm cập khiến người ta chỉ muốn vùi mình vào chăn ấm nệm êm.

Hoàng Anh khoác cặp lệch một bên vai, hai tai đeo tai nghe nhạc, một tay đút túi quần, một tay bấm điện thoại nhắn tin, miệng nhai Big Babol nhóp nhép. Cậu vui cổ mình trong chiếc khăn len màu ghi ảm áp, đôi môi thỉnh thoảng lại nở nụ cười.

Mấy cô nữ sinh cùng trường đi ngang qua cũng được dịp ngây ngẩn. Có vài cô còn bạo dạn đến bắt chuyện. Hoàng Anh không những không thấy phiền phức mà còn trả lời rất vui vẻ.

Từ nhỏ, tính tình Hoàng Anh đã như vậy. Vui vẻ, hòa đồng, lạc quan. Với nét đẹp nổi bật, khuôn mặt thanh tú, học giỏi lại dễ gần, cậu được coi như một hot boy khối mười hai trường Trung học phổ thông SJO.

Xe bus đến, Hoàng Anh cười tạm biệt mấy cô gái ở lại, cậu lên xe. Xe bus chuyển này có vẻ vắng khách, cậu nhìn quanh, chọn ình một ghế gần cửa sổ. Vừa ngồi xuống, điện thoại của cậu có tin nhắn đến. Nhìn tên người gửi, cậu mỉm cười, mở tin nhắn: “Về đến nhà chưa?”

Cậu cảm cúi nhún lại: “Chưa. Đang trên xe. Hẹn xong phải về liền nhé, không la cà đâu!”

Gửi tin nhắn, vẫn giữ nụ cười trên môi, cậu tựa đầu vào kính, vừa nghe nhạc vừa nhìn ra cửa kính xem dòng người qua lại.

Mười lăm phút sau, xe tới bến, Hoàng Anh xuống xe. Còn phải đi bộ một chút nữa mới tới nhà cậu, cậu xốc cặp lên, kéo cao khăn quàng cổ để tránh cho gió đông lùa vào. Mặt trời đã lặn từ lâu, để mọi thứ chìm vào bóng tối. Con đường về nhà đã lên đèn. Ánh đèn đường màu cam trải dài trên con đường xi măng xám. Bước từng bước một chậm rãi, Hoàng Anh vừa ngâm nga một khúc nhạc đang phát trong máy điện thoại.

- Hoàng Anh. – Một giọng nam trầm ấm vang lên.

Hoàng Anh ngẩng phắt đầu, nhìn chăm chăm vào người con trai trước mặt. Anh cao hơn cậu nửa cái đầu, đôi mắt nâu cà phê nhìn cậu đầy dịu dàng, đôi môi khẽ nhếch lên thành nụ cười in sâu trên khuôn mặt đẹp trai. Hoàng Anh nhíu mày, bỏ tai nghe xuống nhét vào túi áo. Cậu hỏi:

- Anh là ai? – Cậu nhớ rõ trong mười tám năm sống trên đời, cậu chưa từng gặp người con trai này. Anh là ai? Tại sao lại biết tên cậu? Tại sao lại nhìn cậu với ánh mắt đó?

Hoàng Anh cảm thấy người con trai trước mặt như phút chốc cứng người lại. Mấy giây sau, anh lấy lại vẻ bình thường nhưng ánh mắt anh như lạnh đi vài phần. Anh cười:

- Không sao, em không nhớ cũng được. Anh sẽ làm cho em nhớ... Tạm biệt...

Nói rồi, anh biến mất.

Hoàng Anh trợn mắt, rùng mình. Chẳng lẽ chưa đến bảy giờ tối mà cậu đã có điềm phúc gặp mà sao? Kinh dị! Lần sau phải bớt xem phim kinh dị đi mới được. Đúng là dọa người mà!

.....

Mấy ngày sau, người con trai đó vẫn xuất hiện. Anh chờ cậu ở cổng trường, anh đi cùng cậu trên xe bus, anh quan tâm, chăm sóc cậu. Hai ngày đầu, cậu còn cố xem như đó chỉ là tình cờ, nhưng ngày nào anh cũng xuất hiện, đôi lúc khiến cậu thật khó xử. Anh đứng trước cổng trường cả tiếng chỉ để chờ cậu, dù có hôm cậu họp hội học sinh đến tối ra ngoài vẫn thấy anh đứng chờ. Nữ sinh trong trường bàn tán xôn xao, có người còn lập cả hội cuồng loạn anh trên Facebook.

Có một ngày, sau khi ở lại soạn sổ sách trước khi trường tổ chức lễ kỷ niệm, trời đã tối. Nhìn đồng hồ chỉ hơn tám giờ tối, cậu thở dài, đem đồng hồ tài liệu xếp gọn lại rồi bỏ vào cặp. Chính sửa lại khăn quàng áo khoác xong xuôi, cậu mới xuống tầng. Mai Trang vừa đi ra từ phòng Đoàn đội, thấy Hoàng Anh thì hỏi:

- Giờ cậu mới về à?

- Ừ. Tài liệu nhiều quá. – Hoàng Anh cười đáp lời. – Cậu về cùng tớ không?

Mai Trang gật đầu. Cô khoác cặp xách lên vai, tắt điện rồi theo Hoàng Anh đi về, vừa đi vừa trò chuyện rất vui vẻ. Mai Trang là bạn gái của Hoàng Anh, cũng chính là bạn cùng lớp. Cô quen Hoàng Anh từ khi lên lớp mười. Học cùng nhau ba năm, tình cảm cùng vì thế mà nảy nở. Mai Trang vui tính, dễ thương. Cô thích một Hoàng Anh hài hước, học giỏi. Và thế là tỏ tình, cô cũng đâu ngờ cậu bạn học cùng cô ba năm lại đem lòng thích thầm cô từ cuối năm lớp mười. Tình trong như đã mà ngoài con e, sau vụ tỏ tình, Hoàng Anh và Mai Trang công khai tình cảm, trở thành làn sóng dữ dội trong phạm vi bàn tán của cả trường trong suốt cả một thời gian dài.

Vừa bước ra ngoài cổng trường, Hoàng Anh lại thấy ngay bóng hình quen thuộc đó. Cậu ngỡ ngợ, tưởng mình nhầm, quay sang hỏi Mai Trang:

- Này, mấy giờ rồi?

Mai Trang lấy điện thoại trừ trong túi áo, xem giờ rồi trả lời:

- Tám giờ mười chín phút. Sao thế? – Nhìn theo hướng nhìn của Hoàng Anh, cô à lên một tiếng, cười bảo – Đạo này có tin đồn cậu có nhân tình bí mật, hóa ra là anh chàng đó à?

- Ấy, không phải. Cậu đừng hiểu nhầm! – Hoàng Anh nhất mực xua tay từ chối. – Anh ta bảo anh ta tên Minh Duy, nhưng tớ nhớ tớ không quen anh ta mà.

Điều kỳ lạ là, anh mỗi khi nói chuyện với cậu đều rất hợp, anh biết rõ mọi sở thích của cậu, biết cậu ghét gì, muốn gì, thậm chí còn biết cả ước mơ của cậu nữa. Cậu luôn nghĩ rằng, liệu có khi nào anh ta là tên biến thái đi điều tra đời tư của cậu hay không.

Giáp mặt anh ngoài cổng trường, cậu thấy đôi môi anh tái đi vì lạnh, hai tay rút túi áo, miệng thở ra hơi trắng. Thấy cậu ra, anh liếc mắt nhìn cậu, rồi đôi mắt lại đánh xuống chỗ tay cậu đang đan chặt lấy tay Mai Trang, trong mắt là thứ tình cảm phức tạp khó dò. Vô thức, tay cậu cũng nói lỏng hơn. Anh chờ cậu suốt, từ khi tan học đến giờ đã là ba tiếng rồi. Mỗi lần cậu tan trường đều đã thấy anh đứng đó. Anh chờ cậu ba tiếng, hay là lâu hơn thế?

- Lần sau đừng có chờ tôi nữa. Tôi nói rồi, tôi không quen anh.

- Không phải em không quen anh, em chỉ là quên anh thôi. – Anh chậm chậm đi tới, ánh mắt đánh lại khẳng định, khiến người ta dù không muốn cũng phải nghi ngờ câu mình vừa nói ra.

Rồi, anh nhìn sang cô bạn đang đứng bên cạnh Hoàng Anh. Mai Trang thấy anh nhìn mình thì giật mình lùi lại. Cô luôn cảm thấy, loại người này có một loại khí tức không nên động vào. Anh nhếch môi cười, rút một tay ra khỏi túi áo khoác, nắm lấy bàn tay đang nắm tay Mai Trang, bình thản như không:

- Xin lỗi, tôi mượn cậu nhóc này một chút. – Nói rồi, không để cho Mai Trang nói gì, anh kéo tay cậu chạy đi.

- Ê ê, anh làm cái trò khỉ gì đó? – Hoàng Anh bực mình gào lên.

- Trật tự nào. – Anh nói, cứ kéo cậu chạy như bay.

Được một đoạn khá xa, anh mới dừng lại. Quay lại nhìn cậu đang chống đầu gối thở gấp, anh bật cười thành tiếng, tay giơ ra bẹo má cậu:

- Em vẫn thế. Mới chạy vậy đã mệt rồi.

Hoàng Anh gạt tay anh ra. Cậu gắt:

- Cuối cùng thì anh là ai? Anh đang xen vào cuộc sống của tôi đấy. Thật phiền phức!

Anh vẫn cười, nhưng nụ cười của anh có gì đó... đau lòng. Anh biết, khoảng khắc khi đâm con dao đó vào tim cậu, chính tay anh đã giết chết Hoàng Anh của ngày ấy rồi. Anh là một Diêm đế, việc để tình cảm xen vào công việc là không thể, nhất là ở trong tình huống đó, nếu như anh chọn cậu mà bỏ mặc cả Tam giới rơi vào chiến tranh, anh sẽ không chấp nhận. Anh cứ nghĩ rằng, cậu đi rồi, anh vẫn có thể lạnh lùng bình thản mà sống. Cùng lắm đau khổ một thời gian là hết, nhưng dường như mọi việc đã vượt khỏi tầm kiểm soát của anh. Anh không ngờ được, khi mất cậu, anh lại đau đớn đến thế, mất mát đến thế. Anh yêu cậu, dù phải bắt đầu lại từ đầu cũng được. Anh chấp nhận hết. Nhưng rồi, anh chờ hơn một nghìn năm để làm gì, khi mà mọi ký ức về anh cậu đều quên sạch.

Không!

Anh không chấp nhận điều đó! Ký ức mất đi, anh sẽ xây dựng lại, phải lấp đầy khoảng trống trong não bộ cậu bằng hình ảnh anh. Đôi mắt cậu, chỉ có thể nhìn về phía anh thôi.

- Em thích cô gái đó?

- Đúng. Thì sao?

- Được, giỏi lắm! – Anh cười lớn. – Vậy anh sẽ cho em thấy bản chất thật của cô ta. Hoàng Anh, rồi em xem...

Nói rồi, anh biến mất, để lại cậu một mình dưới ánh đèn đường và sự tĩnh lặng trên con đường vắng cùng sự hoang mang tột cùng. Anh ta... anh ta định làm gì?

.....

Liên mấy ngày sau, Hoàng Anh sống trong thấp thỏm. Trong đầu cậu cứ xoay vần câu nói của anh hôm đó. Trái ngược với cậu, mấy ngày nay anh không xuất hiện, như thể bốc hơi khỏi cuộc sống của cậu. Một tuần trôi đi, nỗi lo trong lòng cậu cũng dần lắng xuống. Xua đi hình ảnh anh cứ hiển hiện trong đầu, cậu ép mình vào cuộc sống thường nhật. Không có anh, không có rắc rối, không có những xúc cảm không tên...

Hoàng

Anh dành thời gian cho trường, lớp, học hành và Mai Trang. Nhắc đến Mai Trang, dạo gần đây cô như tránh mặt cậu, gọi điện cho cô cô nghe máy nhưng cứ ậm ừ cho qua, có khi còn ngắt cuộc gọi; nhắn tin cô không trả lời; hẹn hò thì cô viện cớ bận. Cậu cho rằng dạo này cô bận nên cũng không nói gì. Nhưng trí não lại không buông tha cho cậu, sự bất an cứ dần dấy trong thâm tâm.

Mọi việc lên đến đỉnh điểm khi cuộc tham quan của trường diễn ra.

Cuối đông, đầu xuân. Ngày hôm nay, thời tiết đã ấm áp hơn rất nhiều. Trường cậu đi tham quan ở một khu rừng nguyên sinh quốc gia. Mọi người vô cùng hào hứng, Mai Trang cũng vậy, và vì vậy, tâm trạng Hoàng Anh cũng tốt lên đôi chút.

Ấy thế, ông trời như muốn trêu ngươi, cuộc tham quan lại không vui vẻ như tưởng tượng. Giờ hoạt động tự do, trùng hợp ra sao mà Hoàng Anh và Mai Trang lại gặp phải nhóm sinh viên của Hoàng Hải – anh trai Hoàng Anh – cũng đang đi dã ngoại. Hoàng Hải hiện đang là sinh viên năm cuối đại học Ngoại ngữ. Hoàng Anh và Hoàng Hải tuy là anh em ruột nhưng lại như chó với mèo. Tính Hoàng Hải kiêu ngạo, háo thắng, chưa bao giờ hai anh em có thể gọi là hợp nhau. Hôm nay, nể mặt Mai Trang có ở đây, Hoàng Anh cố nhịn ý nghĩ gây chiến lại, giữ hình ảnh mẫu mực. Lúc cậu đi mua nước trở lại, cậu thấy một cảnh đáng ra không nên thấy: Mai Trang đang hôn Hoàng Hải. Hoàng Hải nhìn cậu, nhướn mày thách thức.

Cảm giác tức giận trào dâng cuộn cuộn như một con sóng dữ trong lòng Hoàng Anh. Cậu ném mạnh chai nước vừa mua xuống đất, kìm nén ý nghĩ muốn chạy đến đâm cho Hoàng Hải một đấm. Hoàng Anh quay lưng bỏ đi. Đi mãi, cậu không chú ý phía trước là bờ vực mà bước đến. Hụt chân, Hoàng Anh chỉ kịp hét lên một tiếng.

Cánh tay cậu được một bàn tay lớn túm lấy. Cậu ngẩng mặt lên, thấy trước mắt là khuôn mặt quen thuộc của anh. Anh kéo cậu lên trên, bàn tay dịu dàng phủi đất bụi bám trên người cậu, ân cần hỏi:

- Không sao chứ?

- Đúng là... tôi không nên đặt quá nhiều niềm tin vào ai. – Hoàng Anh cười mỉa mai, không trả lời câu hỏi của anh, khe khẽ nói.

- ... – Bàn tay đặt trên áo cậu của anh dừng lại. Anh nhìn cậu – Không, em có thể tin anh.

- Anh có gì để tôi tin sao?

- Anh không chắc... Nhưng một nghìn ba trăm hai mươi sáu năm và năm tháng. Vậy có đủ không? – Anh cười dài, đôi mắt phẳng phất một nỗi buồn mà mãi cậu không thể giải thích nổi.

Cậu không trả lời. Thả mình nằm ườn ra thảm cỏ, cậu ngửa mặt nhìn bầu trời rộng lớn. Mây trắng bồng bênh trôi trên nền trời xanh biếc. Tiết trời dịu nhẹ, gió hiu hiu thổi.

- Tôi... thấy cô ấy hôn người khác mà người đó... lại là anh trai tôi.

- Ừ.

- Tôi hy vọng chuyện này không dính dáng tới anh. – Hoàng Anh nói. Cậu cũng không biết tại sao cậu lại có suy nghĩ kỳ lạ thế này. Có lẽ... chỉ là buột miệng mà nói ra.

- Không, là anh làm.

Hoàng Anh bật dậy, nhìn anh trên trời.

“Bốp!”

Minh Duy ăn trọn một cú đấm nảy lửa của Hoàng Anh. Khóe miệng anh rớm máu. Anh không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn cậu chăm chú. Ánh mắt anh, vẫn điềm tĩnh như vậy, vẫn luôn là như thế...

- Tại sao? Sao anh làm vậy?

- Anh đã thề sẽ không bao giờ nói dối em một lần nào nữa.

- Tôi không hỏi chuyện đó!

Hoàng Anh gầm lên. Cậu vung tay, chuẩn bị hạ cho anh một cú nữa. Minh Duy túm lấy tay cậu, kéo cậu lại, ôm chặt lấy. Mặc cho cậu giãy dụa, phản kháng, anh vẫn ôm cậu, cứ như thể cả đất trời này, chỉ còn anh và cậu tồn tại.

- Nếu một người có ý định phản bội thì dù cho ông trời không sắp đặt cô ta cũng tìm cơ hội để phản bội. Loại người đó, có đáng để em đau lòng không? Hoàng Anh, anh đã đánh mất em một lần, chắc chắn sẽ không có lần thứ hai. Hoàng Anh... Hoàng Anh... trái tim em, linh hồn em, cả thể xác em, tất cả chỉ có thể thuộc về Minh Duy thôi...

Một tia ký ức xẹt qua đầu Hoàng Anh, từng đoạn ký ức đứt quãng chạy trong đầu.

Có một người con trai, yêu thương cậu, che chở cậu...

Có một người con trai, bảo vệ cậu, thấu hiểu cậu...

Có một người con trai, dành cho cậu sự ấm áp, dịu dàng từ chính con người anh...

Có một người con trai, nói với cậu rằng: “Trái tim em, linh hồn em, thể xác em, tất cả mọi thứ của em chỉ có thể thuộc về anh thôi. Bây giờ và mãi mãi, em là của anh...”

Cậu run run đẩy anh ra, bàn tay đưa lên lướt khắp khuôn mặt anh, muốn khắc sâu vào trí não, cũng như muốn kiếm tìm lại ngày xưa...

- Minh Duy... Duy... là anh sao?

- Em nhớ ra rồi. – Anh mở lớn mắt, nghi ngờ hỏi.

- Em nhớ ra rồi. – Cậu gật đầu, kiễng chân lên ôm lấy cổ anh. – Em nhớ ra mọi thứ rồi.

Minh Duy nhìn cậu, yêu thương, trân trọng, như thể cậu là viên ngọc quý giá nhất trong cuộc đời anh. Anh nâng mặt cậu lên, đặt lên môi cậu một nụ hôn. Mờn trớn, dịu dàng, rồi đến cuồng nhiệt, say đắm.

Trên cây đào rừng gần đó, một nụ hoa vừa chớm nở.

Mùa xuân đến rồi. Không, mùa xuân của anh, bây giờ mới trở lại....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-nu-bien-thai-lai-day-nao>